

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

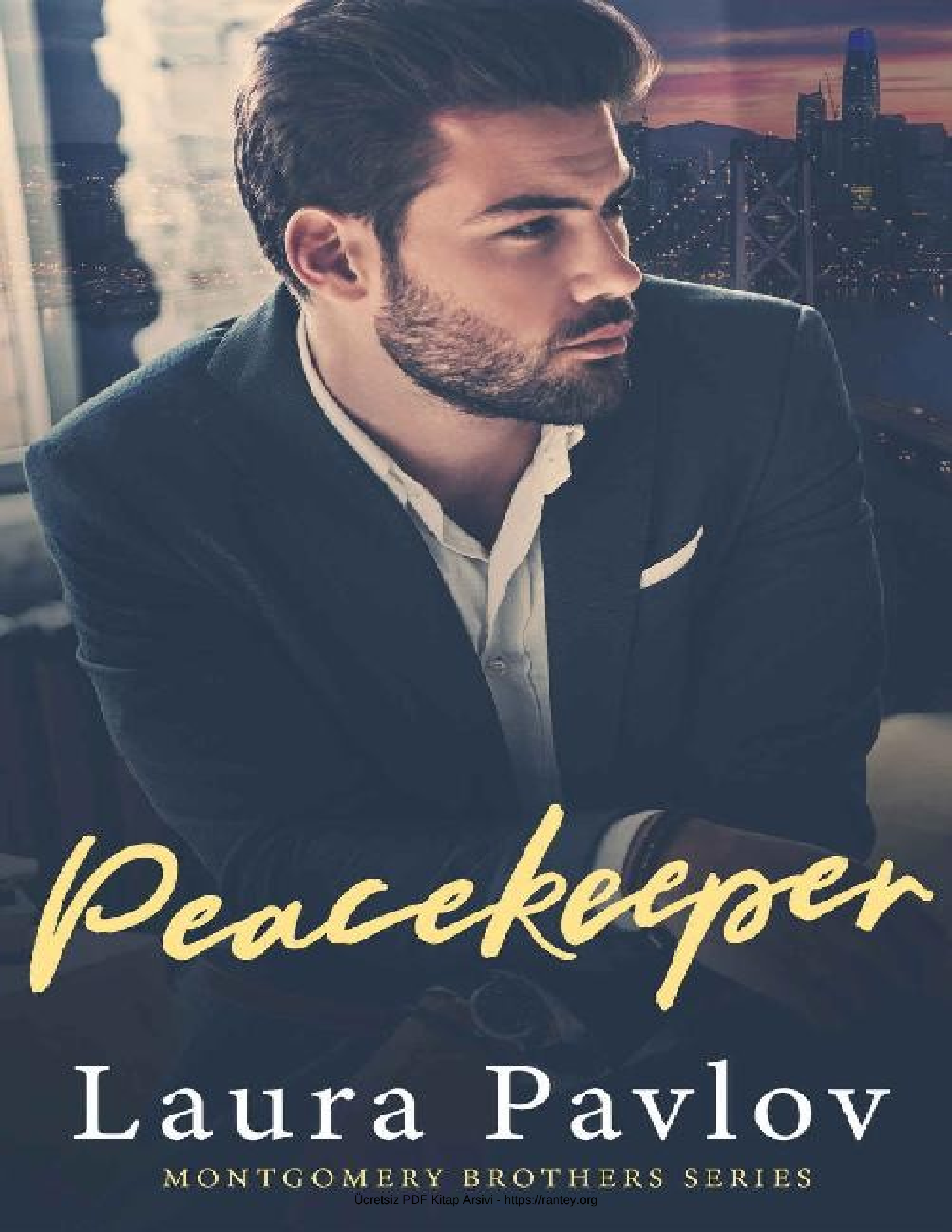
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Peacekeeper

Laura Pavlov

MONTGOMERY BROTHERS SERIES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MONTGOMERY BROTHERS SERIES

Peacekeeper

aura Pavlov

MB

MONTGOMERY
BROTHERS SERIES

Barış Muhafızı
Montgomery Kardeşler, 2.
Kitap
Copyright © 2020 Laura Pavlov
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Caroline & Brock,

Birkaç gün içinde evlenmeye hazırlanırken bu kitabı ikinize ithaf ediyorum. Sizler harika bir aşk hikâyesinde olması gereken her şeysiniz... birbirini bulan iki harika, nazik ruh. Birlikte bir geçmişiniz var, üniversite yıllarınızda aranızdaki mesafeyi aştınız ve birbirinize olan sevginiz hiç azalmadı. Yolculuğunuzun bir parçası olduğum için onur duyuyorum ve büyük gününüz için çok heyecanlıyım! Şerefimize ve birlikte geçireceğiniz nice mutlu yıllara!

10.24.2020

Seni
seviyorum,
Laura xo

İçindekiler

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Onördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmibirinci](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi İki Bölüm](#)

[Yirmi Üç Bölüm Yirmi](#)

[Dört Bölüm Yirmi Beş](#)

[Teşekkür](#)

[Laura Pavlov tarafından yazılan](#)

[diğer kitaplar: Beni Takip Et...](#)

Birinci Bölüm

Laney

Birkaç tişörtü bavula attım ve iki elbiseyi giysi çantama yerleştirdim.

"İşte bu yüzden benim yanıma taşınmak iyi bir fikir olabilirdi," dedi Charlie, beyaz yorganımın üzerine yayılmış bir halde.

"Evet. Bunun olacağını bilseydim, muhtemelen seni bu konuda ikna ederdim."

"Burayı her zaman toplayabilir ve eşyalarını benim dairemde saklayabiliriz." Oturmak için ayağa kalktı ve elime uzandı. Bu adam manik bir durumdayken beni nasıl sakinleştireceğini biliyordu.

Ve kesinlikle manik bir durumdaydım.

"Kira kontratımın bitmesine birkaç ay kaldı. Her şeyi düğüne göre planlamıştım, biliyor musun?"

"Evet. Dört ay ve devam ediyor. Tamam, hiçbir şey için endişelenme. Kirayı ödemek için yardıma ihtiyacın olursa, yanıdayım."

Kucağına oturdum, onun sıcaklığına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. "Teşekkür ederim. Birikmiş biraz param var ve umarım Napa'da geçici bir iş bulabilirim. Babam ve ben annemle nöbetleşe çalışacağız, ben de günde birkaç saat çalışabilirim."

"Sadece gidin ve yapmanız gerekeni yapın. Para konusunda stres yapma. Ben de yardım edebilirim." Charlie kollarını bana doladı ve çenesini omzuma yasladı.

"Tamam. Cumartesi günü Sabrina ile buluşup tadım işini kendi başınıza halledebilir misiniz?" diye sordum.

Sabrina, resepsiyonumuzu düzenlediğimiz Chicago'daki Hopper Hotel'in etkinlik koordinatörüydü. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ilgilenmemiz gereken pek çok şey vardı. Birçoğunu uzaktan halledebilirdim ama geri kalanını Charlie'nin tek başına halletmesi gerekecekti. Her şey çok hızlı gelişmişti.

Anneme bakmaya yardım etmek için eve gidiyordum. Kendisine 3. evre göğüs kanseri teşhisi konmuştu ve yarın kemoterapiye başlayacaktı. Umarım tümör küçülecek ve birkaç hafta içinde alınması kolaylaşacaktı. Orada olmam gerekiyordu ve bu hayatımı ertelemek anlamına gelse bile -O zaman öyle olsun.

"Evet, bebeğim. Hiçbir şey için endişelenme. Ben hallederim. Sen sadece git ve annenle ilgilen. Keşke seninle gelebilseydim ama işler çok yoğun. Gelebildiğim zaman geleceğim ve umarım yakında dönersin. Margo ne dedi?"

Yüzümü ona döndüm. "Anladı. Döndüğümde bana hiçbir şey için söz veremeyeceğini ama pozisyonumu korumaya çalışacağını söyledi. Bilirsiniz, *gösteri devam etmeli*, sanırım. Planlanması gereken partiler var ve büyük olasılıkla benim pozisyonumu doldurması gerekecek."

Anlamıştım. W Hotel'de etkinlik koordinatörü olmak için uzun süre beklemiştim. Asistanın asistanı olarak işe başlamış ve sonunda üç baş etkinlik planlayıcısından biri olmayı hak etmiştim. Çok sayıda düğün, bat mitzvah, bar mitzvah, quinceañeras ve diğer kutlama etkinlikleri yaptık ve bir yıla varan bekleme listelerimiz vardı. Birkaç gün öncesine kadar işim benim için her şey demekti ama bugün, döndüğümde işimin beni bekleyip beklemeyeceği umurumda bile değildi. Anneme odaklanmıştım. Her zaman benim nabzım, kutup yıldızım, en büyük destekçim olan kadın. Onun hasta olduğunu duymak, karnıma inen bir yumruk gibiydi. Sadece eve gitmek istiyordum.

Napa'ya dönme arzusu duymayalı yıllar olmuştu. Normalde tatillerde hızlıca gidip geliyor ve ailemi mümkün olduğunca sık Chicago'ya beni ziyarete gelmeleri için teşvik ediyordum. Ev, normalde korktuğum çok fazla acı hatıra barındırıyordu. Ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değildi. Sadece annemle birlikte olmaya ihtiyacım vardı.

"Bir yolunu bulacağız. Umarım ameliyat yakında olur ve birkaç hafta içinde iyileşir," dedi Charlie.

O umutluydu. Ben biraz daha gerçekçiydim. Annemin yaşamak üzere olduğu şey hakkında çok şey okumuştum. Bu bir koşu olmayacaktı. Daha çok bir maraton gibi olacaktı. Oraya vardığımda daha çok şey öğrenecektim. Son kırk sekiz saatimi buradaki her şeyle ilgilenerek geçirdim çünkü ne kadar süre yok olacağımı bilmiyordum.

"Evet. Bu gece oraya vardığımda sana FaceTime atarım."

"Kulağa hoş geliyor. Hazır mısın?" Çantalarımı uzandı ve arabaya doğru yürüdük.

Uçuşta her şeyi düşünmek için birkaç saatim olacaktı, çünkü bunu sindirmek için fazla zamanım olmamıştı. Kafamı toparlayamıyordum. Annem tanıdığım en sağlıklı insanlardan biriydi. Bu birdenbire ortaya çıktı.

Ve eve dönecektim.

Büyüdüğüm yere.

Kalbimin milyonlarca küçük parçaya ayrıldığı yerde.

Büyük ihtimalle Harrison Montgomery'i görmem gerekecek. Charlie evde eski bir erkek arkadaşım olduğunu biliyordu. Ama bu Harrison'ın benim için ne ifade ettiğini anlatmaya yetmezdi. Nişanlınıza eski erkek arkadaşınızın aynı zamanda en iyi arkadaşınız, ruh eşiniz, ilk ve son *her şeyiniz* olduğunu nasıl söylersiniz? Elbette, hayatıma devam etmişim ve Charlie'yle sonsuza dek süreceğim kendi mutluluğumu bulmuştum. Harrison Montgomery'e olan hislerim geçmişte kalmıştı. Ve tam olarak orada kalmaları gerekiyordu.

"Markette Monica Montgomery'ye rastladım," dedi annem, kendimi bildim bileli sahip olduğumuz çiftlik evindeki masanın etrafında otururken salatayı bana uzatmak için durakladı.

"O nasıl? Onu bir süredir görmedim." Babam şarap kadehimi doldurdu ve göz kırptı.

"O iyi. Ona neler olduğunu ve bana yardım etmek için eve gelmekte ısrar ettiğini söyledim."

"Ne dedi?" Sessizce sordum.

Monica, Harrison'ın annesi, büyürken benim için ikinci bir anne gibiydi ama Harrison'la ayrıldığımızda tüm Montgomery'lerle bağlarımı koparmıştım. Hatta tüm kasabayla bağlarımı koparmıştım. Montgomery'ler her yerdeydi. Cazibe ve karizma saçan üç kardeş ve herkes onları tanımak istiyordu. Kendimi bildim bileli hep Harrison ve ben vardık. Çok iyi arkadaştık ve sonra birbirimize deli gibi aşık olduk. Napa'da o yanımda olmadan asla var olamazdım. Ama keder zalim bir metres olabiliyordu ve insanlar değişiyordu. Bu hayat dersini en ön sıradan almıştım.

"Şey, ona işten izin aldığını ama burada geçici bir iş bulmayı umduğunu söyledim." Annem suyunu yudumlamak için durakladı. "Şu anda şaraphanedeki tüm etkinlikler nedeniyle çok yoğun olduklarını ve eğer kabul edersen yardıma ihtiyacı olabileceğini söyledi."

Yemeğimi çiğnemek için zaman ayırdım. Cidden mi? Elbette Monica'yı seviyordum ve Montgomery bağlarında büyümüş sayılırdım. Hatta bekâretimi onların arazisindeki ahırda kaybetmişim. Ama Harrison'ın şaraphanede çok zaman geçirdiğini sanıyordum, en azından onun planı hep buydu - bir noktada devrilmek. Ve onu her gün tekrar görmek zor olacaktı. Hatta imkânsız. Ailem aramızdaki ilişkinin ne kadar kötü bittiğini bilmiyordu. Evde olduğum kısa sürelerden birinde garip bir şekilde karşılaşmamız dışında bir daha pek konuşmadık.

Hayır.

Harrison bana sırtını döndü. O, yeniden açmak istemediğim bir yaraydı.

"Yarın eve döndüğümüzde olası işler için birkaç yere uğramayı planlıyordum ama aklımda tutacağım."

"Tatlım, bu olabildiğince iyi. Geçici ve senin programına ve benim tedavilerime göre çalışacak. Bunu yenmek zor olacak. Eve döneceğini söylediğimde yüzü aydınlandı. Birkaç hafta önce Charlie'yle nişanlandığınız haberini verdiğimde kalbine bıçak saplamışım gibi bakmıştı, o yüzden belki seni görmek iyi bir şey olur. Herkes biraz olsun rahatlar." Annem omuz silkti.

"Anneme katılıyorum. Bu işe atlamalısın," dedi babam.

Ağabeyimin bakışları üzerime çevrildi. Sam evde olmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Tüm bu eski anılara gömüldüm.

"Kıza yerleşmesi için bir gün verin ve hislerini ortaya koyun. Herkes ünlü parti planlayıcısı Laney Mae Landers'ın kendileri için çalışması için sıraya girecek."

Güldüm. Sam San Francisco'da yaşıyordu ama evden sadece bir araba yolculuğu uzaktaydı. Bir muhasebe şirketinde ortak olduğundan beri meşguldü. Kardeşim ve sayılar, yani onlar birdi. O ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Gia'nın şehirde bir daireleri vardı ama ailemi sık sık ziyaret ederlerdi.

"Güven oyu için teşekkürler. Gia'ya söyle, ben evdeyken sık sık ziyaretime gelsin."

"Yapacağım. Bu gece geç vardiyaya kaldı," dedi Sam. Gia hastanede pediatri hemşiresiydi.

"Peki, zavallı kadına evlenme teklif edecek misin?" Bana ekmek sepetini uzatırken kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım.

"Şey, bu hepinizle tartışmak istediğim bir konu. Aslında bir yüzük aldım. Evlilik teklifini düğününden sonraya bırakmayı düşünüyordum Laney. Ama şu anda her şey olup biterken," duraklayıp anneme gülümsedi ve annemin gözleri duygusallaştı, "daha da fazlasını dört gözle beklemenin güzel olabileceğini düşündüm."

Yumruğumu tavana vurdum. "*Sonunda*. Yeterince uzun sürdü. Ve aptal olma. Bence dört gözle bekleyeceğin iki düğün olması harika." "Daha iyi bir şey düşünemiyorum. İki bebeğimin de evleneceği insanları bulması. Hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek istemeleri, isteyebileceğimden çok daha fazlası." Annem ayağa kalktı ve bize sarılmak için acele etti.

"Bunun parasını ailesi ödeyecek, değil mi?" Babam göz kırparak söyledi.

Şaka yapıyordu ama göğsümde bir sızı hissettim. Annemle babamın ikisi de öğretmendi. Kardeşimle benim anaokulundan on ikinci sınıfa kadar devam ettiğimiz özel okulda öğretmenlik yapıyorlardı. Yüksek okul ücretini karşılayabilmemizin tek yolu buydu. Annemin sağlık durumu nedeniyle paraya sıkıştıklarını biliyordum. Neyse ki, babamın büyüdüğü ev olduğu için evlerinin borcu ödenmişti. Annem ve babam, birkaç yıl önce resmi olarak annem ve babama devredilene kadar uzun yıllar boyunca büyükannem ve büyükbabamdan kiralamışlardı. Ancak düğün masraflarımı nasıl karşılayacakları konusunda endişeliydim. Çalıştığım yerden daha ucuz bir yerde düğün yapmak için ısrar etmişim ama orası da gülünç fiyatlara sahipti. Çalışan indirimiyle bile, harcamalarını istediğimden daha fazlaydı. Doğruyu söylemek gerekirse, Charlie'yle kaçsak mı diye düşünmeye başlamıştım. Henüz ne davetiyeleri göndermiş ne de kapora yatırmıştık, yani değişiklik yapmak için hala bolca zamanımız vardı.

Charlie anlayacaktır. Muhtemelen tanıdığım en anlayışlı adamdı. Son üç yılda beni toparladı ve tekrar bir araya getirdi. Benim için yapmayacağı şey yoktu. Ama büyüdüğü Chicago'da büyük bir düğün yapmak istediğini biliyordum ve mecbur kalmadıkça bunu ondan almak istemiyordum. Bir süreliğine evde olduğum için annemle babamın durumunu daha iyi anlayacaktım. Sorun olmadığı konusunda ısrar ettiler ve bana çalışmam için bir bütçe verdiler, ancak özellikle annemin şu anki durumuyla bunu başarmak için kendilerini zorlayacaklarından endişelendim.

"Evet, Gia'nın annesi onlarla her yemek yediğimizde bana bir düğün planlamak için sabırsızlandıklarını söylüyor." Sam gözlerini devirdi.

Gia'nın babası şehrin önde gelen avukatlarından biriydi ve ailesi yılın galasını düzenlemek isteyecektir. O onların tek kızıydı ve eminim hiçbir masraftan kaçınmazlardı. Gia ailesinin tam tersiydi.

-Gerçekçi ve tatlıydı. En önemlisi, kardeşim için mükemmeldi.

"Vay be." Babam alnını sildi ve hepimiz kıkırdadık.

Kafamı kaldırdığımda annemin bakışları benimkilerle kilitlendi. Mavi gözleri parlıyordu ve gülümsediğinde neredeyse nefesimi kesiyordu. Haberi duyduğumdan beri kendimi tutmaya çalışıyordum ama şimdi burada, bu güvenli alanda, ailemle birlikteyken kendimi kaybetmişim. Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve hıçkırıklarımı bastırmak için ağzımı kapattım.

Annemin nefesi kesildi ve ayağa fırlayarak masanın benim olduğum tarafına geldi ve kollarını bana doladı. "Benim küçük Laney Mae'm, sakın bunu yapma. Her şey yolunda. Eve döndüğün için çok mutluyum."

"Tatlım, düğün masraflarını karşılama konusunda dalga geçtiğimi biliyorsun, değil mi?" Babam endişeyle sordu.

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Evet. Üzgün değilim, söz veriyorum. Sadece evde olduğum için mutluyum."

*Ve annemin iyi olmayacağından
korkuyorum. Hiçbir şey eskisi gibi
olmayacak diye.*

Annem başımın üstünü öptü. "Bırakalım da çocuklar bu pisliği temizlesin, biz de yukarı çıkıp seni yerleştirelim ve düğün hakkında konuşalım, ne dersin?"

Annem yarın kemoterapiye başlıyordu. Düğün, hakkında konuşmak istediğim son şeydi. Gerçek bir düğün planlayıcısı olmam garipti ve kaçmayı tercih ederdim. Ama benim için yaptığı onca şeyden sonra Charlie'yi istediği düğünden mahrum bırakamazdım. Başkalarının büyük günlerini planlamak için çok çaba harcadım ama bu kendim için o kadar da önemsedığım bir şey değildi. Ama bu gece konuşmak istediği şey buysa, öyle olsun.

Yatağıma uzandım. Odam karpuzlu sakız gibi kokuyordu. Duvarlar soluk pembe renkteydi ve çocukluğumdan kalma posterler ve fotoğraflarla süslüydü. Bir zaman makinesine adım atmak gibiydi - hiçbir şey değişmemişti. Her nedense Harrison ve benim resimlerimizi hiç indirmemişim ama bir süre evde olacağıma göre odamda bazı değişiklikler yapacağım kesindi. Komodine baktım ve mezuniyet balosu fotoğrafımı gördüm. Yemin ederim onu son ziyaretimde kaldırmıştım.

"Bu resmi komodinimden sen mi aldın?" Yatakta yanıma uzanmış olan anneme sordum.

Yerime oturup yüzümü ona döndüğümde saçlarımı okşadı. "Evet. Çekmecede buldum. O fotoğrafa bayılıyorum."

"Anne, bir noktada müstakbel kocamın beni ziyaret edeceğini biliyorsun ve sanırım Harrison Montgomery tapınağından rahatsız olabilir." Güldüm, fotoğrafa tekrar uzandım ve onu inceledim. Çok gençtik. Lise son sınıf öğrencileri. Bir sonraki maceramız için hazırdık. Aynı üniversiteyi seçmiştik çünkü o zamanlar ayrı kalmaya dayanamıyorduk. Ya da annemin bir keresinde bana hatırlattığı gibi, o gitmek istediği okulu seçmişti ve ben de onu takip etmiştim. Ama bana yalvarmıştı ve ben de hevesle kabul etmiştim.

"Harrison senin geçmişinin bir parçası, Laney. Hiç olmamış gibi davranamazsın."

"Yaptığım şey bu değil."

"Eve gelmek istememenin sebebi o değil mi?"

"Noel'de eve geliyorum." Yanağımın içini çiğnedim.

"Ah evet. Her yıl evde geçirdiğin kırk sekiz saat. Charlie'yi büyüdüğün yeri görmesi için buraya hiç getirmedin bile."

"Chicago'ya gelmeyi seviyorsun. Artık hayatım orada geçiyor," dedim ve parmakları saçlarımı okşarken gözlerimi kapattım.

"Artık evde olduğuna sevindim bebeğim. İşini ve Charlie'yi bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama bu süreçte yanımda olacağın için çok mutluyum."

Gözlerimi açtım ve onu inceledim. Tüm o kabadayılığın altında korkuyu gördüm. Endişeyi.

"Korkman normal, biliyorsun. Ama kanserin kıcına tekme basacaksın. Ben de senin yanında olacağım ve seni destekleyeceğim."

"Yapacağını biliyorum, aşkım. Teşekkür ederim."

Siktir git kanser.

*Annemi alamazsın. Ne şimdi
ne de hiçbir zaman.*

İkinci Bölüm

Harrison

Lyla Landers'ı duyduğumdan beri moralim bozuktı. Göğüs kanseri olduğu gerçeğini aklım almıyordu. Laney'nin annesine yardım etmek için eve gelmesi beni şaşırtmadı. Laney böyleydi. Çok sadıktı ve her zaman herkesin yanındaydı. Ayrıldığımızdan beri Napa'dan uzak durmuştu ve bu beni çok şaşırtmıştı çünkü ailesine çok yakındı. Ailesinin ve erkek kardeşinin onu sık sık ziyarete geldiğini duymuştum. İlişkimizi bitirdiğimizden beri geçen beş yıl içinde onu sadece iki kez görmüştüm. Ve ikisi de rahatsız ediciydi. Buz gibiydi. Mesafeli. Laney artık benden nefret ediyordu. Onunla ilişkiimi bitirerek doğru şeyi yaptığımı sanmıştım. Onu okula geri dönmeye ve hayatına devam etmeye zorlarken, ben evde kalıp ailemin parçaları toplamasına yardım ettim. Annesi haklıydı-Laney benim için her şeyi yapmıştı. Ben keder içinde kıvranırken onun geride kalmasına gerek yoktu. Bu yüzden onu serbest bıraktım.

Mutlu olacağı anlamına gelse yine yapardım.

Ve şimdi Chicago'da bir adamla evleniyordu ve benim varlığımı zar zor kabul ediyordu. Berbattı ama hayat her zaman adil değildi. Bazı şeyler bizim kontrolümüz dışındaydı.

"Kardeşim, kendini bu bunalımdan kurtarmalısın. Beni aşağı çekiyorsun ve buna izin veremeyiz. Sen lanet olası bir mutsuzsun," dedi küçük kardeşim Jack, Napa'ya geri indiğimizde helikopterden inerken.

Şehirdeki Montgomery Media'dan buradaki üzüm bağına gidip geliyorduk. O günlerde zamanımın çoğunu şarap imalathanesinde geçiriyordum. Annem bunalmıştı. Jack, büyükbabamın kurduğu, televizyon yayıncılığı, haber ve spor alanında uzmanlaşmış aile medya şirketini yöneten en büyük kardeşimiz Ford'a yardım etmek için gidip geliyordu. Ama bugün Jack Napa'da sürdürdüğü birkaç projeyi tamamlamak istiyordu.

"Ben üzgün bir çuval değilim, seni pislik. Ama evet, Lyla'nın kanser olduğunu duymak üzücü. Biraz duyguların olsun dostum."

"Ben tamamen duygularla ilgiliyim, bunu biliyorsun. Ama içime atmam. İfade ederim. Laney Mae'nin nişanlandığını duyduğundan beri üzülüp duruyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Doğru değil. Onun adına mutluyum. Annesi için üzülüyorum."

"O zaman *bir şeyler yap*. Kadını hayatın boyunca tanıdın. Korkaklığı bırak. Oraya git. Onu kontrol et. Erkek ol, Har-bear." Ben sürücü koltuğuna tırmanırken Jack kıkırdadı ve kardeşim de yanıma kaydı. Jack'in çocukluğumuzdan beri bana taktığı bu aptal lakattan nefret ediyordum.

"Annem Laney'nin Lyla'yla birlikte olmak için eve geldiğini söyledi. Beni görmek istemeyecektir." Şarap imalathanesine doğru yola çıktım.

"Dostum. Senin sorunun bu. Birilerinin tüylerini diken diken etmekten o kadar korkuyorsun ki, istediğini yapmıyorsun."

"Bu da ne demek oluyor? Zor bir dönemden geçerken kimseyi rahatsız etmek istemem," dedim başımı sallayarak. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Bir Rottweiler köpek yavrusunun sosyal zarafetine sahipti. Her zaman ne isterse onu yapıyordu. Ben bu şekilde çalışmadım.

"İşte anlaşma. Lyla kanser. Durum kötü yoksa Laney Mae burada olmazdı. O kadın senin için ikinci bir anne gibiydi. Korkaklığı bırak ve kışını kaldırıp oraya git ve onu düşündüğünü söyle. Yardım teklif et. Neye ihtiyacı varsa. İnsanlar nezaketten nadiren rahatsız olurlar."

Bu Jack'in söylediği en akıllıca şey olabilir. Ama bunu ona söyleyemezdin.

Arabayı garaj yoluna çektim ve elimi yüzüme sürerek park ettim. "Evet. Belki daha sonra oraya giderim."

Jack inledi. "Sonra olmaz. Şimdi yap. Burada her şeyi hallettim. Zaten şu anda hiç yardımcı olmuyorsun. Git yara bandını yırt. Laney Mae'yi gör, annesine onun için burada olduğunu ve yaşadığı her şey için üzgün olduğunu söyle; kendini yeni bir adam gibi hissedeceksin ve bu hepimizin yararına olacak."

Arabadan atlarken "Sen bir pisliksin," dedim. "Bana daha kötülerini de söyledin. Bana sonra teşekkür edersin."

Yola çıktım ve Lander'ların evine kadar olan kısa mesafeyi sürdürdüm. Mahallemizdeki en küçük evdi ama

her zaman favorim olmuştur. Çok sıcak bir aileydiler. Ve kızlarını benim her zaman sevdiğim gibi seviyorlardı. Hâlâ da seviyorum. O sonsuza dek benim bir parçam olacaktı. Çocukluğumu düşündüğümde, Laney Landers'ın dahil olmadığı tek bir an bile hatırlamıyorum. Sahip olduğum tüm güzel anılar ondaydı.

Nefesimi içime çektim ve kendimi toparladım. Laney'i görmeyeli uzun zaman olmuştu. Neredeyse iki yıl. Geçen Noel'de evde olduğunu duymuştum ama yemin ederim bana rastlamaktan korktuğu için evden çıkmamıştı. Lyla, Dave ve Sam'i yılda birkaç kez görüyordum ve her zaman nazik davranıyorlardı. Jack haklıydı. Bunu yapmam gerekiyordu.

Asfalt yoldan ön verandaya doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Kapı açıldı ve Sam diğer tarafta durdu. "Harrison, selam. Seni görmek güzel dostum."

"Merhaba, ben, uh, uğrayıp annenizin nasıl olduğuna bakayım dedim. Olanları yeni duydum ve yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını görmek istedim."

"Seni görmeyi çok isterdi. Her zaman onun favorisi olduğunu biliyorsun. Sanırım seni benden daha çok seviyor," diyerek beni içeri buyur etti.

"Laney burada mı?" Nefesimin altında sordum, neye doğru yürüdüğümü bilmek istiyordum.

Kıkırdadı. "Evet, evde ama babamla birlikte annem için birkaç şey almak üzere markete gittiler. Bugün ilk kemoterapi tedavisini gördü ve Laney de onun yanındaydı, tabii ki elini tutuyordu. O ve babam vardiyalı çalışıyorlar. Bugün işten yarım gün izin aldım, böylece gelip herkesi kontrol edebildim."

Onu, Lyla Landers'ın kahverengi büyük boy kanepede oturduğu oturma odasına kadar takip ettim. Kızıyla sayamayacağım kadar çok kez öpüştüğüm kanepede.

"Bak kim uğramış anne," dedi Sam. "Ben sizi yalnız bırakayım. Gia'yı geri aramam gerek."

Başımı salladım ve Lyla'ya doğru ilerledim. Beklediğimden daha iyi görünüyordu ama buna şaşırmadım. Güçlü bir kadındı. Tıpkı kızı gibi.

"Harrison. Seni görmek çok güzel. Gel, otur," dedi ve kanepede yanındaki koltuğu okşadı.

Kanepeye uzandım ve yüzümü ona döndüm. "İyi görünüyorsun. Bunları yaşadığın için çok üzgünüm. Sadece elimden geldiğince yardım etmek istedim."

Gülümsedi. "Çok tatlısın. Minnettarım. Annenin sana söyleyip söylemediğinden emin değildim ama Laney evde."

Evet. Laney'nin evde olduğunu biliyordum. Nişanlı olduğunu biliyordum. Bu haber hala canımı yakıyordu. Lanet olsun, o sevdiğim tek kızdı. Ve bu sadece birlikte yaşamak zorunda olduğum bir şeydi.

Düşüncelerimi bir kenara ittim.

"Evet. Bunu duydum. Umarım burada olmama aldırılmaz."

Elime uzandı. "O iyi olacak. İkiniz birlikte çok şey yaşadınız. Aranızda bu çatlağın olması beni üzüyor."

Laney ile aramızda geçenleri onun ailesiyle hiç konuşmamıştım, kendi aileme bile zar zor anlatmıştım. Bu konuda konuşmadım. Hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Olan oldu. Olanları değiştiremem. Ve Laney mutlu, yani önemli olan tek şey bu.

"Evet. Benden nefret ettiğine eminim."

Kıkırdadı. "Eminim 'Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır' sözünü duymuşsunuzdur. Bu beni her zaman rahatsız etmiştir - olanlarda oynadığım rol."

Yüzümü boş tuttum. Lyla yıllar önce Laney'yle aralarında geçen konuşmayı dinlediğimi bilmiyordu. En azından ben bildiğini sanmıyordum. Sam'in parçaları bir araya getirip onlara uğradığımı söylediğinden şüpheliydim. Bunu yapması için bir neden yoktu, benim orada olmam normalin dışında bir şey değildi.

"Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir nefes aldı ve elimi sıktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Harrison. Küçük kızımınla birlikte büyümek için daha iyi birini seçemezdim. Onun en iyi arkadaşı ve ilk aşkı olmak için."

"Teşekkür ederim." Garip bir şekilde başımı salladım çünkü bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Baban öldükten ve sen ve Laney o yaz eve döndükten sonra, ben, yani ben onun burada seninle kalma ve okulu bırakma kararını desteklemedim. Bunu bilip bilmediğini bilmiyorum, çünkü sanırım onunla yaşadığım tartışmadan kısa bir süre sonra ilişkinizi bitirip onu da okula dönmeye teşvik ettin."

Elimi yüzümde gezdirdim, tüm bunları neden şimdi ortaya çıkardığımızdan emin değildim. Elbette, konuşmanın içine girmiştım ve bu çok canımı yakmıştı. Ama gerçek şuydu ki Leyla haklıydı. Kızının kendisi için en iyi olanı yapması gerekiyordu. Onları duyduğumu bilmiyorlardı ve bu gerçekten önemli değildi. Her şey

bir uyandırma çağrısı. Keder içinde boğuluyordum. O zamanlar Laney için iyi değildim ve o daha iyisini hak ediyordu.

"Evet, geri dönerek doğru şeyi yaptı."

"Asla ikinizin birlikte olmasını istemediğimden değildi. Sadece kanatlarını açması gerektiğini düşündüm. Dünyaya açılmalı ve hayatı biraz tecrübe etmeli. Her zaman birbirinize geri döneceğiniz bir yol bulacağınızı umdum."

"Lyla, olanlar için seni suçlamıyorum. Yapılacak doğru şey buydu. Ve her şey yolunda gitti. Laney okulu bitirdi ve eminim sınıf birincisi olarak mezun oldu. Nişanlandı ve hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kişiyi buldu." Elini kendi elimle kapattım.

Gözleri duygusallıktan ıslanmıştı. "Evet. Ve Charlie harika bir adam. Gerçekten öyle. Ama Harrison, siz ayrıldığınızdan beri Laney'nin asla eskisi gibi olmadığını bilmelisin. Eskiden sahip olduğu o ışığı kaybetti. Ve bazen sadece hareketleri yapıyormuş gibi hissediyorum."

Uzun, yavaş bir nefes çektim. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ben de hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştım. Belki de bu hayatın bir parçasıydı. İşler her zaman yolunda gitmiyordu ve ilerlemeniz ve elinizdekilerle yapabileceğinizin en iyisini yapmanız gerekiyordu.

Dave Landers mutfığa girerken, "Biz geldik," diye seslendi.

Lyla yüzünden akan tek damla gözyaşını sildi ve gülümsemeye zorladı. "Bakın kim uğramış."

Babası poşetleri tezgâhın üzerine bıraktığında Laney durdu. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, en koyu okyanus mavisine ancak derin denizler rakip olabilirdi. O gözlerde boğulacağımı söyleyerek ona takılırdım. Uzun sarı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve gözlerini kaçırmıyordu. Dar bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti ve muhteşem görünüyordu.

Mükemmel.

Ona doğru hareket etme dürtüsüyle savaşılarak ellerimi iki yanımda birleştirdim. Aramızdaki bu görünmez çekim hep vardı. Ve şu anda her zamankinden daha güçlüydü.

Laney her zaman gördüğüm en güzel kız olmuştu ve bu kesinlikle değişmemişti. Ayaklarını kaydırdı ve bana doğru ilerledi.

"Hey, Harrison." Yutkundu ve ben de onun zayıf boynundan aşağı inen hareketi inceledim.

Ayağa kalktım. "Seni görmek güzel, Laney. Umarım anneni görmek için uğramamın bir sakıncası yoktur."

"Hayır, tabii ki hayır." Mesafesini koruyarak benden birkaç adım ötede durdu ve sanki beni görmeye daha fazla dayanamayacakmış gibi bakışlarını benimkilerden çekti.

Tanrım. Belki de bunu asla atlatamayacaktık. Laney'i kaybetmenin acısı tarif edilemezdi. Babam bir araba kazasında öldükten sonra onun için yas tutmuştum, ama Laney farklı bir kederdi çünkü o hayatta ve iyiydi. Ama ilişkimizi bitirdiğim için beni asla affetmedi. Dürüst olmak gerekirse, tıpkı annesinin yaptığı gibi, birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımızı düşünmüştüm. Belli ki Laney bu şekilde düşünmüyordu. Beni sadece bir kez, okula döndükten sonraki gün aramıştı ve ben de çok erken olduğunu düşündüğüm için cevap vermemiştim. Birkaç ay sonra, okula geri döndüğünde ve aramızdaki mesafeyi kabul ettiğinde aramızdaki ilişkiyi düzeltebileceğimizi umarak ona ulaştım. Ama benimle bir daha hiç konuşmadı. Parmağındaki yüzükle oynuyordu ve ben duvarı yumruklamak istiyordum. Laney nişanlıydı. Başka bir adamla evleniyordu.

Bu nasıl oldu?

"Tebriklerin sıraya girdiğini duydum. Düğün ne zaman?" diye sordum ve ses tonum amaçladığımdan daha sert çıktı.

"Teşekkürler. Dört ay sonra evleniyoruz. Hâlâ detaylar üzerinde çalışıyoruz." Bakışları tekrar benimkilerle kilitlenince yüzü sertleşti.

Başımı salladım. "Pekâlâ, ben de senin yakandan düşeyim."

"Lütfen tekrar uğra, Harrison. Seni görmek beni gerçekten çok mutlu etti." "Elbette. Tedavilerinizi nerede yaptırıyorsunuz? Burada, Napa'da mı?" Lyla, "Hayır, şehre hastaneye gidiyoruz," dedi.

battaniyeyi omuzlarına doladı.

"Her gün şehre gidip geliyor musun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet, sıradan insanlar böyle yapar," diye tısladı Laney, kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu.

"Laney Mae," dedi annesi ve babası hep bir ağızdan.

"Ne? Ben sadece gerçekleri söylüyorum," dedi ve tezgahın üzerindeki poşetlere uzanıp eşyaları boşaltmak için döndü.

"Burada neler oluyor?" Sam odaya geri dönerken sordu.

"Hiçbir şey." Laney gözlerini devirdi.

"Neden helikopteri kullanmıyorsun? Her sabah senin için hazır edebilirim ve en azından işe gidip gelme zahmetini hafifletmiş olursun. Bir arabam olabilir

İndiğinizde sizi hastaneye götürüp getirmek için müsait. En azından gününüzü birkaç saat kısaltacaktır."

"Bu çok cömert bir teklif evlat. İşe gidip gelmenin çok fazla olacağını düşünüyorum Lyla," dedi Dave karısına bakarak.

"Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok yardımcı olur, Harrison." Sam başıyla onayladı

Ben.

Laney kollarını önünde kavuşturarak, "Onu sürmek benim için sorun değil," dedi.

ve bana bakıyordu.

"Bunun çok fazla sorun olmayacağından emin misin?" Lyla kızını görmezden gelerek dikkatini bana çevirdi. "Bu aslında işleri çok daha kolaylaştırır."

"Anne, seni götürmemin sakıncası yok."

"Laney, çok kaba davranıyorsun. Çok yardımcı olurdu. Hediye atın ağzına bakma."

Laney bana son bir kesik bakış attı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, ben ölü bir adam olurum. Hışımın odadan çıktı ve uzaktan kapının çarpma sesini duydum. "Bu çok garipti," dedi Sam gülerek. "Sanırım daha o öfke nöbetlerini aştım."

"Duyguları yüksek. Annemin yaşadıklarına çok üzülüyor," dedi Dave boğazını temizleyerek. "Ama teklifin için çok minnettarız Harrison."

"Tamamdır. Bana tedavilerinizin programını mesaj atın, ben de öğleden sonra sizin için her şeyi ayarlayıp bilgileri size göndereyim."

"Çok teşekkür ederim," dedi Lyla, gözlerinden birkaç damla yaş daha süzülürken yanaklarını tekrar sıktı.

"Elbette. Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım." Ona sarılıp vedalaştım ve Sam beni kapıya kadar geçirdi.

"Laney için endişelenme. Kendine gelecektir. Her zaman onu sinirlendirmenin bir yolunu bulmuştundur. Yıllardır onun böyle çözüldüğünü görmemiştim." Güldü.

Gülmedim.

Kız benden nefret ediyordu ve bu acı veriyordu.

Onu tekrar görmek içimde uzun zamandır hissetmediğim duyguları uyandırdı.

Onu özledim. Onunla ilgili her şeyi özledim. Laney Landers, ayrıldığıımız günden beri düzgün bir ilişkim olmamasının sebebiydi. Kimse onunla kıyaslanamazdı.

Ve hiç kimse yapmazdı.

"Pekâlâ, bilgileri birazdan sana mesaj atarım." Eğildim ve ona şu yarım ahbap kucaklaşmalarından birini yaptım.

"Teşekkürler Harrison. Bunun anlamı çok büyük."

El salladım ve arabama doğru yürüdüm. Laney'nin yatak odasının penceresine baktım. Gençken onlarca kez onun çatısına tırmanmış ve gizlice o odaya girmiştım. Pencerede durmuş gitmemi izliyordu. El salladım ve gülümsedim; perdeleri çekip kapatmadan önce son bir kez ters ters baktı.

Bu onun beni dışladığını söyleme şekliydi. Yardımımı istemiyordu.

Beni görmek istemedi.

Ama Laney'nin bilmediği şey... Ben gitmiyordum. Bu sefer gitmeyecektim.

Üçüncü Bölüm

Laney

Montgomery'lerin helikopterlerini tuttukları hangara yanaştık. Boşver onu. Helikopterler. Sonsuz sayıda oyuncakları vardı. Arabalar, uçaklar ve helikopterler. Harrison'ın parası beni hiç etkilememişti. Benim için hiç önemli değildi. Sevdığım oydu, eşyaları değil. Ama tabii ki yıllar boyunca birlikte pek çok seyahate çıkmıştık ve daha hızlı seyahat edebilmek hayatımızı kolaylaştırıyordu. Dün şımarık bir çocuk gibi davranmıştım çünkü onu tekrar görmek acı vericiydi. Onun yanında olmak kalbimi acıtıyordu. Sahip olduklarımızın hatırlatılması. Kaybettiklerimizi.

Annem dün geceki öfkemden sonra benimle konuşmak için yukarı geldi ve bazı haklı noktalara değindi. Israrı üzerine Harrison'a bir mesaj gönderdim ve kaba davrandığım için özür diledim. Bana bu haftaki yolculuk için tüm bilgileri gönderdi. O ve Jack bu sabah bizimle birlikte şehre geleceklerdi. Sık sık gidip geldiklerini biliyordum ve bu annem için işleri gerçekten kolaylaştırıyordu. Neden bu jesti takdir edip onu görmeye razı olamıyordum? Neden bu kadar acı vermek zorundaydı? Bunca yıl sonra bile. O yaklaşırken göğsüme keskin bir acı yerleşti.

"Laney Mae Landers," diye seslendi Jack, biz büyürken hep yaptığı gibi. O ve Ford bana Laney Mae derlerdi ve göbek adımı atmayı reddederlerdi çünkü benimle bu şekilde tanışmışlardı. Harrison'ın iki kardeşini de hayatım boyunca tanıdığım için çok severdim. Ve ne yazık ki ayrıldıktan sonra hepsiyle ilişkimi kesmiştim. Kardeşlerinden ayrılmak isteseydim onları hayatımda tutamazdım.

"Kıçımın kenarı Montgomery." Beni ayaklarımdan kaldırıp kendi etrafımda döndürürken güldüm.

"Tek ve biricik. İyi görünüyorsun, kızım." Beni tekrar yere bıraktı ve anneme döndü. "Bayan Landers, sizi görmek çok güzel. Yaşadığınız her şey için üzgünüm. Umarım peşinize takılmamın bir sakıncası yoktur. Dün gece Napa'daydım ve bu sabah şehirde işe gitmem gerekiyor."

"Saçmalama tatlım. Seni görmek çok güzel." Harrison'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırdığımda annem Jack'e sarıldı.

"Hey." Başını salladı.

"Merhaba. Bunu yaptığınız için teşekkürler," dedim bakışlarından kaçınarak.

"Kahretsin, bu ikisi hâlâ garip davranıyor mu?" Jack sordu. "Hadi ama. Birbirinizi hayatınız boyunca tanıdınız. Siz dinamik ikilisiniz, unuttunuz mu? Aşın artık bunları."

Annemin başı bir kıkırdamayla geriye düştü ve başını salladı.

"Katılıyorum."

Jack kapıyı açık tuttu ve hepimiz helikoptere tırmanıp kemerlerimizi bağladık. Annemin yanına, Harrison ve Jack'in karşısına oturdum.

"Ford nasıl?" Montgomery çocuklarını birdenbire çok merak ederek sordum. Birkaç yıl öncesine kadar onlar hakkında her şeyi biliyordum. Kiminle çıktıklarını, başlarını hangi belaya soktuklarını... Şimdi ise hiçbir şey bilmiyordum.

"Oh adamım, o gerçekten iyi gidiyor. Bir kızla tanıştı." Jack omuz silkti. "Harley onun için gerçekten iyi oldu. Montgomery Media binasının alt katındaki fırının sahibi. Onu çok seveceksin. Gelecek ay şaraphanede evleniyorlar. Annemin yardıma ihtiyacı olmasının bir nedeni de bu. Çok fazla etkinlik planlıyor ve etkinlik planlamacılarımızdan Melanie doğum izninde. Günde birkaç saatliğine gelerek ona gerçekten yardımcı olabilirsin."

"Onun adına sevindim," dedim.

Ford'un eski kız arkadaşı Madison'la birlikte olmamasına sevindim. Babaları bir araba kazasında ölmeden hemen önce onu en iyi arkadaşıyla yatakta bulmuştu. İşte o zaman her şey değişti.

Herkes için.

"Annem sana şaraphanede bir iş mi teklif etti? Bana bundan hiç bahsetmedi," diye mırıldandı Harrison.

Telefonuna bakarken yüz hatlarını inceledim. Vay be. Çok yakışıklıydı. Her zaman öyleydi. Uzun boylu, zayıf ve siyah saçlıydı. Koyu renk saçları çenesini kaplamıştı ki bu yeni bir şeydi. Çok seksi görünüyordu ve terli avuçlarımı kotuma sildim. Onun bu kadar iyi görünmesinden nefret ediyordum. Onun etrafında olmak bana kendimi nasıl hissettiriyordu. Dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve karnımda kelekler uçuşuyordu. Nişan yüzüğümü parmağımda döndürdüm ve Charlie'yi düşündüm. Bana kelekler mi konduruyordu? Pek sayılmazdı. Ama beni güvende hissettiriyordu. Beni seviyordu. Ve her zaman yanımdaydı.

Harrison değildi. Hayatım boyunca öyleydi, ta ki ona en çok ihtiyaç duyduğum ana kadar. Ve bunu affedemezdin. *Hayır*. Konuşmadan önce dizlerimi ondan uzaklaştırdım.

"Hâlâ bakıyorum. Elim kolum bağlı." Omuz silktim.

"Neden hâlâ iş arıyorsun? Geçici bir işe ihtiyacın var ve annem sana bir iş teklif etti. Sorun nedir?" Harrison ses tonunda bir gerginlikle sordu. Döngünün dışında bırakılmaktan hoşlanmıyordu ve kararım üzerinde hiçbir söz hakkı olmamasından da kesinlikle hoşlanmıyordu. Birlikte olduğumuz zamanlarda tavsiye ve yardım için hep ona giderdim. Adam başkalarının sorunlarını çözmeye bayılırdı. Ama artık ne yapacağım konusunda söz hakkı yoktu.

"Ne yapacağıma karar vermek sana düşmez," diye tısladım.

Annem başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı ve Jack eliyle ağzını kapatmadan önce kıkırdadı.

"Sana ne yapman gerektiğini söylemiyordum, neden bu fırsatın üzerine atlamadığını soruyordum. Bir şeye ihtiyacın var ve o da sana bunu teklif ediyor. Sorun ne lan?"

Şimdi gülme sırası bendeydi. Harrison Montgomery başkalarının önünde asla kendini kaybetmezdi. Ama ben onun farklı bir yönünü biliyordum ve şu anda bunu gösteriyordu. Beş yıl önce beni terk ettiğinde ve bu konuda hiçbir duygu hissetmediğinde bunu göstermemişti. Çaresizce yardımına ihtiyaç duyarak ağlayarak onu aradığımda ve aramalarımı görmezden geldiğinde de göstermemişti. Aslında üç aramamı da. Ama tam burada, şu anda, kendini kaybediyordu. Ve ben bundan zevk alıyordum. Belki de çok fazla.

"*Sorun* şu ki, belki de ben *seninle* çalışmak istemiyorum. O koca, aptal beyninden bu hiç geçti mi, dahi?" Bağırđım ve annem elime uzanıp sıktı, gözleri hala kapalıydı, çünkü bu saçma konuşma belli ki onun için çok fazlaydı.

Bu benimle ilk rodeosu değildi. Öfkeliydim. Ve genelde bunu ortaya çıkaran tek kişi Harrison Montgomery olurdu. Çünkü bazen inatçı, kibirli bir pislik oluyordu ve haddinin bildirilmesi gerekiyordu.

Jack öne doğru eğildi ve ellerini birbirine kenetledi. "Eski güzel günlerdeki gibi hissediyorum. Keşke şu anda biraz patlamış mısıрім olsaydı."

"Kapa çenenin Jack," diye hırladı Harrison. "Laney, sen şu aptal işi al. Ben senin yoluna çıkmayacağım."

"O aptal işi kabul et, Laney Mae. Geçici bir iş ve anneme yardımcı olacağını biliyorum. Ayrıca, seni daha çok görecekđim. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Jack kaşlarını oynattı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Bence sen de o aptal işi kabul etmelisin tatlım," dedi annem, gözleri hâlâ kapalıydı.

Annemin önünde kendimi kaybettiğim için bana lanet olsun. Özellikle de şu anda, yaşadığı onca şeyden sonra. Elini sıktım. "Özür dilerim anne. Sen tedavi olmak üzereyken *onunla* tartışmamalıydım. Bu çok bencilceydi."

Harrison'ın gözlerini devirdiğini görmek için başımı kaldırdım. "*O mu?* Benim bir adım var."

"Sorun değil," diye fısıldadı annem. "Sadece işi kabul et ve hepimizin acısına son ver, canım."

"Tamam. Ben yaparım. Ama sen kendi kulvarında kal Montgomery," dedim kaşlarımı kaldırıp meydan okuyarak.

"Sanırım seninle konuşuyor kardeşim. Onun şeridine girmeme izin var." Jack'in yakışıklı yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı.

"Her neyse. Yapacak gerçek işlerim var. Seni rahatsız etmeyeceğim," dedi Harrison ve karanlık, düşünceli bakışları benimkilerle kilitlendi.

Yere yerleştiğimizde pilot "Geldik," diye seslendi.

"Çok çabuk oldu." Annem gözlerini açtı ve pencereden dışarı baktı.

"Hızlı ama acı verici," dedi Jack, tek kaşını kaldırarak kardeşiyle benim aramda bakışarak.

Dışarı çıktık ve Harrison benimle konuşmak için döndü. "İşin bitince bana mesaj at. Seninle geri döneceğim."

"Kendi kulvarında kalmak için çok fazla." Sırıttım.

"Güven bana. Seni çok net duydum, Laney. Mümkün olduğunca mesafemi koruyacağım. Ama ne yazık ki şaraphaneye geri dönmem gerekiyor ve sırf benden nefret ediyorsun diye pilottan bizi ayrı ayrı uçurmasını isteyemem."

Göğsümde bir şey sıkıştı. Sesi yaralı ve savunmasız geliyordu. Bize iyilik yaparken zorluk çıkardığım için kendimi kötü hissediyordum. Ama kendimce nedenlerim vardı ve onları hatırlamam gerekiyordu. Eski alışkanlıklara geri dönmek çok kolay olacaktı.

"Saçmalama. Senden nefret etmiyorum. Ve anneme yardım ettiğin için minnettarım. Nankör gibi göründüysem özür dilerim. Bunu onun için yaptığın için gerçekten minnettarım. Sadece aramızdaki mesafeyi korumamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Jack yan tarafta annemle konuşuyordu ve annemin yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Pekâlâ. İşin bittiğinde bana haber ver ve geri dönelim," dedi Harrison, beni anlamaya çalışıyormuş gibi inceleyerek. Onu çok iyi tanıyordum. Öfkemi anlamıyordu. Belki de benimki onun kırdığı ilk ve son kalpti. "Henry seni oraya götürüp alacak. Sana numarasını gönderdim. Hastaneden ayrılmaya hazır olduğunda ona haber ver."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Jack bana doğru yürüdü ve beni tekrar yerden kaldırdı. "Döndüğüne sevindim, Laney Mae. Seni özledim."

Boğazımın arkasında bir yumru oluştu ve yutkunup onu itmeye çalıştım.

"Tanrım. Onu hemen yere bırak," diye tısladı Harrison, sesi öfkeyle karıştı. Jack beni yere bıraktı ve kardeşinin çenesinin nasıl sıkıldığını ya da ellerinin nasıl yumruk olduğunu fark etmedim. Kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"İyi şanslar, Lyla." Jack, Harrison'ın omzunu tutmadan önce anneme sarıldı. "Gidelim kardeşim."

Annemle birlikte arabaya bindik ve hastaneye doğru yola çıktık.

"Bu çok ilginçti," dedi annem.

"Evet. Bir buçuk saatlik yolculuğun daha kolay olacağından emin değilim." "Saçmalama. Bu şekilde saatlerce zaman kazanıyoruz. Bu çok cömertçe.

ve sen ona karşı çok sert davranıyorsun, Laney. Bu ne demek oluyor? Kalbini kırdığını biliyorum tatlım ama aradan yıllar geçti ve sen Charlie'yle evleniyorsun. Harrison'ı hayatın boyunca tanıdın, onu affetmelisin."

Koltuğa yaslandım ve uzun bir nefes verdim. "Bu kırık bir kalple ilgili değil anne. Bundan çok daha fazlası."

"Peki, ne o zaman? Harrison'la ayrıldığınızdan beri eve neredeyse hiç gelmedin. Biliyorsun, bana seni defalarca aramaya çalıştığını ve senin hiç cevap vermediğini söyledi."

"Ne? Bunu sana ne zaman söyledi?" Öfkelendim.

"Birkaç yıl önce. Markette ona rastladım. Bu konuda çok üzgündü. Gerçekten ikinizin birbirinize geri döneceğinizi düşündüğünü düşünüyorum. O sadece babasının yasını tutarken senin okula dönmeni istiyordu. Hatırlarsan ben de aynı şeyi istemiştin," dedi hastanenin önünde durduğumuzda.

"Karmaşık bir durum. Ve hikayenin tamamı bu değil. Okula ilk döndüğümde onu aradım. Kalbim kırılmıştı ve ona ihtiyacım vardı. Ona *gerçekten* ihtiyacım vardı anne. Ve o benim yanımda değildi. Elbette, aylar sonra bana ulaştı, ama yara çok derindi. İnsanları hayatınızdan çıkarıp sonra da canınız istediğinde onları geri alabileceğinizi düşünemezsiniz."

Annem elimi sıktı. "Tatlım, o babasının yasını tutuyordu."

Burnumun kemiğini sıktım. Bu yüzden eve gelmeyi sevmiyordum. Bunu tartışmak istemiyordum. Ne annemle, ne Harrison'la, ne de başka biriyle. Her şeyi kendi başıma atlatmıştım. Ve ilerlemek istiyordum.

"Biliyorum. Babasının ölümünden sonraki bütün yazı onun yanında olmaya çalışarak geçirdim. Onu çok sevmiştim anne. Hatırlarsan *beni terk etmişti*. Ama bunların hepsi köprüünün altından çok sular aktı. Söz veriyorum, ona karşı daha nazik olmaya çalışacağım. Artık geçmiş hakkında konuşmak istemiyorum. Sana odaklanmak istiyorum. Bu yüzden buradayım. Eve Harrison'la arkadaşlığımı düzeltmek için gelmedim. Kafamızı oyuna verelim ve kemoterapinin ikinci gününe hazırlanalım. Tamam mı?"

"Evet. Burada olduğun için teşekkürler tatlım."

"Olmak istediğim başka bir yer yok." Elini uzattım ve arabadan inmesine yardım ettim.

Giriş yaptık ve dünkü kemoterapi süitine yerleştik. Hemşire geldi ve başlayabilmesi için annemin kolunda dirseğin hemen üstündeki bir damara PICC hattı açtı. En sevdiği battaniyeyi etrafına sardım ve bir film açtım, o da uyuyakaldı.

Telefonum gelen bir mesajla titredi.

Charlie ~ Nasılsın? Şu an hastanede misin? Ben ~ Evet.

Tam bir baş belası. Neredeyse bitti. Sen nasılsın?

Charlie ~ İyi. İşler her zamanki gibi çılgınca. Seni ve Taco Salılarımızı özledim.

Ben ~ Ben de. Jared ve Nat ile tako yemeye gidin.

Charlie ~ Sensiz hiç eğlenceli değil. Ve her zaman bütün cipsleri yerler. Seni seviyorum. Eve döndüğünde beni ara.

Güldüm. Charlie ve ben her hafta en iyi arkadaşım Natalie ve onun erkek arkadaşı Jared ile Taco Salısı yapardık.

Ben ~ Yapacağım. Seni seviyorum.

Annemin tedavisini bitirdiğimizde, bulantı önleyici ilaçlardan dolayı yorgundu ve helikoptere geri dönerken araba yolculuğu sırasında omzuma yaslandı. İlk defa Harrison'a ulaşım sağladığı için gerçekten minnettar oldum. Annem dün bu kadar kendinden geçmemiştir ve onu eve daha erken götürmek faydalı olacaktır.

Hastaneden çıktığımızda Harrison'a yolda olduğumuzu bildirmek için bir mesaj gönderdim. Vardığımızda bizi bekliyordu.

Harrison arabanın kapısını açtı. "O nasıl?" "Bugün biraz daha yorgun ama onun dışında iyi."

Onu arabadan çıkarıp helikoptere bindirmeme yardım etti. Kemerlerimizi bağladıktan sonra bana yaslanıp uyuklamaya başladığında boğazıma bir yumru oturdu. Bu çok zor olacaktı. Onun acı çekmesini izlemek. Hayatı için savaşmasını izlemek. Bu sabah bir çocuk gibi davrandığım için utanmışım. Şu anda bunların hiçbirisi önemli görünmüyordu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diye fısıldadım, havalandıktan sonra. "Üzgün olmana gerek yok, Laney. Anlıyorum. Üzgün olmak istemiyorsun.

etrafımda. Senden istediğim gibi hayatına devam ettin. Mutlu olduğun için mutluyum. Gerçekten mutluyum. Tüm bu olanlardan çıkan tek iyi şey bu." Bir yanıt beklerken karanlık bakışları benimkileri delip geçti.

"Teşekkür ederim."

"Evet." Başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı.

"Mutlu musun?" Ses tonumu alçak tuttum. Elimde değildi. Bilmem gerekiyordu.

Bir elini ensesinde gezdirdi ve başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım bu senin olmadığın anlamına geliyor. Nedenmiş o? Her şeye sahip olan bir adam mı?" Birdenbire onun hakkında her şeyi bilmek isteyerek sordum.

Kıkırdadı ama içten değildi. Alaycılıkla doluydu. "Ben her şeye sahip olan bir adam olmaktan çok uzağım. Belki bir zamanlar öyleydim. Artık değilim." "Ama bu tasarımı gereği, değil mi? Yani, istediğin her şeye sahip olabilirsin.

Her ne sebeple olursa olsun, istediğin şeyi değiştirdin."

Ne dedin? Ne diyordum ki ben? Neden oraya gidiyordum ki?

Neden her şey ona bu kadar tanıdık gelmek zorundaydı?

"Ne istediğim konusunda fikrimi değiştirmedim, Laney. *Asla*. Sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi ve başını kaldırıp bakışlarıyla buluştu. Ve gördüğüm şey beni yıktı.

Harrison Montgomery kırılmış görünüyordu.

Hayatımda onu düzeltmek için her şeyi yapabileceğim bir zaman vardı. Onu tekrar bir araya getirmek için. Çünkü onu sevmek benim bir parçamdı. Hayatımın büyük bölümünde evrenimin merkezi oydu. Ama artık değildi. Yanımda oturan bu adamı tanıımıyordum, değil mi?

"Belki de seni neyin mutlu edeceğine karar vermen gerekiyordur." "Yaptığın şey bu mu?" diye sordu.

Kalbim hızla çarptı ve yanağımın iç kısmını sertçe ısırđım. Bu konuşmayı *gerçekten* yapmadan yapıyorduk - çünkü hiçbir şeyi kabul etmiyorduk. Tam olarak değil. Harrison ve ben her zaman sadece basit bir bakışla iletişim kurabilmiştik. Bir gülümseme. Bir baş sallama. Kalkık bir kaş. Ama artık bana ne sorduğunu bilmiyordum. Ve geçmişten bahsetmek, hatırlamak istemediğim şeyleri ortaya çıkarmak anlamına geliyordu. Uzun zaman önce gömdüğüm anılar.

"Sanırım öyle. Demek istediğim, bazen sadece hayatta kalmanız gerekir, değil mi? Ben bunu yapmanın bir yolunu buldum, siz de aynısını yapmalısınız."

Sözlerim sertti ama doğruydı. Bir zamanlar onunla yaşadığım, geleceğim olduğunu düşündüğüm şey artık yoktu. Ben de farklı bir gelecek bulmuştum. Peri masalı mıydı? Pek sayılmazdı. Olması gerekiyor muydu? Hayır. Peri masallarının ilk aşkların büyüğü gibi olduğunu fark ettim. Uzun sürmüyorlardı. Gerçek dünya biraz daha sıkıcıydı. Daha karanlık. Bunu kabullenmeyi ve ilerlemeyi öğrendim.

"Evet, biliyorum. Sana bir şey sorabilir miyim?"

Annem kendini bana göre ayarlayınca biraz kıpırdandım. "Evet."

"Hiç geçmişini düşünüyor musun, Laney? Babam o kazayı geçirmemiş olsaydı her şey nasıl olurdu diye?"

Uzun, yavaş bir nefes aldım ve kaçmak üzere olan gözyaşlarıma karşı koydum. Bu çocuk için son gözyaşımı yıllar önce kalbimi kıldığında dökmüştüm. Geçmişe bakmıyordum. İleriye bakıyordum.

"Hayır, artık değil," dedim. Sözcükler istediğimden daha sertti ama söylenmeleri gerekiyordu. Geriye dönüp bakmak beni gitmek istemediğim bir yere götürecekti.

Başını salladı ve bakışları benimkilerle kilitlendi. "Tamam."

"Birkaç ay içinde evleniyorum, Harrison. Geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yok."

"Evet. Anlıyorum. Senin adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Keşke bunu yaşamasaydık." Eliyle aramızı işaret etti. "Ne olduğunu bile bilmiyorum."

bu. Ama keşke bunu aşabilseydik. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Bunu özleyorum."

Yanağımdan süzülen tek damla gözyaşını sildim ve duygularımın bu şekilde ortaya çıkmasına izin verdiğim için içimden kendime lanet ettim.

"Birlikte büyüdü, bunu özlemenin normal olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlığımızı özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama seninle nasıl arkadaş olacağımı bilmiyorum, Harrison. Artık olamam."

Omuz silkti. "Benden nefret etmemenle başlamaya ne dersin? Samimi olabiliriz, değil mi?"

"İlk tanıştığımızda suratına kum fırlatmıştım, o yüzden samimi olmak bize göre mi bilmiyorum," dedim gülerek ve yakışıklı yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı.

Tanrım, çok güzeldi.

"Evet. Saldırıdan sonra birkaç dakika geçici olarak kör olduğumu hatırlıyorum. Ve aslında sana yardım ettiğimi hatırlıyorum."

Ellerimle yüzümü kapattım ve başımı salladım. "Senin düşman olduğumu sanıyordum. *Hardal Surathlı Mason* o gün benimle bir savaş başlattı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

"Her zaman doğru zamanda doğru yerde olduğumu düşünmüşümdür. O gün tanışmıştık. Peki neden ona böyle hitap etmekte ısrar ediyorsun?" Gülümsedi ve karnım küçük taklalar attı. Harrison beni sevgiyle hatırladığım bir yere geri götürdü. Her şey değişmeden önce.

Herkes değişmeden önce.

Ben de dahil.

"Hardala bulanmış bir sandviç yemeyi seçer ve yüzünüzü bir kez bile silmemeyi tercih ederseniz, *Hardal Surathlı Mason* unvanını ömür boyu taşımaya hazır olun."

Harrison dolgun, duygulu bir kahkaha attı. Bu bana çocukluğumu hatırlatan bir sestti. Güneş ışığını ve üzüm bağındaki tarlalarda koşmayı. Bobby Jones'un eyalet yarışmasında galibiyet golünü attıktan sonra evini tuvalet kağıdıyla kaplamasını. Bu çocukla gece geç saatlere kadar öpüşme seanslarını. Birlikte üniversiteye gitmek için ülkenin öbür ucuna taşınmamız. Harrison Montgomery geçmişimin tüm anılarını barındırıyordu. Hem mutlu hem de üzgün zamanların. Her zaman onun benim sonsuzluğum olduğunu düşünmüştüm.

Ama işler her zaman görüldüğü gibi değildi.

Dördüncü Bölüm

Harrison

"Laney'nin bugün çalıştığını bildiğin için mi burada saklanıyorsun?" diye sordu annem ofisime girerken.

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Sadece meşgulüm."

Ama evet, Laney'e istediği alanı veriyordum. Bu işe ihtiyacı olduğunu biliyordum ve buna engel olmak istemiyordum. Son birkaç gündür annesinin tedavileri için şehre gittiklerinde helikopterde onlara katılmaktan kaçınıyordum çünkü son konuşmamız her türden anıyı gündeme getirmişti ve ben de bunların üzerinde durmak istemiyordum. Biz tarih olmuştuk. Evleniyordu ve benim buna saygı duymam gerekiyordu.

"Pekâlâ. Her şeyi organize ettikten sonra bu ayki etkinliklerin tüm faturalarını sana getirmesini istedim. Bu akşam yemeğe ne dersin?"

"Elbette." Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım. "Tamam, sonra görüşürüz. Seni seviyorum." "Seni seviyorum," diye seslendim.

Kendimi işe verdim ve Laney'nin sadece birkaç metre ötede çalıştığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Eve dönene kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Tamam, bu saçmalıktı. Laney'i okula gittiği günden beri her gün özlüyordum. Her şeyin değiştiği gün. Bunu unutmaya çalıştım ve gerçekten unutabilecek miyim diye merak ediyordum. Elbette, ilişkimiz bittiğinden beri birkaç kadınla yatmıştım. Ama hiç biri benim için bir şey ifade etmiyordu. İlerlemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek gördüğüm oydu. Bunu kendime itiraf etmekten utanıyordum. Hatta utanıyordum. Fiziksel bir ihtiyacı karşılamak için başka kadınları kullanmıştım ama hiçbirine karşı gerçek duygular beslememişim. Yıllar içinde iki ilişkim olmuştu ama hiçbirisi bir yere varmamıştı. Birkaç kadın tarafından *duygusal olarak ulaşılmaz olarak* etiketlenmişim. Daha doğru sözler söylenemezdi. Yaptıklarımın cezasının bu olup olmadığını merak ediyordum. Keder içinde boğulurken ve doğru düşünemezken verdiğim bir karar.

Sonraki birkaç saati şaraphaneye siparişler vererek ve bir toplantıdan diğerine koşturarak, düşüncelerime musallat olan kızıdan kaçarak geçirdim. Biri kapıyı çaldığında e-postalarımı kontrol etmek için masamın arkasına yerleştim.

"Açık," diye seslendim, gözlerim monitörümde kalmıştı.

"Hey. Senin için faturalarım var. Annen onları bugün sana getirmemi söyledi." Laney dizlerinin hemen üzerinde biten beyaz bir elbiseyle kapıdan içeri girdi. Saçları sarı, güzel dalgalar halinde göğsünden aşağı dökülüyordu. Mavi gözleri parlıyordu ve ofisimin penceresinden gelen ışık lanet olası bir hale gibi onun etrafında parlıyordu.

O bir melekti.

Benim meleğim.

Annesinin, ayrıldığımızdan beri Laney'nin eskisi gibi olmadığı konusunda söylediklerini düşündüm. Anlamıştım. Çünkü ben aynı değildim. Gittiği günden beri değildim.

"Evet, teşekkürler," dedim, kâğıtlara uzandım ve parmaklarımı bilerek onun elinin üzerinde gezdirdim. Bu yakınlığı arzuluyordum. Sadece temasla bile damarlarımda bir elektrik fermuarı dolaşıyor, kavuruyor ve yakıyordu. Bu kadına duyduğum ihtiyaç tarif edilemezdi.

Sanki yanmış gibi elini çekti. Laney etrafımda olmak istemiyordu, belli ki ona dokunmak söz konusu bile olamazdı. Yanakları pembeleşti ve uzun, zor bir nefes verdi.

"Tamam o zaman. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Masamın önündeki sandalyeye oturmasını işaret ettim. "Annen son birkaç gündür nasıldı?"

"İyi iş çıkardı. Yani, yorgun. Mide bulantısını önleyici ilaçlara rağmen biraz midesi bulanıyor ama onu bilirsiniz, çok dayanıklıdır."

"Evet, öyle. Öyle. İyi gittiğini duyduğuma sevindim. Tümörü küçülttükten sonra ameliyat edecekler mi?" diye sordum.

"Evet. Birkaç hafta kemoterapi göreceksin ve sonra ameliyat olacak. Helikopteri almamıza izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler. Çok yardımcı oluyor. Oraya çok daha çabuk gidip geliyoruz. Sen bize katılmadın. Şehirde yapman gereken bir iş yok mu?"

"Hayır, Ford ve Jack şimdilik bu işi hallediyor ve bu ikisine bakıcılık yapmak çok yorucu oluyor," dedim gözlerimi devirerek.

"Hâlâ tüm kavgalarını ayırıyorsun, ha?" Güldü.

"Evet. Bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Ama onlar yetişkin insanlar, bunu anlayabilirler. Ve burada çok şey oluyor. İlk birkaç günün nasıldı?"

Git

"Gerçekten iyi. Meşgul ve dikkatimin dağılması hoşuma gidiyor." "mi?" "Chicago'da bir otel için çalışıyordun, değil mi?" diye sordum. I Laney'nin kim olduğu hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum.

"Evet. Etkinlik planlayıcılığına kadar yükseldim. Bu benim hayalimdeki iş," dedi saçlarını kulağının arkasına atarken. Parmaklarımı ipeksi dalgalarının arasında gezdirmek istedim. Tatlı ağzının tadına bakmak. Yumuşak tenine dokunmak.

Tanrım. Kendine gel, dostum.

"Demek Columbia'dan mezun oldun," dedim boğazımı temizleyerek. "Peki sonra seni Chicago'ya ne götürdü?"

Sandalyede kıpırdandı ve ellerini birbirine kenetledi. "New York'tan çıkmak istiyordum ve eve dönmek istemediğimi biliyordum. Chicago'yu hep sevmişimdir. Bunu biliyorsun. Natalie de Jared'le birlikte oraya taşınyordu, onları hatırlıyorsun, değil mi?"

Natalie Laney'nin en iyi arkadaşığıdı ve Jared ben Columbia'dan ayrılmadan hemen önce onunla çıkmaya başlamıştı. Onu iyi tanımyordum ama Natalie'den hep hoşlanmışım. Yani Laney sadece iki kişiyi tanıdığı bir şehre, sırf eve dönmek için mi taşınmıştı? Hepsi benden kaçmak için mi? Dahası da vardı ama bana karşı açık sözlü olmayacağı kesindi.

"Evet, tabii ki onları hatırlıyorum. Demek birlikte kaldılar, ha?" diye sordum.

"Evet. Birlikte gerçekten harikalar."

"Chicago'yu ne kadar sevdiğini biliyorum. Neredeyse Northwestern'e gidiyordun."

Başını salladı. "Neredeyse."

Columbia'ya gitmeyi seçtiğim için bana kızdığı hissinden kurtuldum. Ailemle New York'a gittiğimizden beri oraya gitmek istiyordum. İşletme fakülteleri ülkenin en iyilerinden biriydi. Hiç düşünmeye gerek yoktu. Ama Laney ve ben uzun mesafe yapmak istemedik, bu yüzden o da benimle Columbia'ya geldi. Peki ne için? Ben gittim. Zaten birlikte olamadık. Annesi haklıydı. Benim hayallerimin peşinden gitmek için kendi hayallerinden vazgeçmişti.

"Peki, nişanlıyla nerede tanıştın? Charles mı?" Adını söylediğimde ona bakmadım. Tanımadığım bir insandan nefret etmenin mümkün olduğunu hiç bilmezdim ama etmişim.

Başını yana eğdi. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Evet. Bilmesem sormazdım."

"Tamam. Adı Charlie. Chicago'lu. Harika bir adamdır. Bence ondan hoşlanırsın." Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı ve neredeyse yerimden fırlayacaktım. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Ellerim masamın kenarını kavradı ve parmak eklemlerimin beyazlığını görmek için aşağıya baktım.

"Onunla okulda tanışmadın mı?"

"Hayır. Onunla Chicago'ya taşındıktan sonra tanıştım. Neden?"

"Okula geri döndüğünüzde onunla çıktığını ve sonra birlikte Chicago'ya taşındığınızı düşünmüştüm."

"Varsaydığında ne olduğunu biliyorsun. Hem onunla ne zaman tanıştığının ne önemi var ki? Birlikte değildik. Konuşmuyorduk bile," dedi, sesi sertti. Öfkeyle doluydu.

"Okula döndüğünde beni tüm sosyal medya hesaplarından engelledin ve ben sana ulaştığımda telefonlarıma çıkmadın, ben de bir erkek arkadaşın olduğunu düşündüm."

Koltuğunda öne doğru eğildi. Yüzü sertti. Gözleri çelik gibiydi. "*Yanlış, Harrison. Çağırma cevap vermedin.*"

"Lanet olsun, Laney. Gittiğinin ertesi günü beni aradın. Çok erken konuşursak işler karışır diye düşündüm. Birkaç ay beklememiz gerektiğini düşündüm. Bırakalım işler yoluna girsin."

Ayağa kalktı. "Bu konuşmayla işim bitti. Eve gitmem gerekiyor. Benden başka bir şey ister misin?"

Onu inceledim. Yüzü kızarmış, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Hayır. Bugünlük bu kadar yeter."

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıktı.

Bu da neydi böyle? Ne zaman ileriye doğru birkaç adım attığımı düşünsem, sanki en başa dönüyordum.

O güne kadar bu her şeyi değiştirdi.

Sanki beş yıl önce değil de dün olmuş gibi hâlâ hatırlıyorum. Her detay aklıma kazınmıştı. Laney ve ben o gün birkaç saat tenis oynadıktan sonra odamda takılıyorduk. Babamın kazasından beri kendimde değildim ve ona planlarımdan nasıl bahsedeceğimi düşünüyordum.

"*İyi olduğuna emin misin?*" Laney yatağımda yan dönüp bana bakarak sordu.

"Elbette."

"*Harrison, seni tanıyorum. Neler oluyor?*"

Hayal kırıklığına uğramasını istemedim. Ama kararımı vermiştim ve bunu birkaç gündür erteliyordum.

"Ben okula geri dönmeyeceğim," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne var? Birkaç gün içinde gidiyoruz. Geri dönmeyecek misiniz? Neden? Nasıl? Bu ne anlama geliyor?" Laney oturmak için kendini zorladı ve elini benden çekti.

Bu tepkiyi bekliyordum. Bir planımız vardı. Her zaman vardı. Ve ben rotayı değiştirdim. Ona karşı adil değildi ama ailem için bunu yapmalıyım.

"Dinle, Laney. Yaklaştıkça, gidemeyeceğimi daha iyi anlıyorum. Şimdi olmaz. Bunu anneme yapamam. Yapamam. Ve Ford, Tanrım, berbat durumda. Kendini suçluyor. Ülkenin öbür ucuna uçup onları nasıl bırakabilirim?" Gözyaşları güzel yüzünden aşağı akıyordu. "Tamam. O zaman ben de gitmeyeceğim.

Burada okula gideceğiz."

Rahatladığımı çok net hatırlıyorum. Ailemi terk edemezdim ve Laney'den ayrı kalmak istemiyordum. Babamın ölümü dünyamızı sarsmıştı ve herkes darmadağın olmuştu. Okula dönme zamanı geldiğinde, kazanın üzerinden neredeyse üç ay geçmişti ama yaralar hala tazeydi. Hala hamdı. Kendimde değildim. Hiçbirimiz değildik. Ve Laney benim can simidimdi. Beni suyun üstünde tutuyordu. Ve kız arkadaşımı yanımda istedim.

"Emin misin?" Onu yatağa geri çekip sertçe öperek sordum.

"Evet. Eminim. Senden uzak kalmak istemiyorum."

Çok tatlıydı. Benimle kalmasında hiçbir sakınca görmüyordum. Bencillikti ama boğuluyordum ve önümü göremiyordum. Annem o zamanlar çoğu gün yataktan çıkmakta zorlanıyordu ve Ford da kendi kabuğuna çekilmişti. Jack gelecekle ilgili planlarından tamamen vazgeçmişti ve ailem bir arada kalmak için mücadele ediyordu.

"Özür dilerim bebeğim. Şu anda onları bırakamam." "Anlıyorum. Ben de ayrılmak istemezdim."

"Jack bu sabah bize artık gelecekte profesyonel olmayı denemek istemediğini söyledi. SC'de oynamayı bitirmek ve daha sonra aile şirketine çalışmak istiyor."

Küçük kardeşim ilk kez kafama top fırlattığından beri NFL'de oynamaktan bahsediyordu. O zamanlar, Güney Kaliforniya Üniversitesi'ndeki ikinci yılından sonra profesyonel olmak için ayrılacağı konuşuluyordu. O da bunu istiyordu. Babamla tek konuştukları buydu. Ama kazadan sonra, yakın kalmak istediğini söyledi. Gitmek

Los Angeles'taki okul eve sık sık gelmesine izin verecekti ve mezun olduktan sonra futbola devam etmeyeceğine karar vermişti. Bu kadar kısa sürede çok şey değişmişti.

"Vay canına. Yapmaktan bahsettiği tek şey buydu."

"Evet. Ama bu bir eziyet. Nerede yaşayacağı konusunda söz hakkı olmayacak ve istediği zaman eve gelemeyecek. Bunu anneme yapmak istemiyor. Bunu neden yaptığını anlıyorum; umarım daha sonra pişman olmaz. Hepimiz Ford için endişeleniyoruz."

"Daha sonra Columbia'yı bıraktığına pişman olacağını düşünüyor musun?" diye sordu yanağının içini çiğneyerek.

"Hayır. Ailemin bana ihtiyacı var. Bunu yapmak zorundayım. Ama senin yok, Laney." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Bana ihtiyacın var. Seninle olmak istiyorum."

O konuşmayı düşündüğümde göğsüm sıkıştı. Bencil bir piç kurusuydum. O noktada, hayatımı her seferinde bir gün yaşamaya çalışıyordum. Babamın ölümünden önce hiçbir zorlukla karşılaşmamıştım. O zamana kadar hayatımın ne kadar karmaşık ve kolay olduğunu fark etmemiştim. Hiçbir şey istememişim. Elbette çok çalıştım. Ama fırsatlar her zaman önüme çıkardı. Her zaman geldi. Harika bir ailem vardı. Sevgi dolu ve şefkatli. Hayatım boyunca tanıdığım mükemmel bir kız arkadaşım vardı. Daha fazlasını isteyemezdim.

Ama babamın kazasından sonra her şey değişti. Göz açıp kapayıncaya kadar. Hayatım milyonlarca küçük parçaya bölündü. Babamın ölümü beni derinden etkiledi. Hayatım boyunca benim değişmezim, mantığımın sesi olmuştu ve şimdi kaybolmuştum. Ve bunun anneme, kardeşlerime verdiği acı, bazen dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Ama bekleyen sorumluluklar vardı. Doldurulması gereken ayakkabılar. O zamanlar hepimiz günü atlatmak için mücadele ediyorduk. Hızlı büyümek zorunda bırakılmıştık. Bir adamın yokluğu ayaklarımızın altındaki toprağın parçalanmasına neden olmuştu. Bunu nasıl onaracağımı bilmiyordum. Nasıl bir arada tutacağımı.

"Tamam. Bunu düşünmek için biraz zaman ayır."

"Gerek yok. Ben kalıyorum. Ailemle konuşmak için eve gidiyorum. Columbia'dan ayrılmam ve burada derslere kaydolmam gerekiyor. Devlet üniversitesine gidip UCSF ya da USF'ye geçiş yapabiliriz."

Başımı salladım. Ondan bunu istemek yanlıştı. Ama Laney inatçıydı ve bir şeyi kafasına koyduğu zaman onu vazgeçirmek mümkün değildi.

"Tamam."

Beni sertçe öptü ve ayağa kalktı. "Seni seviyorum. Beni sonra ara."

Kapıya doğru yürüyüşünü, beyaz tenis eteğinin gitmek için dönerken ileri geri sallanışını izlediğimi hâlâ hatırlıyorum. Bu, ikimizin de dünyasını sarsmadan önce paylaştığımız son andı.

Yatağında uzanmış, gözlerimi kapatmış, bir daha normal hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum. Keder bu şekilde acımasızdı. Sizi bütünüyle yutuyor ve tünelin ucundaki ışığı görmenize izin vermeyerek sizi sıkıca sarıyordu.

Sürekli bir hüznün göğsümde daimi bir ikametgah kurdu. Ezici bir kayıp hissi.

Ve kapımın çalınması, tekerleklerin arabadan inmesinin başlangıcıydı.

"İçeri gel," diye seslendim.

"Merhaba tatlım," dedi annem. Koyu halkalar bakışlarını çerçeveliyordu ve çökmüş yanakları fazla yemek yemediğini belli ediyordu.

"Hey." Doğrulamak için ittim ve içeri girip yatağımın ayak ucuna çöktü.

"Daha okula gitmen hakkında bile konuşmadık. Ağustos'a geldiğimize inanamıyorum."

"Evet. Bu gece seninle konuşacaktım. Geri dönmeyeceğim anne. Dönemem. Şehirdeki bir üniversiteye geçiş yapana kadar devlet üniversitesine gideceğim. Eve yakın olmam lazım."

Konuşmadan önce birkaç saniye beni inceledi. "Tamam."

Onun tepkisi karşısında tamamen afalladığımı hatırlıyorum. Kavgaya hazırdım. Annem hiçbir zaman bir şeyi sonuna kadar götürmemeyi sevmezdi. Başladığımız işi bitirmemiz için hep ısrar ederdi. Ama o gün, rahatlamış bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Güzel. Anladığınıza sevindim."

"Evet. Bence şu anda hepimizin birbirine ihtiyacı var. Jack yarın geri dönmek zorunda. Futbol antrenmanına gidip gelmek ve aynı anda iki yerde birden olmaya çalışmak onun için çok fazla. Mümkün olduğunca çok maça gideceğiz ve o da sık sık eve gelecek. Sadece bir geceliğine bile olsa," dedi annem, konuşurken sesi çatlıyordu. Gömleğinin koluyla yanağını sildi.

Onu kendime çektim ve kollarımı ona doladım. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Bana baktı ve başını salladı. "Laney ne olacak?" "O da evde kalacak."

Annem dönüp şaşkınlıkla bana baktı. "Ailesi bunu sorun etmiyor mu? Sana destek olmak için okulu bırakmasına izin vereceklerini sanmıyorum. Daha iki yılı var. Sence onun için en iyi plan bu mu?"

Arkama yaslandım ve uzun bir nefes aldım. "Bilmiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ama şu anda ayrılamam."

"Bunu anlıyorum tatlım. Bu şartlar altında yapman gerekenin bu olduğunu düşünüyorum. Ama Laney'nin kendisi için en iyi olanı yapması gerekiyor. Bizim için en iyi olanı değil."

Omuz silktim. Ne yapacağımı bilemedim. Ayağa kalktım. "Gidip onunla konuşacağım, istediği şeyin bu olduğundan emin olacağım."

"Bu konuda ona yardımcı olman gerekebilir, Harrison. Çoğu zaman seni ilk sıraya koyma eğilimindedir." Annem bana bilmiş bir bakış attı ve ben de gitmek için döndüm.

Lander'ların evine doğru yürüdüm çünkü yol çok uzak değildi ve kafamı toplamak için zamana ihtiyacım vardı. Taş döşeli patikadan yukarı çıktığımda Sam evden yeni çıkıyordu.

Arabasına doğru yürürken "Nasılsın dostum?" diye sordu. Bakışları empatiyle doluydu, artık herkesin bize baktığı gibi. Bunun hiç değişip değişmeyeceğini merak ediyordum.

"Ben iyiyim. Nereye gidiyorsun?"

"Akşam yemeği için bazı arkadaşlarla buluşacağım. İçeri gir, üst kattalar.

İyi şanslar. Laney az önce bir bomba patlattı ve hiç mutlu değiller." Başımı salladım. "Evet. Ben de onunla bu konuyu konuşmaya geldim."

"Siz zorlamadıkça fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve sandalyemde arkama yaslanıp pencereden üzüm tarlalarına baktım. O günü düşünmekten nefret ediyordum. Sam'in gidişini izlemiş ve ön verandadan Lander'ların evine doğru ilerlemiştim. Orası benim için her zaman ikinci bir ev olmuştu.

Üst katta bir kapı çarptı ve olduğum yerde donakaldım. Belki de daha sonra gelmeliydim.

"Laney Mae, saçma sapan davranıyorsun," diye bağırdı Lyla, sesi merdivenlerden aşağı taşıyordu.

"Hadi tatlım. Sadece bizi dinlemeni istiyoruz," dedi babası. "Ben kalıyorum," dedi Laney ve kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

"Beni dinle. Columbia'ya iki yılını verdin. Öğrenci kredisi aldın ve bu eğitim için çok fazla yatırım yaptın, öylece çöpe atmak için mi?" dedi annesi.

"Bir kenara atmıyorum. Devlet üniversitesinde bir dönem okuduktan sonra bir yere transfer olacağım. Önemli bir şey değil. Harrison'ın bana ihtiyacı var."

"Tatlım, bu okulu bırakman gerektiği anlamına gelmiyor. New York'tan onun yanında olmaya devam edebilirsin. Her gün konuşabilirsiniz," dedi Dave Landers.

"Uzun mesafe olayını yapmayacağım baba. Bu asla işe yaramaz."

"Tatlım, hiç durup ne istediğini düşündün mü? Sen Northwestern'a gitmek istiyordun ama Columbia'yı seçtin çünkü Harrison orayı istiyordu. Ve şu anda ailesinin ona ihtiyacı var ve annesine yardım etmek için evde kalmasına saygı duyuyorum. Ama bu okulu bırakıp her şeyi bir kenara atman gerektiği anlamına gelmez. Zaten kaydını yaptırmışsın. Çekilmenin sana ne kadara mal olacağını kim bilebilir? Biz Montgomery'ler değiliz, tatlım. Paradan yapılmadık. Harrison'ı ne kadar sevdiğimizi biliyorsun ama senin tek tanıdığın o. Belki ayrı kalmak ikiniz için de iyi olur. O senin en iyi arkadaşındı, tek erkek arkadaşındı ve belki de kanatlarını açmanın zamanı gelmiştir. Dışarıda büyük bir dünya var, tatlım. Bazı şeyleri kendi başına deneyimlemelisin. Eğer kaderinizde varsa, birbirinize geri dönmenin yolunu bulursunuz." Lyla'nın sözleri beni derinden yaraladı. Ama söylediklerinde doğruluk payı vardı ve bundan nefret ediyordum. O haklıydı.

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" diye bağırdı Laney histerik bir sesle. "Kaçacağım. Montgomery'lerin yanına taşınacağım. Yemin ederim taşınacağım."

Tanrım. O zamanlar bunu sindirmek çok zordu. Ailelerine ne yaptığımı düşünmek? Lander'ları severdim. O anda, Laney'nin bunca zaman benim istediklerimi yapmasına izin vererek ne kadar bencil davrandığımı fark ettim. Her şeyin gerçekliği ortaya çıktıkça düzgün düşünemiyordum.

Annemin bana ihtiyacı vardı. Kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Ve Laney Landers'ın onu özgür bırakmam için bana ihtiyacı vardı.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Ön kapıdan sıvışıp eve döndüm ve ikimizin de kalbini sökerken söyleyeceklerimi hazırladım.

Babamın kaybından sonra, annemin yüzünde her gün gördüğüm yıkım, Ford'u tüketen keder ve Jack'in saklamaya çalıştığını gördüğüm kırık ruh yüzünden kalbim zaten kırılmıştı.

Laney Mae Landers'ı kaybetmek o noktada olağan bir durumdu.

Beşinci Bölüm

Laney

İki hafta bir bulanıklık içinde geçti. Annemle birlikte her gün tedaviye gidiyordum ve birkaç taramadan sonra tümörlerinin küçüldüğüne dair iyi haberi aldık. Kemoterapi tedavisine iki hafta daha devam edecekti ve ameliyatı da bundan birkaç gün sonra yapılacaktı. Öğleden sonralarımı şaraphanede geçiriyordum ve gerçekten de eğleniyordum. Annemin enerjisinin gün be gün tükenmesini izlemek zordu ama onun yanında olmaktan mutluydum. Gidecek bir işimin olması beni rahatlatıyordu ve öğleden sonraları babam onunla kalıyordu.

Şaraphanedeki ana etkinlik koordinatörü Theresa etkinliklerin çoğunu planladı. Doğum izninde olan Melanie'nin yerine ben bakıyordum ve şu anda oldukça yoğunduk. Ford ve Harley'nin düğününe sadece iki hafta kalmıştı ve son detayları gözden geçirmek için hafta içinde bir araya gelecektik. Sonunda Ford'un kalbini çalan kadınla tanışmak için sabırsızlanıyordum. O her zaman Montgomery'nin okuması en zor kardeşi olmuştu, ama o katı dış görünüşünün altında bir oyuncak ayı olduğunu biliyordum. Daha önce de yakındık, yani her şey bir el çantasında cehenneme dönmeden önce. "Hey. Bizimle geliyorsun." Harrison kapımın eşliğinden içeri girdi.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Jack yanında durmuş, ağzına bir çörek tıktırıyor.

İkisi de uzun boylu, zayıf, esmer ve muhteşemdi ve onları görünce başı dönmeyecek bir kadın yoktu.

"Laney Mae, bu ikramları denedin mi? Harley en iyi pastaları yapar," dedi Jack bir lokma kekin üzerine.

Güldüm. "Henüz değil ama dört gözle bekliyorum. Tam olarak nereye gidiyorum?"

Harrison'la olması gerekenden daha fazla zaman geçiriyordum. Bu tehlikeli bir oyundu... Onu yavaş yavaş içeri alırken, bir yandan da

mesafeli durdum. Charlie ile her gece konuşuyordum ve Harrison ile olan ilişkimin derinliğini onunla paylaşmadığım için suçluluk duygusu beni tüketiyordu.

Tarih. Aşk.

Acı.

Çok uzun zamandır sakladığım tüm sırlar.

"Dostum, konuşmadan önce çiğnemeyi bitirmeyi öğrenmelisin. Bu tavırlarla bir kadını nasıl elde edeceksin?" Harrison dirseğime uzanıp sandalyemden kalkmama yardım etti.

Çok mu sabırsızsın?

"Benim bir kadın bulmam konusunda o güzel kafanı yorma. Daha dün gece yatağымda güzel bir kadın vardı. Bu hafta üçüncüsü ve daha Perşembe günü." Hepimiz kapıdan çıkıp Montgomery'lerin evine doğru yürürken Jack kaşlarını oynattı. Beş yıldır oraya gitmemiştim. Bir zamanlar ikinci evim olarak gördüğüm o yere tekrar girme düşüncesi nabzımı hızlandırdı.

"Bu görsel için teşekkürler," dedim Jack'in koluna vurarak. "Beni nereye götürüyorsun? Yapacak işlerim var."

Harrison ön kapıyı iterek açtı ve ben de onu içeri kadar takip ettim. İçeri girdiğimizde boğazımın arkasında bir yumru oluştu, çünkü görünüşe göre nostalji için oburdum.

"Annem bir sürü fotoğrafı bir araya getirip prova yemeği için bir slayt gösterisi yapmamızı istiyor. Bu konuda ona yardım edeceğini umuyor, çünkü konu teknolojiye gelince kadının hiçbir şeyden haberi olmadığını biliyorsun." Harrison, *fotoğraf* etiketli birkaç kutunun istiflendiği oturma odasına doğru ilerledi. "Ayrıca telefonumda Harley'nin en iyi arkadaşı Molly ile birlikte derlediğim Ford ve Harley'nin birlikte çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. Ama çocukluklarından da birkaç tane eklemek istiyoruz."

"Bu çok hoş. İnsanların düğünlerine kişisel dokunuşlar eklemesine bayılıyorum," dedim Harrison ve ben kutuların önünde yere çökerken. Jack bir yerlere gitti.

"Düğününüz için bir slayt gösterisi mi yapıyorsunuz?" Harrison ilk kutunun kapağını açıp kafamı kaldırdığımda bakışlarımı kaçırarak sordu.

"Um, hayır. Gariptir ki, kendi düğünümü planlamaktan pek hoşlanmıyorum.

Sanırım başkalarının düğünlerini planlamayı daha çok seviyorum." Güldüm. "Bir düğün planlayıcısı için garip."

Gözlerimi devirdim. "Pek sayılmaz. Yani, bunu her gün, bütün gün yapıyorum. Dürüst olmak gerekirse kaçıp gitmeyi düşünmezdim. Annemin başına gelenlerden sonra bu seçeneği gerçekten düşünmeye başladım. Büyük bir etkinlik planlamak için harcayacak enerjim yok."

"Nişanlın bu konuda ne diyor?" Harrison'ın ses tonunda bir ısıklık vardı ve yere bir yığın fotoğraf atarken resimlere odaklanmaya devam etti.

"Adı Charlie." Ona doğru ters ters baktım ama beni görmezden geldi.

"Oh, *Cock* hakkında mı konuşuyoruz?" Jack bir kahkaha attı. oturma odasındayız.

Döndüm ve nefes nefese kaldım. "Ne?"

"Evleneceğin adam. Hadi ama, Laney Mae. Sen tanıdığım en zeki kızsın. Baş harflerinin horoz anlamına geldiğini fark etmedin mi?"

Charles Oliver Cunningham.

Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Tabii ki, bunu sen bir araya getirdin, Jack-ass." Kıkırdadım. "Onun adını nereden biliyorsun ki?"

"Nişanınız gazetede ilan edildi. *Bizim* gazetede," dedi Harrison. Koyu kahverengi bakışları benimkilerle kilitlenince buz gibi oldu.

"Aman Tanrım. Ne? Böyle mi öğrendin?" Fısıldadım. Nişanlandığımı Montgomery'lerin gazetesinde ilan etmediğime adım gibi emindim. Bu bir sır değildi ama zalim de değildim.

"Evet, harika bir gündü," dedi Jack, başını kardeşine doğru eğerken alaycı bir tavırla.

"Ben bunu asla yapmam. Kim yaptı bilmiyorum? Ben burada yaşamıyorum bile." "Önemli değil. Evleniyorsunuz. Sır olarak saklamanın bir anlamı yok.

Yıllardır konuşmuyoruz," dedi Harrison ve kaşlarını kaldırarak meydan okudu.

"Peki bu kimin suçu?" Tısladım.

"Arkadaş kalamayacağımızı hiç söylemedim. Birbirimizin hayatında olamayacağımızı söylemedim. Buna karar veren senin inatçı kışındı Laney. Bunu benim üzerime yıkma." Harrison ayağa kalktı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. Bakışlarım onun dolgun dudaklarına takıldı. Onları hâlâ kendi dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu çocuğu her şeyi hatırlayacak kadar çok öpmüştüm. Nasıl hissettiğini. Tadını. Ağzı benimkini her kapladığında kontrolü ele alışı.

Komutanım.

İddia
ediyorum

Sahibi.

"Tüm bu olanlardan sonra nasıl arkadaş kalabildik?"

"Bu bir molaydı. Okula dönüp hayatını yaşayabilmen için bir ara. Ben de ailemi onarmaya yardım edebilirdim. Sonsuza kadar sürmemesi gerekiyordu," dedi elini yüzünde gezdirerek.

"Flaş haber için teşekkürler. Kalbimi söktüğünde söylediğin bu değildi. Ne de seni aradığımda beni sesli mesaja yönlendirdiğinde yaptığın buydu. Sahip olduğum arkadaşlar birbirlerinin yanındalar. Kendileri için uygun olan zamanı seçmezler." Sesim oturma odasında gürledi, yüksek tavanda yankılandı.

Şimdi ayaktaydım ve onun yüzüne bakıyordum. Olanlar için beni suçlamaya nasıl cüret eder.

"Vay, vay, vay. Çok fazla öfke var çocuklar. Neye ihtiyacımız var biliyor musunuz?" Jack aramıza girerek şöyle dedi. "Biraz eğlenceye ihtiyacımız var. Ve ikiniz de neden bahsettiğimi biliyorsunuz."

Jack köşeyi dönüp elinde beyaz dikdörtgen bir çamaşır sepetiyle geri döndüğünde gülmekten başım döndü.

"Hayatta olmaz, Jack-ass," dedim, kardeşinden uzaklaşarak ve öfkemin bir kısmını bırakarak.

"Evet, lanet olsun, Laney Mae. *Bu çok iyi.* Buna ihtiyacım var. Ve ikinizin de kesinlikle buna ihtiyacı var. Hadi yapalım şunu. Annem evde değil. Lorena kütüphanede. Hiçbir şeyden haberi olmayacak."

Lorena, onları tanıdığımdan beri Montgomery'ler için çalışıyordu.

"Oyun oynayacak vaktim yok." Harrison kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken eğlendiğini gizlemedi.

"Kardeşim, daha çok vaktin var. Biraz eğlenceye senden daha fazla ihtiyacı olan birini düşünemiyorum."

"Teşekkürler, Jack." Kardeşine ters ters baktı.

İşler kızışmaya başlamıştı ve bu tam da olmasını istemediğim şeydi. Tartışmayı bırakıp yolumuza devam etmeliydik. "Pekâlâ. Hadi ama. Bir tur kimseyi öldürmez."

"Şaka yapıyorsun. Bunu gerçekten yapıyor musun?" Harrison, kardeşinin ve benim arkamdan merdivenlere doğru yürürken mırıldandı.

Harrison altta beklerken ben Jack'i merdivenin başına kadar takip ettim. Tıpkı her zaman yaptığımız gibi. Yağmurlu günlerde. Dışarı çıkılamayacak kadar sıcak yaz günlerinde. Ve aileleri ne zaman buluşmaya gitse. Bunun saçma bir oyun olduğunu söylese de Ford bile birkaç kez bize katıldı. "Buna en az senin kadar ihtiyacı var," diye fısıldadı Jack.

içine girmem için çamaşır sepetini
indirdi. "İhtiyacım yok. Ben
iyiyim."

"Tabii ki öylesin." Başını yana eğdi ve beni inceledi.

"Nişanımı gazetede yayınlamadım. Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Çok da önemli değil. Ben evleniyorum. Ne olmuş yani?" Sesimi alçaltarak söyledim. Harrison Charlie'yle evlendiğimi öğrendiği için neden kendimi suçlu hissediyordum ki? Artık umurunda bile değildi. Yıllardır konuşmamıştık.

"Önemli, Laney Mae. Her zaman önemli olacak." Çamaşır sepetine girmemi işaret etti.

Montgomery'lerin evine vardığımızda boğazıma düğümlenen yumru her geçen dakika daha da büyüyordu. Bu çok fazlaydı. Boşluğa ihtiyacım vardı. Evlerinden ayrılmam gerekiyordu. Bu kasabadan ayrılmalıydım. Ve uzak durmalıydım.

Siktir git kanser, beni eve dönmeye zorladığın için. Anneme acı çektirdiğin ve beni geçmişimin hayaletleriyle uğraştırdığın için. Ve şu anda, bu aptal çamaşır sepetinde beni sallayan kocaman, sinir bozucu bir kardeş hayaleti vardı.

"Ne kadar hız istiyorsun, kızım?" diye sordu, sesi yüksek ve mizah doluydu.

Güldüm. Elimde değildi. Bu plastik mekanizmanın içine sıkışmış, büyük kıvrımlı merdivenden aşağı fırlatılmaya hazırlanıyordum. Yetişkin bir kadındım. Bu normal değildi. Bu çocuklarla hayat hiç normal olmamıştı ve belli ki hiçbir şey değişmemişti.

Ben hariç.

Değişmiştim.

"Sadece tek bir hız var, Jack-ass." Durakladım ve geçmişte onlarca kez yaptığımız gibi benimle birlikte söylemesini bekledim.

"Son sürat," diye aynı anda bağırdık ve o geri çekilip beni ileri fırlatırken kahkahadan başım geriye düştü.

Çılgılık attım. Uzun zamandır dayanıksız bir çamaşır sepetinin içinde merdivenlerden aşağı atılmamıştım. Karnım guruldadı ve

Harrison'a doğru uçarken başım dizlerimdeydi. Giriş masasına çarpmamı engellemek için her zaman aşağıda beklerdi. Kollarım bacaklarıma dolanmıştı ve adrenalin pompalanıyordu.

Tam Harrison'a çarptığımda başımı kaldırdım ve sepeti kavrayarak üzerime düştü. Bir kahkaha attım ve kendimi durduramadım. O da aynısını yaptı ve ağırlığının beni ezmesini önlemek için sepetin kenarlarını kavrayarak orada gereğinden uzun süre kaldı. Bir elimi sert göğsüne bastırdım. Zararsız bir dokunuştı. Kendime engel olamadım. Geri çekildi ve bana baktı. Yanakları kızarmıştı ve karanlık bakışları muziplikle dans ediyordu. Elimi uzatıp parmaklarımı çenesinde gezdirmek istedim. Bunu yapmamak için ellerim yanımda yumruk oldu. Nane ve sedir kokusu etrafımı sarmıştı ve ağzımı onunkine bastırmamak için yanağımı sertçe ısırımdım.

"Aman Tanrım. Bu harika bir şeydi," dedim, hâlâ nefesimi toplamaya çalışıyordum. Bir süredir yaşadığım en eğlenceli şeydi. Aslında uzun zamandır. En çok güldüğüm andı. Hatırlayabildiğim kadarıyla en çok gülümsediğim andı.

Harrison geri çekildi ve çıkmama yardım etmek için elime uzandı. Temas anında tüylerim diken diken oldu. Belki de tanıdık gelmişti. Sıcaklıktı. Onunla her zaman yaşadığım rahatlık. İyi hissettirdi ve bırakmak istemedim.

"Tek parça halinde mi?" Jack merdivenin tepesinden seslendi. "Öyle."

Harrison'ın bakışları benimkilere kilitlendi, başparmağı Avucumun içinde. Soğuk yumrular cildime yayıldı.

Elimi isteksizce çekmeden önce, "Bir kez daha yapalım," dedim. Merdivenlerden yukarı koşmak için dönmeden önce bir süre bakışlarını tuttum.

Ne yapıyordum ben burada? Eski duyguları canlandırarak ateşle oynuyordum. Artık Charlie'yle birlikteydim ve Harrison'la vakit geçirmek kötü bir fikirdi. Gerçek şu ki, Harrison Montgomery ile sadece arkadaş olup olamayacağımı bilmiyordum. Çok fazla geçmişimiz vardı. Çok güçlü bir bağ.

Ama duramazdım. Yanmak anlamına gelse bile.

Tekrar.

Çünkü belki de onun bir şekilde hayatıma geri dönmesi, hayatımda hiç olmamasından daha iyiydi. Belki de bu bizim yeni normalimizdi.

Bir kez daha çamaşır sepetine geri atladım ve Jack beni tekrar ileri fırlatmadan önce aynı rutinimizi yaptık.

Ve tekrar.

Toplamda beş kez.

Lorena sonunda ortaya çıktı ve saçmalıklarımıza bir son verdi. Geçmişten bir gün için bu kadar patlama yeterliydi.

"Laney, oturup Ford ve Harley ile görüşmek için vaktin var mı?" Monica sordu. Uzun, siyah saçları ve dökümlü beyaz elbisesiyle güzel bir kadının yanında ofisime girdi.

Ayağa kalktım. "Evet, tabii ki. Sen şu meşhur Harley olmalısın."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Bitmek bilmeyen hikâyeler duydum." Bana sarılmak için öne doğru eğilmeden önce kaşlarını kaldırdı. Çok güzeldi. Aşağı baktığımda pembe tenis ayakkabılarını gördüm ve bu beni gülümsetti çünkü Ford doğası gereği resmiydi. Buna bayılmıştım. Eşini bulmuştu. Çarpıcı bir çifttiler. Lacivert bir takım elbise giymişti ve kulağına bir telefon tutuyordu, telefona cevap vermek için dışarı çıkması gerektiğini söylemeden önce bana göz kırptı. Monica kısa süre sonra bizi kontrol etmek için döneceğini söyledi.

"Söyledikleri hiçbir şeye inanma," diye takıldım.

"Her şey yolunda, güven bana. Hepsi seni övüyor. Anladığım kadarıyla siz de evleniyorsunuz?" Harley sordu, ben de ona oturmasını işaret ettim.

"Evet. Birkaç aydan önce olmaz. Hâlâ planlama aşamasındayız. Aslında her şeyi iptal edip kaçmayı düşünüyorum," diye itiraf ettim sandalyeme çökmeden önce. Lobide ön masada çalışıyordum ama Harrison slayt gösterisi üzerinde çalışmak ve kendime ait bir alanım olması için arka ofise geçmemde ısrar etti.

"Oh, adamım, bunu hiç anlamıyorum. Ben de aynı şeyi yapardım. Ama biliyorsun, Ford biraz *havalı* ve ben bunu ona yapamam." Güldü. "O yüzden bunu benimsedim. Dürüst olmak gerekirse pek bir şey yapmadım. Theresa ve Monica planlamanın çoğunu benim için hallettiler, bu yüzden acısız oldu. Ve duyduğuma göre artık son dakika detaylarının çoğunu sen yapıyormuşsun."

"Eğlenceliydi. Buna yardım edebildiğim için çok mutluyum. Ford'u uzun zamandır tanıyorum ve onun sonsuza dek mutlu olduğunu görmek gerçekten çok güzel." Kelimeler ağzımdan çıkarken göğsüm sıkışmıştı. İkisi de çok mutlu görünüyordu.

İnsanların Charlie ve benim için de aynı şeyi söyleyip söylemediklerini merak ediyordum. Bu düğün için çok zorlamıştı. Bir buçuk yıl boyunca mücadele ettim ve nihayet birkaç ay önce kabul ettim. O iyi bir adamdı. Aslında harika bir adamdı. Ben

Onu bulduğum ve beni bu kadar çok sevdiği için şanslıydım. Sadece onu yeterince sevip sevmediğimi bilmiyordum. Ya da sevmem gerektiği kadar. Belki de bunu bir daha asla hissedemeyecektim. Her erkeği Harrison'la kıyaslamak çıkmaz bir sokaktı. Paylaştığımız şey hayatta bir kez yaşanırdı. O geçmiş, o bağı bir daha asla başka biriyle yaşayamayacaktım, ki bu sorun değildi, çünkü beraberinde bir ton acı getirecekti ve ben bunu aramıyordum. Charlie ve benim iyi bir şeyimiz vardı. Üzerine inşa edebileceğimiz bir şey.

"Evet. Hepinizin birlikte büyüdüğünü söyledi. Umarım düğüne gelmeyi planlıyorsunuzdur?"

"Sanırım etkinlikte çalışacağım, o yüzden orada olacağım," dedim. dedi.

"Asla olmaz. Montgomery'ler seni aileden sayıyor. Sen de geliyorsun. bir misafir olarak. Israr ediyorum."

Yanağımın içini çiğnedim. Çizgiler bulanıklaşıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Artık evde olduğum için eski alışkanlıklarına geri dönüyordum ve dikkatli davranmam gerekiyordu.

"Selam," dedi Harrison, sanki buranın sahibiymiş gibi ofisine girerek. Sanırım öyleydi, bu yüzden onu gerçekten suçlayamazdım. "Ford benden devreye girmemi istedi. Japonya'daki adamlarla telefon görüşmesi yapıyor ve bir yangını söndürmeye çalışıyor."

Harley kıkırdadı. "Gerçekten yapacak bir şey yok. Sanırım sadece Laney Mae ile tanışmamı ve annenle birlikte arazide yürümemi istedi ki bunu zaten yaptık. Laney mi yoksa Laney Mae mi diyorsun?"

"Artık sadece Laney. Ama her nedense Jack ve Ford bana hep Laney Mae dediler."

Harrison güldü. "Eskiden beni Mae'yi bırakmam için tehdit ederdin. Ama kardeşlerim beni hiç dinlemedi." "İnatçı götler," dedim.

Harley'nin gözleri aramızda gidip geldi ve başını yana eğdi. "Hepimiz hangi kardeşin daha iyi dinlediğini biliyoruz."

"Aynen öyle. Büyük günden önce tanıştığınıza sevindim," dedi. dedi.

"Ben de öyle. Laney'nin düğüne misafir olarak katılmasını çok isterim. etkinlikte çalışın." Harley kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Ondan hoşlanmıştım. Kendinden emin ve soğukkanlıydı ve Ford'un bir partnerde bulmayı umduğum her şeye sahipti.

"Evet, bence bu harika olur. Bu senin için uygun mu?" diye sordu, kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak.

"Elbette. Evet. Teşekkür ederim." Sözlerimde tökezledim. "Annemin ertesi Pazartesi ameliyat olması planlanıyor, yani bu bir süre için son eğlence olacak."

Harley, "Nişanlın da seninle gelebilir," diye teklif etti.

"Çok uzakta yaşıyor ve eminim bir yabancıнын düğününe katılmak istemez," diye tısladı Harrison, ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce. "İşe geri dönmem gerekiyor."

"Bu ilginçti. Görünüşe göre birileri yaklaşan nikâhınızdan pek memnun değil," diye alay etti Harrison ofisimden çıktığında.

"Bence onun için sorun yok. Birbirimizi görmeyeli uzun zaman oldu. Sanırım ikimiz için de biraz tuhaf bir durum."

Beni inceledi. "Evet, Ford senin ve Harrison'ın anaokulundan beri ayrılmaz ikili olduğunuzu söyledi. Babalarının ölümünden sonra neden ayrıldığınızı hiç bilmediğini ama bunun çok son olduğunu söyledi. Zor olmalı, değil mi?"

Uzun bir nefes aldım. Harrison'la olan ilişkim hakkında kimseyle konuşmazdım. Bu yasaktı. Onu ait olduğu yerde, geçmişte bıraktım. Ama Harley meraklı değildi. Gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu. Ve bu bir sır değildi, sadece benim en sevdiğim konu değildi.

"Evet. Anaokulunda tanıştık. Kum havuzunda bana arka çıkmaya çalışmıştı ve ben de yüzüne bir avuç kum atarak ona teşekkür etmiştim." Bu anıya güldüm ve devam etmeden önce su şişeme uzandım. "Babaları vefat ettikten sonra hepsi çok zor bir dönemden geçti. Hepsinin yanında olmaya çalıştım, özellikle de Harrison'ın. Okula dönmek istemedi, ben de onunla kalmaya karar verdim. Ona destek olmak için. Ama sonunda bana yalnız kalmak istediğini söyledi. Artık bir ilişkiye bağlı kalmak istemiyordu. Okula onsuz dönmem için bana neredeyse yalvardı. Ve hepsi bu kadar."

O günün acısı hâlâ ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı. Şok. Sözlerinin ardından gelen yıkım. Soğuk ve mesafeliydi. Hiç kendinde değildi. Tam bir yabancıydı. Fikrini değiştirmesi için ona yalvardım, aşk acısı çeken zavallı bir köpek yavrusu gibi. Değiştirmeyince de sinirlendim ve ondan nefret ettiğimi söyledim.

Hey, ben hiçbir zaman gezegendeki en olgun insan olduğumu iddia etmedim. Bence çamaşır sepetinde merdivenden aşağı uçmak kabul edilebilir bir spor.

"Vay canına. Ve bir daha hiç konuşmadınız. Hiç konuşmadınız mı? Paylaştığınız geçmişten sonra mı?" Şaşkın bakışları benimkileri aradı.

"Hayır. Geçmişte kaldı. Kurcalamanın anlamı yok. İşi bitmişti. Bunu yüksek sesle ve açıkça söyledi. Ve ikimiz de hayatımıza devam ettik."

Kıkırdadı. "Doğru. Çünkü az önce nişanlınızla ilgili verdiği yanıt, hayatına devam eden bir adamın tepkisiydi."

"Hayır. Gerçekten. Bunca yıldır ilk kez konuşuyoruz. Eve geldiğim kısa süreler içinde iki kez karşılaştık, o da çok değildi ama birbirimizi pek tanı mıyorduk. Böylesi daha kolay. Ve şimdi sadece anneme yardım etmek için buradayım, sanırım bu ikimiz için de bir kapanış olacak." Omuz silktim.

"Okula döndükten sonra eve pek gelmedin mi? Harrison yüzünden mi?" diye sordu, bana o kadar empatiyle bakıyordu ki ona her şeyi anlatmak istedim. Tüm acıları. Bütün öfkeyi. Yanağımın içini çiğnedim ve bu kırılганlığı kendimden uzaklaştırdım. *Paylaşmanın önemsemek olduğunu* söyleyen insanlar *saçmalıyor*. Paylaşmak tehlikelidir.

"Sanırım. Bilmiyorum."

"Dinle Laney, beni iyi tanımadığını biliyorum. Ama Ford, Jack ve Harrison seni aileden sayıyor, bu yüzden ben de seni aileden sayıyorum. Ve eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, lütfen burada olduğumu bil. Ve bana güvenin, ben de kendi payıma düşeni yaşadım. O yüzden hiçbir şey beni şaşırtmaz. İyi bir dinleyiciyimdir. Ve iyi bir sır tutucuyum. Meraklı nişanlım sürekli etrafta dolansa bile." Göz kırptı ve omzunun üzerinden az önce kapı çerçevesine yaslanmış olan Ford'a baktı.

"Adımı mı duydum güzelim?" Ford içeri girip bana doğru ilerledi ve eğilerek bana sıcak bir şekilde sarıldı. "Selam Laney Mae. Seni görmek çok güzel. Annene olanları duyduğuma üzıldüm."

"Teşekkür ederim. Sizi görmek de güzel."

"Kulak misafiri değildin, değil mi?" Harley güldü.

"Hayır, değildim. Tesadüfen içeri girdim ve gizlendiğime dair bir şeyler yakaladım." Ayağa kalkmasına yardım etti, sandalyeye oturdu ve onu kucağına çekti. Ve kalbim yerinden fırladı. Birbirlerine karşı çok hafif ve rahattılar. Buna imreniyordum.

"Laney'i yeni yeni tanımaya başladım. Biliyorsun, sen ve Jack dışında kimse ona Laney Mae demiyor."

Kollarını ona doladı ve boynundan öptü. "Hey, onunla tanıştığım ilk gün adı Laney Mae'ydi. Aklımda kaldı. Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"İnatçı bir adamsın Ford Montgomery, ama seni sevdiğime eminim."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Ofise dönmem gerek, işler patlıyor." Kıkırdadı.

"Seni ziyaret edebildiğim için çok mutluyum," dedi Harley, Ford'un kucağından inip ayağa kalkarken.

Onları kapıya kadar geçirdim ve Harley kollarını bana dolamadan önce Ford bana sıkıca sarıldı. "İçimden bir ses seninle iyi arkadaş olacağımızı söylüyor Laney. Yakında görüşürüz."

El salladım ve koltuğuma geri döndüm.

Telefonum titredi ve Charlie'den bir FaceTime araması geldi.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir doz gerçeklik.

Geçmişten kurtulun ve geleceğe odaklanın.

Ve Charlie benim geleceğim.

Altıncı Bölüm

Harrison

Ford'un yanında durdum ve kardeşimle Harley'nin düğününe katılmak için gelmiş olan kalabalığa baktım. Bakışlarım Laney'ninkilere kilitlendi. Kendini meşgul etmek ve etkinlikte çalışıyormuş gibi davranmak için çok mücadele etmişti ama Harley onu buraya misafir olarak çağırmıştı ve ben de bunun gerçekleştiğinden emin olacaktım. Hatta onu masamıza, yanıma oturtmuşlardı. Tam olarak ait olduğu yere.

Laney Landers'ın eve dönmesi tam da ihtiyacım olan şeydi. Yemin ederim beş yıldır ilk kez gerçekten kendim gibi hissediyordum. O hayatımdaki iyi olan her şeydi. Her zaman öyleydi. Ve onu özlemiştim. Onunla ilgili her şeyi özledim.

Kıvrımlarını doğru yerlerden saran uzun, soluk pembe bir elbise giymişti ve ona bakmamak için kendimi zor tutmuştum. Kahretsin, muhteşemdi. Saçları kıvrılmış ve ensesinde uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Elbise ince omuzlarını ve bronz tenini ortaya çıkarıyordu. Laney'nin uğraşmasına gerek yoktu... Bana göre o her zaman odadaki en güzel kızdı. Her zaman öyleydi.

Son birkaç haftada biraz ilerleme kaydetmiştik. Artık benden nefret ediyor gibi görünmüyordu. Beni önemseydiğini söyleyemem ama sözleri artık zehirle dolu değildi.

Kilisenin arka tarafındaki kapılar açıldı ve Harley DeLuca elini büyükbabasının koluna dolayarak içeri girdi. Kız bir hayal gibiydi. Koyu renk saçları topuz yapılmış, başının üzerine yığılmış ve onu bir tür kraliyet ailesi gibi gösteren bir taçla çevrelenmişti. Dantelli elbisesi beline kadar oturuyordu ve sonra tam bir etek etrafında dönüyordu. Kardeşime doğru yaklaştığında, eteğini ısıltılı tenis ayakkabılarını gösterecek kadar kaldırdı. Ford hariç herkes kıkırdadı. O sadece şaşkınlıkla ona baktı. Göğsümde bir şey sıkıştı ve boğazımda bir yumru oluştu, nefes almakta zorlandım. Biz

Son birkaç yıldır çok ciddi şeyler yaşadık, en kötüsü de babamı kaybetmekti. Ve Ford hepimiz arasında en zor zamanları geçirdi, omuzlarında bir sürü gereksiz suçluluk duygusu taşıyordu. Uzun bir nefes aldım ve Jack'in eli omzuma indi. Hepimiz bunu hissediyorduk. Sanki kederin diğer tarafından çıkıyorduk. Uzun zamandır ilk kez gerçek bir mutluluk yaşıyorduk. Kardeşim adına çok mutluydum. Bakışlarım Laney'ninkilere kilitlendi ve o da gülümsedi. Masmavi gözleri bana dünyadaki tüm empatiyi gösteriyordu.

Ford ve Harley yeminlerini ettiler ve en yakın arkadaşı Molly ile kız kardeşi Chanel sırayla trenini tamir ettiler. Chanel çocukluğumuzdan beri aile dostumuzdu ve Harley ile aynı babayı, Hanky'yi paylaştıklarını öğrenmiştik. *Bizim Hanky*. Babamın en iyi arkadaşı ve Ford'un vaftiz babası. Bu haber hepimizi derinden sarsmıştı. Ama işte buradaydık. Birlikte kutluyorduk. Hanky olmadan. Bu yaranın Ford ya da Harley için iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordum.

Birbirlerine doğrularını söylerken onları dinledim. Her birinin diğerini nasıl kurtardığını paylaştılar ve aralarındaki sevginin akıp gitmesine izin verdiler. Onları dışarı kadar takip ettik ve daha sonra fotoğraf çektirmek için buluştuk, sonunda şaraphaneye geri döndük ve resepsiyon için çadıra girdik. Laney'i masamızda oturmuş Jack'in sevgilisi Willow'la konuşurken buldum. Hepimiz birlikte büyümüştük ve Laney'nin kaçmaya çalışmadığını gördüğüme sevindim.

Yanına oturmak için eğildim ve Jack ile Willow bara doğru ilerlediler.

Laney ayağa kalktı. "Hadi ama."

Güldüm. "Nereye gidiyoruz?"

Çadırın arkasından gizlice çıkıp ahıra doğru yürürken kıkırdayarak, "Açıklaman gereken bazı şeyler var," dedi.

Birlikte ata binmeyi öğrendiğimiz ahır. İlk öpücüğümüzü paylaştığımız.

Bekaretimizi kaybettik.

Lanet olsun, Laney sohbet etmek için bir yer seçtiğinde, kesinlikle görsellerle dolu bir yer seçmiş.

Topuklarını tekmeledi ve bir saman balyasının üzerine zıpladı.

"Neler oluyor?" Aptalca bir şey yapmamak için ellerimi ceplerime sokarak sordum. Onu daha da uzaklaştıracak bir şey.

"Um, *Chanel ve Harley*? Kız kardeşler mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Güldüm ve yanına oturmak için eğildim. Yüzümü ona döndüğümde dizim onunkine çarptı. "Evet. İnan bana, bu hepimiz için bir şok oldu. Hanky Harley'nin babası. Harley dahil hiç kimseye söylemedi. Babasız ve canavar bir anneyle büyüdü. Neyse ki büyükanne ve büyükbabası devreye girdi ve onu büyüttüler."

Başını salladı ve nefesi kesildi. "Hanky onun babası mı? Bir ilişkisi mi vardı? Marie onu affetti mi?"

Hepimiz Napa'da büyümüş ve aynı okula gitmiştik ve Laney hepsini iyi tanıyordu.

"Harley'nin annesi tarafından uyuşturulduğunu iddia ediyor ama ne olursa olsun bir kızı olduğunu biliyordu. Yıllar önce babalık testi yaptırmış ve bunu bir sır olarak saklamış. Babamla geçirdikleri araba kazası hakkında da yalan söylediği ortaya çıktı."

Yüzü soldu. "Ne? Ne demek istiyorsun? Nasıl yani?"

"O gece şoför oydu. Harley'nin babası olduğu konusunda onunla yüzleştiği geceydi. Arabaya bindiklerinde babamla tartıştıklarını duymuş. Babam Marie ve çocuklara söylemesi için ısrar etti ama Hanky söylemek istemedi."

Laney ayağa kalktı ve önümde daireler çizerek yürümeye başladı. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim."

"Vay anasını. Çok şey kaçırmışım."

Güldüm. "Evet, güldün. Benimle kal evlat, sana olan biten her şeyi anlatacağım."

Başını salladı. Elini yanağıma koymadan önce bana yaklaştı. Avuç içi sıcaktı. Rahatlatıcıydı. Ve onun dokunuşuyla her santimim sertleşti. Smokin pantolonumun altındaki azgın ereksiyonu fark etmemesi için kendimi olabildiğince göze çarpmayacak şekilde ayarladım.

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun? O arabayı babanın kullanmadığını öğrendin. Hanky'nin sandığın kişi olmadığını öğrenmek. İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum."

Elimi onunkinin üzerine koydum. Orada tutmasını istedim. "En zorunu Ford yaşadı. Hanky suçluluk duygusunu beş yıl boyunca taşımasına izin verdi, Laney. Ona kazaya kendisinin sebep olduğunu düşündürdü. Babam Ford'la tartıştığı için öfkeyle yoldan çıkmıştı."

"Tanrım, Harrison. Okula dönmemeyi seçmenin bir nedeni de bu. Ford için çok endişeliydin. Ford için endişelendiğini biliyorum."

ama Ford keder içinde boğuluyordu. Bundan kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorduk."

"Evet. Hanky'nin verdiği karar büyük resimde pek çok insanı etkiledi, değil mi?" Kollarımı ona doladım, ona yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyordum. "Seni incittiğim için özür dilerim. Eğer geri dönüp her şeyi yeniden yapabilseydim, yemin ederim her şeyi farklı yapardım. Neler yaşadığım hakkında seninle konuşurdum. Ben sadece kız arkadaşımı kaybetmedim, Laney. En iyi arkadaşımı kaybettim."

Bana yaslanırken vücudu titriyordu. "Neyi farklı yapardın?"

"Bensiz geri dönmene izin vermezdim. Sana sadece senin için doğru olanı yapmaya çalıştığımı söyledim, çünkü seni o kadar çok seviyordum."

Kendini geriye itti ve başını salladı. "Hayır. Bazı şeyleri kendi başımıza deneyimlememizi istedin. Bunu benim için yapmıyordun. Eğer bunu yapacaksak, dürüst olalım. Bu bizim her zaman olduğumuz bir şey."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Sana gerçeği söylüyorum."

"Peki, bunu bana neden söylemedin o zaman?" Kabarık okyanus mavisi gözleri benimkileri aradı. İncindiğini gördüm. İnançsızlığı.

"O gün senin evindeydim Laney. Ailenin seni okula dönmeye ikna etmeye çalıştığını duydum. Haklıydılar. Columbia'ya sadece ben gitmek istediğim için gitmiştin. Her şeyi benim için yapmıştın. Bu adil değildi. Ve ben iyi bir yerde değildim. Tüm dünyam altımda parçalanıyordu. Senin için iyi değildim. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Bencilce olmayan şeyi. Birkaç ay bekleriz ve yolumuza devam ederiz diye düşünmüştüm. Bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Yıllarca konuşmayacağımızı. Ama sanırım bensiz daha mutlu olduğunu fark ettin."

"Hayır. Bu doğru değil. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Sözleri hıçkırıklarla kesilirken ağzını kapattı.

"Hey," diye seslendi bir ses ve ikimiz de Jack'in orada durduğunu görmek için döndük, "seni burada bulabileceğimi düşündüm."

"Bize bir dakika ver Jack," dedim hayal kırıklığımı gizleyemeyerek.

"Yapardım, inan bana. Ama Laney Mae'nin bir ziyaretçisi var. Nişanlın *Cock* burada. Onu kardeşin ve Gia ile bıraktım ve seni alacağımı söyledim. Görünüşe göre sana sürpriz yapmak istemiş. Annenin ameliyatı için gelmiş ve düğünden erken kaçmanın senin için sorun olmayacağını düşünmüş."

"Charlie burada mı?" diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Gitmem gerek. Burada olmamalıyım. Burada olmamalıyım." Topuklu ayakkabılarını tekrar giydi ve aceleyle Jack'e doğru yürüdü.

"Laney, bu konuşmayı bitirmeliyiz," dedim saman balyasından kalkmadan.

"Hayır, yok Harrison. Geçmiş geçmişte kaldı. Tam olarak ait olduğu yerde."

Yanıliyordu.

Bu boku konuşmayı bitirmemiştik.

Yakınından bile geçmedik.

Jack yanımda dururken Lander'ların ön kapısını çaldım.

"Gergin misin kardeşim?" diye sordu.

"Hayır."

"Cock'u göreceğimizi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı, sonra kahkahalarla başı geriye düştü.

"Bunu garip hale getirme. Lyla'yı kontrol edelim, çiçekleri bırakalım ve bu iş bitsin."

Laney'i düğünden beri görmemiştim ve mesaj attığımda bana çok kısa cevaplar veriyordu. Anneme, ameliyat sonrası annesine bakmak için işten birkaç gün izin alması gerektiğini söylemişti. Bir hemşire getirmeyi teklif ettim ama beni reddetti. Bugün hastaneden eve yeni dönmüşlerdi ve görünüşe göre Lyla'nın durumu gayet iyiydi. Tümörü çıkarmışlardı ve şimdi nasıl ilerleyeceklerini görmek için beklemek gerekiyordu.

"Harrison, Jack, uğramanız ne kadar hoş. Lyla seni gördüğüne çok sevinecek," dedi Dave, biraz uykusuz ve biraz da dağınık görünüyordu.

Sam köşeden dönüp bana sarıldı ve uğradığımız için teşekkür ettikten sonra bizi Lyla'nın kanepede oturduğu oturma odasına götürdü. Yanında kızı ve diğer yanında da Laney'nin nişanlısı olduğunu tahmin ettiğim kişi oturuyordu.

Ondan nefret ediyorum.

Tanımadığım bir adama karşı duyduğum küçümsemenin ardında hiçbir mantık yoktu. Ama oradaydı ve onu uzak tutmak için savaştım.

"Aman Tanrım. İkinizi de görmek çok güzel," dedi Lyla.

Eğilip ona sarıldım ve annemin yolda almamız için sipariş ettiği büyük çiçek aranjmanını ona uzattım. "Elbette. İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim."

"Öyleyim, tatlım. Beklediğimden daha iyi hissediyorum. Biz de tam bunun yarın işe dönmesinin iyi olacağını konuşuyorduk çünkü o ve Dave arasında gereğinden fazla dikkatim var." Başparmağını Laney'ye doğru itti. "Ah, çok özür dilerim. İkiniz de Charlie'yle tanıştınız mı?"

"Evet, *Charlie Brown*'la geçen gün düğünde tanıştım. Unuttuysan söyleyeyim, ben Jack ve bu da benim belalı kardeşim Harrison. *Har-Bear*."

Tanrım. Onun nesi var böyle?

Charlie ayağa kalkarken herkes kardeşimin deliliğine gülüyordu. Bakışlarım Laney'ninkilere kilitlendi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Charlie. Benden biraz daha kısaydı ama yeterince iyi görünüyordu. Önemli değildi. Laney'le evlenen adamdan asla hoşlanmayacaktım. O benimdi. Her zaman öyleydi. Başka her şey yanlış geliyordu.

Elini uzattı, ben de sıkıca kavradım ve başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Değildi. Ama bunu olduğundan daha garip bir hale getiremezdim. Tekrar yere çöktü ve bir kolunu Laney'nin omzuna doladı, ve ellerim iki yanımda yumruk oldu. Kafamı kaldırdığımda Lyla'nın beni incelediğini gördüm. "Charlie, ne zamandır buradasın?" Jack sordu.

"Yarın uçuyorum. Keşke daha iyi koşullar altında gelseydim ama Lyla'nın ameliyatı için burada olmaktan memnunum. Laney'nin büyüdüğü yeri görmek de güzeldi" dedi.

Yumruğumu boğazına sokmak istedim. Laney'nin omzunu okşayan eline baktım ve kendimi durduramadan içimden bir hırıltı çıktı.

Jack güldü. Lyla güldü. Sam ve Dave güldü. Laney bana ters ters baktı.

Ve aptal Charlie şaşkınlıkla aramıza baktı.

Laney ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin verin. Harrison'la iş programım hakkında konuşmam gerekiyor. Hemen döneceğiz."

Beni oturma odasından çıkarıp koridora götürdü. Kapıyı açtı ve beni garaja sokmak için eliyle işaret etti.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye tısladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, erkek arkadaşım bana sarıldığında hırlayamazsın. Bir çocuk gibi davranıyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Öne doğru eğildim, onu sıkıştırdım. Yanakları pembeleşmişti ve yakınlığım karşısında nefes nefese kaldığını fark etmiştim.

"Ondan hoşlanmıyorum."

Bir adım geri çekildi. "Söylemiyorsun. Çok yazık. Bu sana bağlı değil."

"Geçen geceki konuşmamızı bitirmeliyiz, Laney."

"Bu iş bitti. Konuşacak başka bir şey yok."

"Katılmıyorum." Ona yakın olmak için bir adım öne çıktım. Elimi çenesinin altına koydum ve bakışlarımla buluşması için yüzünü yukarı kaldırdım. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

Uzun bir nefes çekti, gözleri duyguyla ıslanmıştı. Yaklaştı ve bir elini göğsüme koydu. "Ben evleniyorum, Harrison. Konuşacak bir şey yok."

"Onunla gerçekten evlenmek istiyor musun?" Dudaklarım kulağını okşarken sordum. Tişörtümü ellerinin arasına aldı ve iç çekti. "Ben nişanlıyım."

Parmaklarımı saçlarına doladım, boynundaki yumuşak teni sıyırdım. "Senden istediğim bu değildi."

Beni geri itti ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bunu karmaşıktırmayı bırak. Beş yıl oldu."

"Ben de onu diyorum. Bu saçmalığı geride bırakmanın zamanı geldi." "Ben çoktan geçtim."

"Saçmalık, Laney. Aramızdaki çekimi en az benim kadar sen de hissediyorsun. Bu hep vardı. Her zaman da olacak."

"Ne olmuş yani? Hiçbir anlamı yok. Ben ayrıldıktan sonra, birbirimizi görmeden bir beş yıl daha geçireceğiz."

"Peki neden?"

"Çünkü benim hayatım artık başka bir yerde," dedi omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırarak.

"Senin evin burası ve bunu biliyorsun. Bence buradayken hissettiklerinden korkuyorsun. Ama bundan kaçamazsın."

"Bunu senden duymak çok hoş. Bana gitmemi söyleyen sendin." "Ve sana bunu neden yaptığımı açıkladım," dedim.

"Artık bir önemi yok. İkimiz de farklı yerlerdeyiz. Bunu geride bıraktığımız ve arkadaş olabildiğimiz için mutluyum."

Arkadaşlık, benden nefret etmesinden daha iyiydi.

"Bana uyar. Konuşmamızı bu hafta öğle yemeğinde bitirebiliriz. Arkadaşlar öğle yemeğini birlikte yer, değil mi?" Sırıttım.

"Çok yoruluyorsun. Çarşamba günü işe döneceğim." Gözlerini devirdi.

Kapı hızla açıldı ve Jack yüzüne yayılmış geniş bir sırıtışla orada durdu. "Hey, Cock sabırsızlanmaya başladı ve nerede olduğunu merak ediyor."

Laney oflayıp pufladı ve kardeşimin yanından hışımla geçti. "Onun adı Charlie, Jack-göt."

Jack'in kahkahası gürlledi ve ben de kendimi tutamayıp ona katıldım.

Laney

Arkadaş olmak sorun değil. Zaten hayatının çoğunda bu unvana sahiptim.

İçeri girmenin bir yolunu bulmuştum ve bu sefer geri adım atmayacaktım.

Yedinci Bölüm

Laney

Anneme içinde tost ve çay olan bir tepsi getirdim ve yastıkları kabartıp arkasına yaslanmasına yardım etmeden önce yatağın üzerine koydum.

"Tatlım, yaygarayı keser misin? Ben iyiyim."

"Şaraphaneye gitmemin senin için sorun olmayacağından emin misin? Sadece birkaç saat çalışacağım."

"Eminim. Babam da aşağıda. Ve dürüst olmak gerekirse, bir kitap okuyup rahatlamak istiyorum. Tüm bu ilgi biraz fazla."

"Tamam, bana ihtiyacın olursa hemen yolun yukarısındayım." Kapıya doğru döndüm. "Hey, sana sormak istediğim bir şey var."

Çay fincanına uzandı ve bir yudum aldı. "Elbette. Ne oldu?"

"Nişanlandığımı gazetede ilan ettin mi?"

Elindeki bardağı yere bıraktı ve peçeteyle ağzını sildi. "Yaptım."

"Napa'daki yerel gazetede ilan verdin mi? Ya da sadece Montgomery'lere mi ait?" Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve onu inceledim.

"Hayır. Sadece bir kağıt."

Yatağın kenarına oturmak için hareket ettim. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ona söylemeyecektin. Ve, şey, düşündüm ki biliyorum."

"Neden? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmene ne sebep oldu?" Sinirlenmiştim. Harrison bildiğinden değil - elbette öğrenecekti. Ama bu şekilde öğrenmesi hoşuma gitmedi. Soğuktu. Kasabadan birinden duyduğunu sanmıştım. Yine de nasıl öğrendiğinin neden önemli olduğunu bilmiyordum.

"Kanser olduğumu yeni öğrenmiştim. Sana henüz söylememiştim, bu yüzden tüm bunların seni eve getireceğini bilmiyordum." Durakladı ve elime uzanarak kendi elini benimkine doladı. "Harrison'la ayrıldığınızdan beri eve gelmek istemiyorsun. İkinizin de yaşadığınız şey yüzünden çok incindiğinizi biliyorum."

oldu. Sanırım hayatın kısa olduğuna karar verdim ve Charlie'yle doğru nedenlerle evlendiğinden emin olmak istedim. Harrison duyuruyu görürse çok geç olmadan bu konuda bir şeyler yapmak için zaman kazanacağını biliyordum sanırım."

"Artık çok geç anne. Nereden geliyor bu?"

"Bilmiyorum tatlım. Buna anne sezgisi diyebilirsin. Ayrıldıktan ve okula kendi başına döndükten sonra sende bir şeyler değişti."

"Evet. Beni terk etti ve kalbim kırıldı. Ama hayatıma devam ettim," dedim nişan yüzüğümle oynayarak.

Charlie, saçma eski erkek arkadaşım herkesin önünde ona hırladıktan sonra Harrison'la aramızdaki hikâyenin ne olduğunu sormuştu. Ona geçmişimiz hakkında daha fazla şey anlattım, ki yatak odamdaki tapınağı gördükten sonra bunu anlamak o kadar da zor değildi. Geleceğini bilseydim her şeyi kaldırırdım ama belki de paylaştıklarımız hakkında ona daha fazla şey anlatmak zorunda kalmam iyi oldu. Ona her şeyi anlatamazdım, çünkü o zaman kalbimin diğer yarısını ilk kez verdikten sonra asla geri alamadığımı bilirdi. Charlie kalbinin yarısı olan bir kadınla evleniyordu ve bunu sorun etmiyor gibiydi. Dinledi, başını salladı, bir sürü soru sordu ve sonra yolumuza devam ettik. Bana güveniyordu. Bir parçam bunun normal olup olmadığını merak etti. Charlie'nin vücudunda kıskanç bir kemik yoktu, konu ona geldiğinde ben de öyle. Bir şeyler mi eksikti? Tutku mu? Duygu mu? Hissettiğim her şeyle boğuşuyordum. Burada olmak, eve dönmek, hayal edebileceğimden çok daha zordu. Harrison Montgomery'den uzaklaştığımı sanıyordum ama aslında sadece uzaklaşmıştım. Ve buradan ne kadar çabuk gidersem o kadar iyiydi.

"Öyle değildi, tatlım. Bunda benim de payım var. Baban ve ben seni okula dönmen için cesaretlendirdik çünkü senin için en iyisinin bu olduğunu düşündük. Harrison'la ilişkini bitirmen gerektiğini hiç düşünmedik. Sadece okulu bitirmeni ve kanatlarını biraz açmanı istedik. Ama ondan sonra değiştin. Işığını kaybettin. Bu kırık bir kalpten daha fazlasıydı; sanki bir parçan -bilmiyorum- ölmüş gibiydi. Ve bunun için kendimi kısmen sorumlu hissediyorum. Babam ve ben Charlie'yi çok seviyoruz ve eğer seni mutlu edecekse onunla evlenmene izin veriyoruz. Ama eğer şüphelerin varsa ya da aradığın kişi o değilse -Bunu şimdi öğrenmeni tavsiye ederim. Eve döndüğünden bu yana geçen birkaç hafta içinde sende bir değişim gördüm ve seni mutlu görmek kalbimi yerinden oynatıyor."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve ayağa kalktım. O haklıydı. Işığımı kaybetmiştim. Uzun zamandır onu geri kazanmaya çalışıyordum. Çok fazla sır. Söylemeye cesaret edemediğim o kadar çok kelime vardı ki. Kimseye söyleyemedim.

Başımı salladım. "Mutluyum anne. Söz veriyorum. Nişanımı neden şimdi yayınladığını da anlıyorum. Ama Harrison'la köprünün altından çok sular aktı. Tekrar arkadaş olduğumuza sevindim. Onun hayatımda olmasını özledim. Ama çok şey oldu. Çok şey değişti. Ben değiştim. Charlie beni tanıyor ve seviyor."

"Ve onu seviyorsun?" diye fısıldadı.

"Tabii ki. Evet. Seviyorum. Onu seviyorum. Charlie'yi seviyorum. Sevmeyecek ne var?"

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, tatlım? Beni mi, seni mi?"

Gözlerimi devirdim. "Seni seviyorum anne. İşe gitmem gerek." Komodinin üzerindeki peçeteye uzandım ve gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı kuruladım.

"Laney Mae," diye seslendi. Sadece başım belaya girdiğinde tam adımı kullanırdı ama bu sefer sesi yumuşaktı.

Kapı aralığında durdum ama onunla yüzleşmek için arkamı dönmedim. Bu konuşma zaten şu anda başa çıkabileceğimden daha fazlasını ortaya çıkarmıştı. "Öyle mi?"

"Ne istediğini bilmemek, daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söylemek, bir şeyleri sorgulamak ve keşfetmek sorun değil. Şimdi bunu yapmanın tam zamanı, tatlım. Bu hayatta sadece bir şansın var ve mutlu olmayı hak ediyorsun."

Başımı salladım ve uzaklaştım. Artık hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordum. Ama Charlie'yle evlenmeyi kabul etmiştim ve o iyi bir adamdı. Buna hiç şüphe yoktu. Beni anlıyordu. İhtiyacım olduğunda beni rahat bırakıyordu. Beni aklımdaki her şey hakkında konuşmaya zorlamadı ve ben de bunu takdir ettim. Charlie beni zorlamadı. Olmama izin verdi. Ve belki de hayatımda ihtiyacım olan şey buydu. Belki de herkes farklıydı ve hepimiz havai fişekleri ve tutkuyu istemiştik.

Ama Ford ve Harley'nin yeminlerini etmelerini izlemek, Charlie ile aramızda bir şeylerin eksik olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Diğeriniz olmadan yaşayamazmışsınız gibi bir his. Her şeyi tüketen. Ford ve Harley birbirleriyle konuşurken aralarında o kadar büyük bir sevgi vardı ki, orada yaşayan o derin aşkı hissedebiliyordunuz. Nişanlımla aramda aynı bağı hissetmemiştim. Yani evet, bazı çekincelerim vardı.

Sonra kendime annemin ameliyatı sırasında ona destek olmak için buraya geldiğini hatırlattım. Beni sorgulamadı ya da annemin ameliyatı için

gelmediğimi söylediğimde somurtmadı.

haftalarca ayrı kaldıktan sonra ailemin çatısı altında seks yapmanın rahatlığını yaşadım. Geçmişte bu evde birkaç kez seks yaptığımı bilen tek kişi bendim. Sanırım Harrison da bunu biliyordu, çünkü onunla birlikte olmuştu. Hayatımızın o dönemlerinde ellerimizi birbirimizden uzak tutamazdık. Birlikte olabilmek için hemen hemen her yere gizlice kaçardık. Ama çocuklar böyle yapar. Yavru köpek aşkı.

Hayatımda böyle bir yoğunluğa ihtiyacım yoktu. Charlie ile evlenmek en iyi arkadaşım ile evlenmek gibi olacaktı. Beni asla incitmezdi. Ve bu konuda söylenecek bir şey vardı.

Şaraphaneye vardım ve ofisime doğru ilerlerken bu düşünceyi aklımdan çıkardım, masanın arkasına yerleştim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Kapıyı açık bıraktım ve Monica kafasını içeri uzattı.

"Günaydın, tatlım. Işığını açık gördüm. Annen nasıl?"

"Durumu iyi, beklediğimizden daha iyi. Doktorlar her şeyi anladıklarını düşünüyorlar ama bekleyip göreceğiz. Yeniden yapılandırma ameliyatı için önünde hala uzun bir yol var ama sanırım her seferinde bir gün yaşayacak."

Monica karşımdaki sandalyeye çöktü. "Burada onunla birlikte olduğun için çok şanslı."

"Teşekkür ederim, bunu söylemen çok hoş."

"Ciddiyim. Ford ve Harley'nin düğünü için yaptığınız tüm çalışmalar için size teşekkür etmek istedim. Hiçbir aksaklık yaşanmadı. Harika bir gündü" dedi.

"Ben sadece eküriydim. Bütün zor işleri Theresa yaptı." Kıkırdadım. "Bu pozisyonu benim için yarattığın, bana bir ofis verdiğin ve kendimi takımın bir parçası gibi hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim."

"Sana sahip olduğumuz için şanslıyız. Biliyorsun, eğer eve geri dönmeye karar verirsen, burada senin için her zaman bir yer olacak."

Gülümsedim ve tekrar tehdit eden gözyaşlarımla savaştım. Bugün benim neyim vardı? Her şey çok fazlaymış gibi geliyordu. Başımı salladım ama hiçbir kelime gelmedi ve ellerimle yüzümü kapatıp kendimi toparlamaya çalıştım. Monica masanın etrafından dolandı ve önüme eğildi.

"İyi misin, Laney?"

Uzak tutmaya çalıştığım baraj açılırken başımı salladım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

"Neyim var bilmiyorum. Son zamanlarda çok şey oldu. Evde olmak. Ve geride bıraktığım her şeyi hatırlamak."

Bir eliyle sırtımı okşarken diğer elini yanağıma koydu. "Arkanda hiçbir şey bırakmadın, tatlım. Sadece bir süreliğine farklı bir yola girdin. Bunu anlıyorum, bazen bu gereklidir. Yolculuğumuzu her zaman biz seçmeyiz, Laney. Hayatın bunu bizim için yapmanın bir yolu var."

Hırkamin koluyla yüzümü sildim ve boğazıma oturan devasa yumruyu yutmaya çalıştım. "Yol boyunca bir yerlerde kendimi kaybetmişim gibi hissediyorum."

"Sen kendini kaybetmedin, tatlım. Seninle tanıştımda ve sen henüz beş yaşındayken Ford Senior'a senin yaşlı bir ruh olduğunu düşündüğümü söylediğimi biliyor musun? Hayatımda senden daha empatik ve şefkatli bir çocukla hiç karşılaşmamıştım. Sanırım Harrison bu yüzden sana bu kadar çekildi. Sıcaklığın ve iyiliğin bulaşıcıydı. Ve bence sen hayatını erkenden planlamıştın ve dünyanın tersine döndü. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Bu kaybolduğun anlamına gelmiyor. Yolunu buluyorsun demek. Ve son birkaç yıldır hepimiz bunu yapmak zorunda kaldık."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bu kadar çok şey yaşanmışken geri dönmek zor. Charlie'nin burada olması, ondan önceki hayatım hakkında pek bir şey bilmediğini fark etmemi sağladı. İstemediği için değil, onunla paylaşmadığım için. Nedense paylaşmak istemiyorum." Sözlerim bir hıçkırıkla kesildi. "Ve Harrison, ben ayrıldıktan sonraki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Kimse bilmiyor. Şu anda iki dünyam çarpışıyor gibi hissediyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Onlarla konuşun. Bir şeyleri içine atmak kimseye iyi gelmez. Bunları anlatarak onlara zarar vermiyorsun, içinde tutarak kendine zarar veriyorsun tatlım. Dünyayı omuzlarında taşımana gerek yok. Seni seven bir sürü insan var."

Monica kollarını bana doladı ve ben de ona sarıldım. Tüm o sıcaklığa ve rahatlığa ihtiyacım vardı. Anneme, Charlie'ye ve Harrison'a o kadar odaklanmıştım ki içimi dökmek iyi gelmişti. Birkaç dakika bu şekilde oturduktan sonra nihayet nefes alış verişimi sakinleştirip ona baktım ve koltuğuma geri oturdum.

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Her zaman. Seni seviyorum Laney," dedi ve ayağa kalkıp masamın üzerindeki mendile uzandı. Bana birkaç tane uzattı ve ben de yüzümü temizledim.

"Ben de seni seviyorum."

Kapı aralığında biri boğazını temizledi ve ikimiz de Harrison'ın orada durduğunu görmek için döndük.

"Her şey yolunda mı?" Yüzündeki endişe ifadesi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Dünyada beni Harrison Montgomery'den daha iyi tanıyan kimse yoktu. Bunu itiraf etmek hoşuma gitmiyordu ama gerçek buydu. Hatta bazen onun beni kendimden daha iyi tanıdığını düşündüğüm zamanlar bile olmuştu.

"Evet. Ford ve Harley'nin düğünü hakkında güzel bir sohbet ediyorduk. Beni sonra görmeye gel, tamam mı?" Monica dedi ve kapıdan çıkmadan önce bana göz kırparken yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı.

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

"Hey." Harrison kaşlarını kaldırarak sordu. "Annenle her şey yolunda mı?"

"Evet. İçeri gel. Durumu iyi."

Karşımdaki sandalyeye oturmak için eğildi. "Emin misin?"

"Evet. Ona nişan ilanını sordum, ilanı veren oymuş. *Sadece sizin gazetenizde*. Başka hiçbir yerde yok."

"Bu doğru mu?" Uzun bacaklarını uzatıp bileklerinden kavuştururken dar elbise pantolonunu düzeltti.

"Evet, öyle. Sanırım ben evlenmeden önce bilmeni istedi. Aramızda çözmemiz gereken bir şey olursa diye." Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra yanağımın içini çiğnedim.

"Çok nazikti. Öyle mi?"

"Ne yapacağız?" Fısıltının biraz üzerinde bir sesle sordum. "Çözmemiz gereken bir şey mi var?"

"Sanırım hiç kapanış yapamadık. Belki de bu bizim bunu yapma zamanımızdır." Peçeteyle son bir kez gözlerimi sildim ve çöpe attım.

"Pekâlâ. Arkadaş olmamızın bir zararı yok, değil mi? Bu şekilde başlamıştık. O gece ahırda başladığımız sohbeti bitirebilir, birkaç soruyu yanıtlayabilir ve eski günlerdeki gibi takılabiliriz."

"Tamam." Uzun bir nefes aldım. Belki de bunu kendime ve Harrison'a borçluydum. Bunu ikimiz için de sonsuza dek geride bırakmak için.

"Hadi ama. Bugün işler kesat. Seni bir yere götürmek istiyorum."

Onu sorgulamadım. Monica'nın sözleri kafamda tekrarlandı, *hepsi yolculuğun bir parçası*. Ayağa kalktım ve onu kapıya kadar takip ettim. Nereye gittiğimizi sormadım çünkü gerçekten önemli değildi. Bu sayfayı kapatmadan hayatıma devam edemezdim ve ben de bunu yapmaya niyetliydim.

"Nereye gidiyoruz?" Bir ara sokaktan üçüncü dönüşümüzden sonra nihayet sızlandım. Yemin ederim bir kilometreye yakın yürümüşük ve güneş yukarıdan aşağıya doğru parlarken hırkamı çıkardım.

"Eski günlerin hatırına sırtıma binmek ister misin?" diye sordu omzunun üzerinden bana bakarak. Karanlık bakışları benimkilerle kilitlendiğinde karnımda kelebekler uçuştı. Lanet olsun. Harrison Montgomery yaşlandıkça daha yakışıklı olmayı başarmıştı ve biz birlikteyken zaten gördüğüm en yakışıklı çocuktü.

"Hayır," diye homurdandım, hırkamı belime doladım. "Ama burası cehennem gibi sıcak."

"Yazın neden kazak giydiğinden emin değilim." Sırıttı.

Ukala.

"Şaraphane buz gibi," diye homurdandım. "Biz buradayız."

"Neden St. Vincent's'a geldik ki?" Gözlerimi devirdim. Hayatımın çoğunu burada okula giderek geçirmiştim. Annem ve babam burada çalışıyordu, yani şu anda olduğu gibi yaz tatili olmadığı zamanlarda. Gerçi babam hâlâ lisede birkaç yaz dersi veriyordu.

"Hayatında bir kez olsun, *nedenini* sorgulamasan olmaz mı? Sadece beni takip et. Biraz inancın olsun."

Okulun ilkokul tarafına açılan kapıyı açtı. Yıllardır kampüsün bu tarafına geçmemiştim. "Pek çok şeye inancım var. Ama bu nereye gittiğimi sorgulamayacağım anlamına gelmiyor."

Güldü ve oyun alanında durmadan önce birkaç adım önümde durdu. Salıncaklardan birinin üzerine çöktü. Oyun aletlerinin altındaki zemin eskiden kumla doluydu ama hijyen amacıyla artık siyah hasırlarla kaplanmıştı.

"Otur, Laney."

"Neden buradayız?" İnleyerek yanındaki salıncağa oturdum. Elini cebine attı ve içi beyaz kumla dolu sandviç büyüklüğünde bir torba çıkarıp bana uzattı. "İstersen yüzüme kum atabilirsin. gerek yok. Ama konuşacağız."

Başım kahkahalarla geriye düştü. "Kum mu getirdin?" "Elbette getirdim."

Çantayı elinden aldım ve fermuarını açarak parmaklarımı yumuşak granüllerin arasında gezdirdim. "Söyledikleriniz hoşuma gitmezse avuç avuç yüzünüze atabilir miyim?"

"Bu ilk kez olmazdı, yani evet." Salıncakta arkasına yaslandı ve bana baktı.

"Onu yakınımda tutacağım," diye takıldım. "Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" "Ford'un düğününde başladığımız konuşma."

Başım hayal kırıklığı içinde geriye düştü. "Evet, *nişanlığımın* yarıda kestiği. Yani, ne anlamı var ki Harrison? Geçmiş geçmişte kaldı. Bırakalım öylece kalsın."

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu, ayakları salıncağının sabit bir şekilde hareket etmesini sağlıyordu.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Salıncağı aniden durdu ve beni inceledi. "Buna inanmıyorum, Laney. Seni neden uzaklaştırdığımı itiraf ettim. Şimdi bana okula geri döndüğünde ve sonra benden nefret ettiğine karar verip bir daha eve dönmediğinde ne olduğunu anlat."

Ben de salıncağımı durdurdum. "Ne yani, kalbimi kırman senden beş yıl boyunca nefret etmem için yeterli bir sebep değil miydi?"

Ben söylediğimde gülmedi. Bunu hafife almaya çalıştım, ama o bunu kabul etmedi.

"Koşullar göz önüne alındığında, hayır, sanmıyorum."

Neden bu çocuk beni bu kadar iyi tanımak zorunda?

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni gerçekten çok incittin. Hayatıma devam ettim. Konuşacak fazla bir şey yok."

"Bu saçmalık nişanlığında işe yarıyor mu? Çünkü bende işe yaramadığı kesin. Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söylemeye hazır değilsen, sorun değil. *Ama kabul et.* Beni yatıştırmaya çalışma, o kadar kolay kandırılmam."

Kum torbasına uzandım ve göğsüne fırlatmadan önce bir avuç aldım. "Sen bir pisliksin, Harrison. Bu yeterli bir sebep."

Salıncaktan hışımla indim ve oyun alanının karşısına geçtim. Kolumu yakaladı ve beni döndürdü. Göğsüm onun göğsüne çarptı. "Koşmayı bırak, Laney."

Karanlık bakışları beni delip geçerken nefeslerim sert ve hızlı geliyordu. Dudakları dolgun ve kabarıktı ve onu itip öpmek için can atıyordum. Ellerim kendi istekleriyle göğsüne gitti ve orada oyalandılar.

"Kaçmıyorum," dedim fısıltının biraz üzerinde bir

sesle. "Evet, kaçıyorsun. Ama bu sefer ben senin peşinden geliyorum."

"Neden?" Sesim beni irkiltti, nefes nefese ve ihtiyaçla doluydu.

"Çünkü seni önemsiyorum. Her zaman da önemseyeceğim." Eğildi, dudakları öyle yakındı ki benimkileri onunkilere bastırmak için fazla bir şey gerekmecekti. Göğsü parmak uçlarımin altında çarpıyordu ve bacaklarım kopma tehlikesi geçiriyordu. Tüm vücudum ısındı ve onu itmeden önce gömleğini avuçlarımin arasında sıktım.

"Güven bana. Yapmamalısın, Harrison. Ben eskiden olduğum kişi değilim." Aramıza mesafe koyarak bir adım geri çekildim. "Ve ben *nişanlıyım*."

"Seni tanıyorum. Seni hep tanıdım. Konuşmadığımız için ya da başka biriyle evleniyorsun diye bu değişmez. İkimiz de bu konuyu kapatmayı hak ediyoruz."

"Beş yıl önce benden ayrıldığında kapanışı yapmıştık." Topuklarımin üzerinde döndüm ve yürümeye başladım.

"Babam öldü, Laney. Dünyam alt üst oldu. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Sözleri beni derinden yaraladı. Hareket etmeyi bıraktım ve arkamı döndüm. "O zaman bu iş bitti diyelim. Neden geçmişini kurcalayalım ki?"

"Tamam o zaman," dedi bana doğru ilerleyerek. "Geçmişe takılıp kalmayalım. Eğer istediğin buysa, arkadaş olarak ilerleyebiliriz. Seni özölüyorum ve yakında buradan ayrılacaksın, o yüzden en azından benimle takılabilirsin. Eski günlerin hatırına."

Gözlerimi devirdim ve gülümsememek için yanağımin içini sertçe ısırdım. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sadece seninle arkadaş olarak vakit geçirmek istiyorum. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bana düğün planlarından bile bahsedebilirsin. İşten sonra Renaldo'ya pizza yemeye gidelim. Üzerine ananas koymana bile izin veririm."

Renaldo's şehirdeki en iyi pizzacıydı ve onu geri çevirmekte zorlanacağımı biliyordu. Hayatımız boyunca en iyi arkadaş olmuştuk. Eski bir arkadaşla takılmanın zararı olmazdı, değil mi?

"Tamam. Yapacağım. Ama sadece sen bütün pizzaya ananas koymayı kabul ettiğin için."

"Anlaştık."

Şaraphaneye doğru yürümeye başladık.

Belki de şeytanla bir anlaşma yapmıştım.

Ama umurumda değildi.

Çünkü uzun zamandır ilk defa yüzümdeki gülümsemeyi silemedim.

Sekizinci Bölüm

Harrison

"Birinci sınıftayken yıldızların altında uyumak istediğimiz için evden kaçtığın zamanı hatırlıyor musun?" Anısına gülerek ona sordum.

"Evet. Çünkü iki hafta boyunca cezalıydım ve seni göremedim," dedi Laney, ekose battaniyeye uzanmış yan yatarken. Şarap imalathanesinden sandviç almış ve yemek için buraya gelmiştik. Burası çocukluğumuzda en sevdiğimiz yerdi ve ikimiz de geç saatlere kadar çalıştığımız için akşam yemeğine ihtiyacımız vardı.

Tekrar arkadaş olmayı kabul ettiğimizden beri birlikte çok zaman geçirdik. Yıllar önce bıraktığımız yerden devam ettik - eskiden yaptığımız muhteşem seks hariç. Ve öpüşme. *Lanet öpüşmeler*. Eskiden bu kızı dudaklarım çatlayıp şişene kadar öperdim ve yine de yetmezdi. Şimdi ellerimi kendime saklamak zorundaydım. Ama çılgınca olan şey... Umurumda bile değildi. Evet, Laney'i hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ama onu tekrar hayatımda gördüğüm için mutluydum, hangi kapasitede olursa olsun.

Güldüm. "Evet, sırf seni görebilmek için bir çim sandalye getirip yatak odanın penceresinin önüne bıraktığımı hatırlıyorum."

Sandviçinin diğer yarısını iterek yüzüstü döndü ve güzel yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Telefonumu elimden aldılar. Ne yapmamızı bekliyorlardı?"

"Ailen sıcakta susuz kalmayayım diye bana şişe su getirmiş." Oturmak için kendimi zorladım, kravatımı çıkardım ve gömleğimin düğmelerini açtım, ardından gömleğimi çıkarıp yanıma koydum. Altımda beyaz bir tişört vardı ve burası uzun kollu giyilemeyecek kadar sıcaktı.

"Senin için her zaman deli oluyorlardı."

"Evet, ben de onlar için aynı şeyi hissediyordum" dedim.

Laney doğruldu ve uzun sarı saçlarını bir omzunun üzerinden çekti.

"Bu arkadaşlık olayını denediğimiz için memnunum." Gülümsedi ve yemin ederim göğsüm sıkıştı.

"Ben de öyle. Çok uzun zaman oldu. Düğün konusunda ne karar verdin? Charlie'yle kaçmak hakkında konuştun mu?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak sordum. Onunla başka biriyle evlenmek hakkında konuşmak zordu. Ama şu anda açlıktan kırıntı dilenen bir adamdım. Laney Landers'ı her şekilde elde edebilirdim. Onun etrafında olmak içimde bir şeyleri uyandırmıştı. Ve evet, fiziksel olarak kronik bir rahatsızlık içindeydim.

Mavi toplar gerçektir, dostlarım.

Ama her şeye değerdi. Sadece onunla bu zamanı geçirmek için.

"Evet, pek heyecanlanmadı ama annemle ilgili olanlardan dolayı bunun doğru zaman olmadığını kabul ediyor. Mekanımızı iptal ettik ve neyse ki planlama konusunda daha fazla bir şey yapmamıştık, bu yüzden ben eve dönene ve ne yapmak istediğimize karar verene kadar işleri erteleyeceğiz."

Düğünü hakkında konuşurken bana bakmadı, ama hayal kırıklığı yaşamamış olması mümkün değildi. Rahatlamış görünüyordu. Belki bir şeyler okuyordum ya da sadece umutluydum ama Laney'nin düğününü ertelemesi bana bir parça umut verdi. Eğer mutluysa, bunu engelleyecek hiçbir şey yapmazdım. Ama içgüdülerim bana orada bir şeylerin eksik olduğunu söylüyordu.

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Sana büyük bir düğün yapmak istemediğimi söylemiştim." Okyanus mavisini gözleri benimkilere kilitlendi.

"Gençken hep büyük bir düğün yapmak istediğinden bahsettiğini hatırlıyorum," diyerek konuyu açtım.

Üzüm bağına baktı, güneş tam arkasından batıyordu - lanet olası bir portre gibi görünüyordu. Sarı saçları güneşin son ışıklarıyla parlıyor, gökyüzündeki pembeler ve turuncular bronz tenine karşı mükemmel bir arka plan oluşturuyordu. Diri göğüslerini ortaya çıkaran beyaz bir tişört giymişti ve pembe çiçekli eteği altına soktuğu bacaklarının etrafından akıyordu. Ona dokunmak için uzanmamak için ellerim yanımda yumruk oldu.

"Evet, belki bir zamanlar. İnsanlar değişir. *Ben değiştim.*" Yanındaki çimleri kopardı ve konuşurken uzaklara bakmaya devam etti.

"Bana değişmiş gibi görünmüyorsun. Ve sanırım seni çok iyi tanıyorum."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi. "Ben yaptım." "Nasıl yani?"

"Artık insanlara o kadar kolay güvenmiyorum. Eskiden herkese güvendiğim için bana kızardın, hatırlıyor musun?"

Güldüm. "Sen sadece insanların içindeki iyiliği görüyorsun. Bundan rahatsız olmadım, muhtemelen kıskandım. Bence sen hâlâ herkesin içindeki iyiliği görüyorsun Laney."

"İstiyorum," diye fısıldadı ve yanağından süzülen tek damla gözyaşını sildi.

Gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönmüştüm. Ona yaklaştım ve bir kolumu omzuna attım. "Hey, neler oluyor?"

Elleriyle yüzünü kapattı. "Hiçbir şey. Hiç kaybolmuş gibi hissettiğin oldu mu? Son birkaç yıldır ben de böyle hissediyorum."

"Bunu anlıyorum. Babamın kazasından sonraki ilk yıl kendimi akıntıya karşı yüzüyormuş gibi hissettim. Çoğu zaman nereye gittiğimden emin değildim. Bence hayatınızda büyük değişiklikler yaşarken böyle hissetmeniz normal. Evleniyorsunuz... evde göğüs kanseriyle mücadele eden annenize bakıyorsunuz. Tabii ki kendinizi kaybolmuş hissedersiniz."

İçini çekti ve başını omzuma yasladı ve lanet olsun, eğer oraya tam oturmadıysa. Her zaman öyleydi.

"Evet. Bu doğru. Annem çok iyi durumda. Sanırım ona yaltaklanarak onu delirtiyoruz."

"Hayır. Seni burada tutması iyi bir şey. Daha erken ayrılmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Sesimdeki paniği saklamaya çalıştım. Laney'nin tekrar gittiğini görmeye hazır değildim. Onun geri dönmesi bana çok doğru geliyordu.

"Hayır, birkaç hafta daha kalacağım. Yeniden yapılandırma ameliyatında ona yardımcı olmak istiyorum ve duygusal olarak da eve dönmemin ona yardımcı olacağını düşünüyorum. Her gece onunla yatıyorum ve eski günlerdeki gibi konuşup gülüyoruz. Bence bu onun ilerlemesine yardımcı oluyor."

"Güzel," dedim, bana yaslanırken kolunu okşadım. "Burada olman hoşuma gidiyor."

"Evet. Evde olmanın güzel olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum. Beklediğimden çok daha iyi. şaraphanede çalışmak da bir nimet." Bir yudum su almak için durakladı. "Bu sabah Chicago'daki patronumdan haber aldım. Beni değiştirmek zorunda kalmış. Çok meşgul olduklarını söyledi.

Bir etkinlik planlayıcısını düşürmek zor oldu. Bu yüzden artık geri dönmek için acele etmem gereken bir işim yok."

"Özür dilerim. Eminim bunu duymak zor olmuştur." İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. Laney düğününü ertelemişti ve artık Chicago'da bir işi yoktu. Her şey yoluna giriyordu.

"Şaşırtıcı ama benim için sorun yok. Bunun olacağını tahmin etmiştim, bu yüzden hazırlıksız yakalanmadım. Eve dönmenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorum."

"Anlaştık. Chicago'da Charlie ile birlikte mi yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Benim kendi evim var. O çok sabırlı bir adam. Yanına taşınmamı istedi ama ben hazır değildim. Evlendikten sonra onun yanına taşınacağım."

Tuttuğumu fark etmediğim uzun bir nefes verdim. Onun yanına taşınmaya hazır değildi ama onunla evlenmeyi kabul mü etmişti? Akla yatmayan bir şeyler vardı. Laney Landers tutkulu bir kızdı. Her zaman öyleydi. Bir gün evimizin neye benzeyeceği hakkında saatlerce konuşurdu. Gelecekteki, var olmayan çocuklarımızın adını bile söylerdi. Ağırdan almayı pek sevmezdi. Belki de bu anlamda değişmişti. Ya da belki Charlie onun için doğru adam değildi.

"Bana ondan bahset. Nasıl tanıştınız? Nasıl biri?"

Geri itti ve yüzünü bana döndü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Gerçekten istiyorum."

Bacak bacak üstüne attı ve şişedeki suyuna uzanarak başını arkaya eğip uzun bir yudum aldı. "Chicago'ya taşındıktan kısa bir süre sonra tanıştık. Nat'in erkek arkadaşı Jared oralıydı ve Charlie'yle birlikte büyümüştü. Nat onunla tanışmam konusunda çok ısrarcıydı, çünkü biraz münzevi olmuştum." Güldü. "Ben de hiçbir şey beklemeden çifte randevuya çıkmayı kabul ettim. Ama Charlie'nin insanı hemen rahat hissettiren bir tarzı var. Saatlerce konuştuk ve bu birkaç hafta boyunca devam etti. Başlarda sadece bir arkadaşlıktı. Bilmiyorum, sanırım beni hayata döndürdü."

Onu inceledim. *Bu da ne demek oluyor?* "Seni hayata geri mi döndürdü? Ne şekilde?"

"Columbia'daki son iki yılım pek iyi geçmedi. Bilmiyorum, içime kapanık bir kozanın içine girdim." Omuz silkti ve güldü. Ama o derin okyanus gözlerinin ardında bir şey gördüm. Acı. Korku. Hayal kırıklığı. Tam olarak okuyamadım. "Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı ve Charlie bana bunu verdi."

"Biz ayrıldıktan sonra kimseyle çıkmadın mı?"

"Hayır. Neredeyse hiç dışarı çıkmadım."

"Gerçekten mi? Bana ulaşmayı kesmemi istediğinde ve telefonlarıma çıkmayı reddettiğinde bir erkek arkadaşın olduğunu düşünmüştüm," dedim ve arkama yaslanıp parmaklarımı battaniyeyi çevreleyen çimlerin üzerinde gezdirdim. Hafif bir esinti etrafımızda dolaşıyor, ağaçlardan birkaç yaprağın düşmesine neden oluyordu.

"Varsaydığında ne olduğunu biliyorsun, Har." Tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi.

Beş yıldır bana ilk kez *Har* diyordu. Göğsümde bir şey sıkıştı. Sanki biri içime uzanmış ve yumruklarını kalbimin etrafına sarmıştı.

"Peki ya kız öğrenci birliğin? Tüm dansları ve etkinlikleri atladın mı?" diye sordum. Daha fazlasını bilmek istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum.

"Okula döndükten birkaç hafta sonra kız öğrenci birliğini bıraktım. Çok zaman alıyordu." Omuz silkti.

Bacaklarımı uzatarak ve boynumu döndürerek yer değiştirdim. "Vay canına. Bu beni şaşırttı. Çok sevmiştin."

"İşler değişiyor. Ben iyiydim. Daha az yükümlülük. Hâlâ Natalie ile takılıyordum. Ve sadece okula odaklandım."

Başımı salladım. "Pekâlâ. Bana Charlie'nin nasıl olduğunu anlat...ne? *Seni nasıl kurtardı?*" "Götlük yapma." Güldü. "Bir bakıma gerçekten kurtardı. "Bir bakıma gerçekten yaptı.

Chicago'ya taşındığımda. Sanırım uzun bir süredir aynı şeyleri yaşıyordum. Ve o beni içinde bulunduğum bunalımdan çıkardı. Beni yeni bir şehirle tanıştırdı. Önce beni turistik yerlere götürdü, sonra da yerel mekanları göstermeye başladı. Saatlerce konuşup gülüyorduk ve ben de kendime gelmeye başlamıştım. Muhtemelen mantıklı gelmiyor ama en çok ihtiyacım olduğu anda bana gerçekten iyi bir arkadaş oldu."

Parmak eklemlerimi kırdım. Nişanlısının başına gelenleri duymak istiyordum, gerçekten. Ama aynı zamanda berbattı. Başka bir adamın benim yerimi doldurduğunu duymak. Her zaman gururla taşıdığım ayakkabılarımı. "Peki yeni kankanla nasıl nişanlandın?"

"Eğer bu konu hakkında konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değiliz. Sürekli soruyorsun ama aynı zamanda çok sinirli görünüyorsun." Bakışlarını daralttı ve gözlerinin arasında küçük bir kırılganlık oluştu. Laney Landers bana her zaman saçmalıklarımı söylerdi ve ben de bunu severdim. Ama şu anda aklımı okumasına ihtiyacım yoktu.

"Kızgın değilim. Yani, Charlie'nin en sevdiğim konu olduğunu söyleyemem ama son beş yılın muhasebesini yapmak istiyorum ve görünüşe göre o da bunun büyük bir parçası."

"Tamam. Yani, gerçekten iyi arkadaş olduk. Hatta çok iyi arkadaş. Her gün takılmaya başladık. Natalie dışında orada tanıdığım tek kişi oydu. Benden çok önce hislerime kapıldı ama sonunda beni yıprattı." Başı arkaya düştü, kıkırdadı ve lanet olsun ki onu sırt üstü çevirip anlamsızca öpmek istemedim. Ama ne yazık ki hâlâ onun mükemmel en iyi arkadaşı ve nişanlısını tartışıyorduk. "Bana her gün birlikte ne kadar iyi olacağımızı söylerdi. Başka biriyle çıkmıyorduk, o yüzden bir şekilde oldu. O çok iyi bir adam, Har. Yani, her yönden sağlam biri. Sadık ve nazik. Ondan gerçekten hoşlanacaksın."

"Laney, Duke'u tam olarak tarif ettiğinin farkında mısın, *sadık ve nazik*," dedim ve ikimiz de histerik kahkahalar attık. Duke biz büyürken Landers'ların köpeğiydi. Laney ve ben onu her yere götürürdük. Büyük boy bir border collie karışımıydı. Gazeteyi getirir, bizimle birlikte bağda koşar ve her gün bizi okula kadar takip ederdi.

"Aman Tanrım. Duke. Kahretsin, o köpeği özledim." Duke biz üniversiteye gitmeden önceki yaz vefat etti. On altı yaşında iyi bir yaşam sürmüştü. Onu evinin kenarında huzur içinde uyuyormuş gibi bulduğumuz gün ikimiz de yıkılmıştık. Belki de bir bakıma öyleydi.

"Sanırım onu nişanlınızda buldunuz."

Gözlerini devirdi. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana kendinden bahset. Ben okula gittikten sonra hemen bir kız arkadaş edindin mi?"

"Hayır. Yakınından bile geçmedim. Yani, biriyle birlikte olmayı düşünmeden önce bir süre bekledim. Senin yerin doldurulamaz, Laney Mae Landers."

Gözlerini devirdi. "Saçmalık. Yalnız kalmayı sevmiyorsun, Har. Seni tanıyorum. *Bir süre* nedir ki? Bir gün mü? Bir hafta mı?"

"Hayır. Yani, o ilk birkaç ay devlet üniversitesine gidiyordum ve tüm zamanımı annem ve Ford'la geçiriyordum. Sen gittikten sonraki ilk dönem Jack'in maçlarına gittik, yani hayat yoğunluğunda ve hepimiz keder içinde boğuluyorduk. Ve seni çok özledim. Sensiz hiç var olmamıştım, en azından hatırlayabildiğim herhangi bir süre için. Seni ve babamı kaybetmek çok zordu."

Başını salladı ve eliyle devam etmemi işaret etti. Suyuma uzandım ve uzun bir yudum aldım, kapağını tekrar kapattım ve yanıma koydum.

"O yıl Noel için eve gelmedin, bu büyük bir darbe oldu. Kış tatilinde dönmeni beklemek ve sonra sana kur yapmak gibi bir planım vardı. Columbia'daki rutine alıştıktan sonra uzun mesafe fikrine sıcak bakacağını düşünmüştüm. Ama Sam'e rastladım ve tatil için New York'a gideceklerini söyledi. Sen eve gelmiyordun. İşte o zaman seni gerçekten kaybettiğimi düşünerek paniğe kapıldım."

Dudakları büzülmüş ve bakışları daralmış bir halde beni inceliyordu. "İşte o zaman beni aramaya başladın."

"Evet. Beni sürekli sesli mesaja yönlendiriyordun ve sonra bana seni rahatsız etmeyi bırakmamı, hayatına devam ettiğini söyleyen o tek mesajı gönderdin. Ve ben mesajı aldım."

Gözlerini kapadı ve yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Güneş yanaklarında parlıyordu. "Sonra ne oldu? Kasabadaki bütün kızlarla yatmaya mı başladın?"

Kıkırdadım. "Pek sayılmaz, ama biraz yattım. Reddedilmek canımı yaktı. Ne yapacağımı bilemedim. Sadece seninle birlikte olmuştum. Başka kimseden hoşlanmıyordum, bu yüzden sonraki birkaç ay boyunca sadece yattım."

"Ewww. Sanırım görseli anladım. Mide bulandırıcı detaylara ihtiyacım yok."

Güldüm. "Evet. Pek hoş değildi. Ama kimseye yalan söylemedim. Napa'daki herkes bizi *Harrison ve Laney* olarak tanıyordu, yani sanırım herkes sadece seni unutmaya çalıştığını biliyordu."

"Beni terk ettin. Beni unuttuğunu düşünmüştüm." Başka tarafa baktı.

"Bunu sana açıklamıştım. Kalbim kırılmıştı Laney. Sonra bana hayatına devam ettiğini söyledin, ki şimdi kimseyle çıkmadığını öğrenmiş olmam çok ironik." Omzumla ona vurdum.

"Tamam. Yani, etrafta yatıp kalktın ve onu ezdin. Sonra ne oldu? Kiminle çıktın?"

Yüzümü buruşturdum. "Kısa bir süre Bree Becker'la çıktım. Kız acımasızdı."

Dizlerinin üzerine çöktü ve nefesi kesildi. "Sen yapmadın. O küçük fahişe beşinci sınıftan beri senin peşindeydi. Lisedeyken benden nefret ediyordu çünkü seni çok istiyordu. Partilerde ne kadar bariz olduğunu hatırlıyor musun? Gözümün önünde sana sürtünmeye çalışırdı. Sonra beden eğitimi dersinde yakartopta topu kafama fırlattığında *kavga* etmiştik. Bir daha asla denemediğini söyleyeyim. Kışını spor salonunun zeminine düşürmüştüm. Ugh. Onunla çıktığına inanamıyorum."

İkimiz de histerik bir kahkaha patlattık. "Evet, bunun için iki gün ceza aldınız ama Müdür Donovan sizden memnun görünüyordu. Onu alaşağı etmek isteyen tek kişinin sen olduğunu sanmıyorum. Bree lisede çok şey yapardı. Kimi kandırıyorum, liseden sonra bile çok şey oldu. Her şey epik bir başarısızlıktı. Ve senin yerini doldurmak imkansızdı. Çok garipti ve hemen ciddi olmasını istedi. Bana sürpriz yaptı ve ikinci buluşmamızda beni eve, ailesiyle yemeğe götürdü. Evlilik ve çocuklar hakkında konuşmaya başladı ve ben de gemiye atladım. Bunun ne kadar iyi gittiğini tahmin edebilirsiniz."

"Kapa çeneni, hemen şimdi. Tam üstüne yürüdün. Hak ettin. Demek kısa bir ilişkiydi, ha?"

"Evet. Tam bir ay boyunca orada kaldım. İkinci günden sonra perişan haldeydim ama aslında ondan ayrılmaktan korkuyordum. O kadar ileri gitmişti ki bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum."

"Onu annenlerde Pazar brunch'ına götürdün mü?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve cevap bekledi. Laney her zaman Pazar brunch'ında bize katılırdı. Bu bir aile ritüeliydi.

"Onu bir kez getirdim. Her Pazar *bizim* eve gelip misafir ağırlamaya başlayacağını söyleyerek herkesi korkutmuştu. Jack neredeyse koltuğundan düşüyordu ve Ford ona yavaşlamasını söyledi. Bu pek hoş karşılanmadı, bu da sonun başlangıcı oldu."

Gülmekten battaniyenin üzerine düştü. "Montgomery çocuklarını seviyor olmalısın. Peki, sıradaki kurbanınız kimdi?"

"Birkaç yıl sahalara geri döndüm ve sonra şehirdeki bazı arkadaşlarım aracılığıyla tanıştığım bir kızla çıktım. Hoş bir kızdı. Ama ona verebileceğimden fazlasını istiyordu, o yüzden ayrıldık."

Başını salladı. "Peki şimdi ne olacak? Öylece yatıp kalkıyor musun?"

"Ara sıra görüştüğüm bazı bayanlar var. Onlar da benimle aynı şeyi istiyorlar."

Özel bir şey yok."

Kulaklarını kapattı. "Tamam, bu iyi. Biz iyiyiz. Yeterince duydum."

Gülümsedim. Onu kıskanç ve öfkeli görmek hoşuma gidiyordu çünkü bu bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu. Ya da en azından öyle olduğunu umuyordum. Artan yemekleri toplamaya ve çöplerimizi sandviçlerin konulduğu kahverengi torbaya atmaya başladım. "Hey, gelip evimi görmek ister misin? Hiç görmedin. Yolun hemen yukarısında."

Dolgun alt dudağını ısırdı ve vücudum ona tekrar tepki vermeye başlamadan önce başka tarafa baktım.

"Charlie ile FaceTime görüşmesi yapmam gerekiyor ama sanırım yakınsa eve gitmeden önce onu görebilirim."

"Harika."

"Peki, kendi evini ne zaman aldın?" diye sordu, bağın içinden geçip evime doğru ilerlerken.

"Üç yıl önce, mezun olduktan sonra. Annemin evine pek kadın getiremiyordum ve bu ev satılık çıktı."

Parker'ların eski çiftlik evinin önünde durduk. Her şeyi yenilemiştim ama Laney'nin çok aşına olduğu bir evdi. "*Hayır, yapmadın!*"

"Evet, yaptım."

Belki de Laney'nin hep bir gün yaşayacağımızı söylediği evi satın aldım. Bayan Parker okulumuzun kütüphanecisiydi ve kocası yıllarca Napa'nın belediye başkanlığını yapmıştı. Her Cadılar Bayramı'nda oraya giderdik, saman arabaları olurdu ve bahçeleri her zaman bayramlar için süslenirdi. Ev tam bir dönümlük arazi üzerindeydi, ihtiyacım olandan çok daha fazlaydı ama satılığa çıktığında kaptım. Salıncaklı, etrafı çevrili bir ön verandası vardı ve hem dışını hem de içini yenilemiştim.

"Vay canına. Harika görünüyor. Siyah panjurlarla canlı beyaza bayıldım. Muhteşem. Burayı satın aldığına inanamıyorum. Parker'lara ne oldu?" diye sordu, gözleri evin her santimini tararken.

"Torunlarına daha yakın olmak için Florida'ya taşındılar. Piyasaya çıktığı gün bir teklif yaptım. Yavaş yavaş güncellemeler yapıyorum."

Ön verandaya doğru yürürken "İnanılmaz," diye fısıldadı.

İçeri girdik ve girişte durup odaya baktı. Birkaç duvarı yıkmış ve yaşam alanını açmıştı. Kapının çalınmasıyla ikimiz de irkildik ve gülüşerek karşılık verdik. Kapıyı açmak için döndüğümde Jenna Gates diğer tarafta duruyordu.

Tanrım. Zamanlaması berbatı.

Son birkaç haftadır onun mesajlarından ve aramalarından kaçıyordum. O da Napa'da büyümüştü ama Laney ve benden farklı bir liseye gidiyordu. Napa küçük bir topluluk olduğu için hepimiz birbirimizi tanıyorduk. Geçen yıl boyunca arada bir dışarı çıktığımda onunla karşılaşıyordum ve arada bir takıldığımız sıradan bir ilişkimiz vardı.

Laney'nin dönüşünden beri kimseyi görmemişim.

Laney dışında.

"Jenna, selam," dedim. Gariplik o anı anlatmaya yetmiyordu. Yanımda duran Laney'i gördüğünde gözleri iki kat büyüdü. "Laney Landers? Şehre döndüğünü duymuştum... Sadece bilmiyordum."

Elini aramızda gezdirdi. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Telefonlarıma cevap vermedin Harrison, ben de seni bir kontrol edeyim dedim."

"Aman Tanrım, hayır. *Hayır*. Bu kesinlikle bir şey değil. Ben nişanlıyım." Laney elini kaldırıp nişan yüzüğünü gösterdikten sonra kapıya doğru ilerlerken kendi ayağına takıldı. Kolundan tuttum ve onu sabitledim. "Ve vay canına. *Böyle* bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama evet. Aferin sana. Tamam. Bu inanılmaz derecede garip. Kendine iyi bak, Harrison. Seni görmek de güzel Jenna. Keyfine bak, sanırım. Benim gitmem gerek."

Jenna'yı kapının eşiğinde bıraktım ve Laney'yi yürüyüş yolunda kovaladım. "Hey, bekle. Gitmene gerek yok."

"Evet, biliyorum. Ne yapıyoruz ki Har? Benim Charlie'yi aramam gerekiyor, senin de Jenna Gates'le ne yapıyorsan onu yapman gerekiyor." Hışımınla uzaklaştı.

Kıskanıyordu. Ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Hâlâ umursuyordu.

Ön verandada Jenna'yla konuştum ve ona bu gece pek iyi hissetmediğimi söyledim. Bunun Laney'le bir ilgisi olup olmadığını sordu, ben de olmadığını açıkça belirttim.

Laney başka bir adamla nişanlıydı. Arkadaşlığımızı yeniden inşa ediyorduk.

Ve bu benim için yeterliydi.

Öyle olmalıydı, değil mi?

Dokuzuncu Bölüm

Laney

Charlie bana çılgın iş gününü anlatmaya devam ederken güldüm. Telefonu masamın üzerine koydum ve yakışıklı yüzünü inceledim. Az önce Jenna Gates'le dünyanın en garip karşılaşmasını yaşamıştım. Görünüşe göre Harrison'la aralarında bir *şeyler* vardı. Ondan bahsetmemiştii. Kıskançlık beni ele geçirmişti ve bunu saklamakta zorlanıyordum. Onun Jenna'yla birlikte olması fikrinden nefret ediyordum. Harrison'ın herhangi biriyle olması fikrinden nefret ediyordum. Ama bu doğaldı. Bir geçmişimiz vardı. Tabii ki onu koruyacaktım.

"Demek geç saatlere kadar çalıştın, ha?" diye sordu.

Suçluluk duygusu içime doldu. Yine Harrison'la yemek yemiştım. Charlie'ye söylediğimden daha fazla onunla takılıyordum. Benim aksime, nişanlım kıskanç bir adam değildi. Bana güvenirdi. Ve ben çizgiyi aşmamıştım. Harrison ve ben arkadaştık. Biri diğerini başkasıyla birlikte olduğu için kıskanan arkadaşlar, ama yine de arkadaşlar. Peki neden saklıyordum?

"Evet. Şaraphane çok yoğun. Sonra Harrison'la sandviç yedik ve eve yeni geldim."

Telefon ekranından beni inceledi ve yanaklarım kızardı. "Nasıl gidiyor? Arkadaşlığınızi yeniden rayına oturtuyor musunuz?"

Bir parçam zaman zaman Charlie'nin hiç kıskanmamasının iyi olup olmadığını merak ediyordu. Yani, işten sonra Harrison'la takıldığım gerçeğine hiçbir tepki vermedi. Bir açıklama talep etmedi. Bundan etkilenmiş gibi görünmedi. Hiçbir şey yapmadı. Hiç. Bu normal miydi?

"Evet. Ondan nefret etmemek güzel bir şey, biliyor musun? Birlikte büyüdük, bu yüzden aramızda çok fazla geçmiş var. Kendimi bildim bileli hayatımın büyük bir parçasıydı, o yüzden arayı kapatmak ve neler yaptığını duymak güzel."

"Güzel, Laney. Sanırım bu önemli. Peki ya annen? Yarın cerrahın ofisinde randevun var, değil mi?"

Çok iyi bir dinleyiciydi. Ve bu bir ilişkide çok önemliydi. Charlie ve benim kimyamız uyuşuyor muydu? Hayır. Ama sağlamdık. Eğer o bir tat olsaydı, kesinlikle vanilya olurdu. Vanilyanın o kadar da kötü bir şey olmadığını öğrenmiştim. Sürpriz yoktu. Risk yoktu. Vanilya ile ne elde edeceğinizi biliyordunuz ve bu hayatımın bu noktasında benim için işe yaradı.

"Evet. Yarın sabah onu şehre götürüyorum ve umarım ilerleyebilir ve rekonstrüktif ameliyat için her şeyi planlayabiliriz."

"Seni özledim, Laney. Geri dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi, dairesinde ilerlerken telefonu da yanında taşıyordu.

Göğsüme ağır bir his yerleşti. Annemin durumu iyiydi. Babam yaz okulunun bir sonraki döneminde ders vermeyecekti ve bakıcı pozisyonunun üstesinden kolaylıkla gelebilirdi. Ama Napa'dan ayrılmaya hazır değildim. Elbette annem için burada olmak istiyordum. Ama tek neden bu değildi. Evde olmak güzeldi. Kendimi yine eski ben gibi hissediyordum. Chicago'ya dönmek için acele etmek istemediğimden suçluluk duygusu her şeyi tüketiyordu. Charlie'yi özlemem gerektiğini bildiğim halde özlemediğim için suçluluk duyuyordum. En iyi arkadaşım Natalie ile öğle yemeği randevularımı, nişanılımla vakit geçirmeyi özlediğimden daha fazla özlediğim için suçluluk duyuyordum.

Neyim var benim?

"Evet. Onu henüz bırakamam."

"Peki, önümüzdeki hafta sonu yıllık şirket partisi için eve gelmeye ne dersin? Herkes orada olmanı umuyor. Ama sadece annenin ameliyatı o tarihten önce olmazsa. Benim millerim var, böylece biletini alabilirim."

Midem bulandı ve endişe vücudumun her zerresine yayıldı. *Gitmeliydim.* En azından bunu yapabilirdim. Bana çok destek olmuştu. Neden buradan ayrılma konusunda bu kadar paniklemişim? Belki de sadece annemden ayrılmaktan korktuğum içindi? Ama içgüdülerim bana daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bunu yapmam için daha da fazla sebep.

"Evet. Kulağa harika geliyor. Yarınki randevusundan sonra size haber veririm. Ziyarete gelmeyi ve yanınızda olmayı çok isterim."

Kıkırdadı. "Ziyarete gelmek mi? Eve gelmeyi mi kastediyorsun?"

Elimi yüzümün önünde salladım ve güldüm. "Evet, evet, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Pekâlâ. Yarın için iyi şanslar. Randevusundan sonra beni ara. Sabah bir sürü toplantım var, ama en kısa zamanda sana döneceğim."

olabilir. Seni seviyorum, Laney."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve aramayı sonlandırdım. Ve bunda ciddiymdim. Charlie'yi seviyordum. Gerçekten seviyordum.

Telefonum Harrison'dan gelen bir mesajla titredi. Adamdan kaçamıyordum. Her yerdeydi.

Harrison ~ Hey, yarın şehre gidiyorum. Annen ve sen benimle helikoptere binmek ister misiniz?

Kahretsin. İşe daha erken gidebileceğim için yardımı olacaktı. Ama aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu.

Ben ~ Teklifin için teşekkürler, ama sanırım arabayla gideceğiz. Arabada onunla konuşmak ve nasıl hissettiğini görmek için zaman kullanabilirim. Yarın öğleden sonra biraz daha geç geleceğimi annene bildiririm.

Harrison ~ Benimle gelmek istememenin sebebinin bu olduğuna emin misin? Ben ~ Neden bahsettiğini bilmiyorum?

Yanıtını beklerken tırnağımı çiğnedim.

Harrison ~ Jenna'yı evimde görmek seni rahatsız etti mi?

Ben ~ Kendini övme. Neden umursayayım ki? Biz arkadaşız, Harrison. Ben evleniyorum, unuttun mu?

Harrison ~ Sadece üzgün olmadığından emin

olmaya çalışıyorum. Ben ~ Biraz bile değil.

Harrison ~ Tamam. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Jenna'yı eve gönderdim. O gelmedi.

Omuzlarım rahatlayarak düştü ve yatağıma geri yaslandım. Bu beni daha da rahatsız etti. Neden umursuyordum ki? Biz arkadaştık. İsteddiği kişiyle yatabilirdi.

Ben ~ Kiminle ne istersen yapabilirsin. Ne de olsa bekarsın. Yani, tabii ki senin için en iyisini istiyorum. Jenna Gates'le ucuz bir kaçamak yapmanın doğru olduğunu sanmıyorum ama sen yetişkin bir adamsın, bir yolunu bulursun.

Harrison ~ Bana göz kulak olduğun için teşekkürler. Benim için en iyisinin ne olduğunu her zaman biliyordun.

İçimi çektim.

Ben ~ İyi geceler.

Harrison ~ İyi geceler, Laney Landers. Tatlı rüyalar.

Bir şey beni uykumdan uyandırdı. Harrison Montgomery pencere­mend­en tırmanıyor ve yatağıma doğru yürüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Yorganı yukarı çektim ve göğsüme bastırdım.

"Senden uzak kalamam, Laney. Seni özlüyorum."

"Gitmen gerek," diye fısıldadım ama nane ve sandal ağacı kokusu etrafıma yerleşmişti ve ben sadece daha fazlasını istiyordum.

"Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan, giderim. Ama beden­in bana farklı bir şey söylüyor," dedi kulağıma karşı, bana sarılmak için öne eğildi. Dudakları tenimi sıyırdı ve nefesim kesildi.

Karanlık gözlerine bakmak için geri çekildim. Her zaman ruhumun derinliklerini görebilen gözlerine. "Bunu yapamam. Yapamam."

"Hiç bizi düşünüyor musun Laney?" diye fısıldadı.

"Evet," diye itiraf ettim, çünkü yarı uykuluydum ve doğru düşünemiyordum. Duyularımın tüm kontrolünü kaybetmiş­tim. Bedenimin tüm kontrolünü. "Her zaman."

Yüzümden akan tek damla gözyaşını başparmağının ucuyla sildi. Bu temas bedenimi ateşe verdi. Gitmemi istediği günden beri hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiş­tim.

Onu istedim.

Ona
ihtiyacım
vardı.

"Seni düşünüyorum, Laney. Ne zaman biriyle birlikte olsam, tek gördüğüm sensin. Tek hissettiğim sensin. Tek istediğim sensin."

"Harrison, lütfen. Bunu yapamayız."

"O dudakları dudaklarımda hissetmek istiyorum." Üzerime eğildi, eli ensemden yukarı doğru ilerledi ve saçlarıma dolandı.

"Öyle mi?" Fısıldadım, dudaklarım onunkileri sıyırıp geçti.

"İstiyorum," dedi ağzımı kapatmadan önce. Kontrolü ele aldı. Sahip oldu.

İddia ediyorum. "Lanet olsun Laney, bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Kendimi durduramadan onu daha da yakın­ıma çektim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Harrison Montgomery ile en son seviştiğim zamandan beri böyle bir tutku hissetmemiş­tim. Sanki her parçam onunmuş gibiydi. O kayıp parçaydı. Ateşimin alevi. Çekirdeğimin sıcaklığı. O benim her şeyimdi.

O her şeydi.

Dili benimkine karıştı ve ben doyamadım. Çok fazlaydı. Ve yeterli değildi. Kontrolü ele alarak onu yuvarladım. Üstteydim, şimdi ona biniyordum, doğruldum ve onun güzel yüzüne baktım. Beyaz bebek gecelik gömleğimin eteklerine uzandı ve başımın üzerinden çekti. Beni her yönden teşhir ediyordu. Elleri göğüslerimi örttü ve tüylerim diken diken oldu. Ayın ışığı penceredeki perdelerin aralığından süzülerek yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Kalçalarımı ileri geri sallayarak arzusuna karşı koydum. Bunu kaçırmak imkânsızdı. Gözlerinin yuvalarından fırlamasını izledim.

"Tanrım, bebeğim. Bana bunu yapıyorsun." Öne doğru itti ve altımdaki tüm sertliğini hissettiğimde titredim.

Tişörtünü çekiştirdim ve o da başının üzerinden çekip yere fırlattı.

Parmaklarım karnındaki her sert çizgiyi ve kası izlerken ona karşı sürtünmeye devam ettim. *Aman Tanrım*. Harrison her zaman inanılmaz bir forma sahipti ama bu çok saçmaydı. Yontulmuş, bronzlaşmış ve sertleşmişti. Her yeri. Başıma uzandı, beni aşağı çekti, ağzı bir kez daha benimkine sahip oldu.

Onu sertçe öptüm. Bedenlerimiz çaresizce rahatlama ihtiyacı içinde öğütülürken, dillerimiz kontrol için savaşıyordu. İnce külotumun içinden bile, her itişinde ereksiyonunun büyüdüğünü hissedebiliyordum. Ağzı boynumdan aşağı indi ve dudakları sert bir tepe noktasını kaplamadan önce ona doğru eğildim ve neredeyse çözülüyordum. Eliyle diğerini kavradı.

"Tanrım, seni özledim Laney."

Tek gereken buydu. Serbest kaldığımı haykırdım ve öne doğru düştüm, yanına çöktüm ve nefes nefese sırtüstü yuvarlandım. Yıllardır orgazm olmamıştım. Harrison beni bu hale getiren tek erkekti ve bu sefer çıplak bile değildik. Ateşli ve ağır öpüşme seanslarından bahsediyoruz. Nefesimi toplamam bir dakika sürdü ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda, benimkiyle buluşan onun koyu kahverengi bakışları değildi.

Dünyada en çok nefret ettiğim yeşil bakış bana bakıyor ve gülümsüyordu. Öne doğru fırladım. Nefes nefese. Sırtım yatak başlığına çarpana kadar geri ittim. Tenim ter tabakasıyla kaplanmıştı. Bunun gerçek olmadığını anlamam bir dakika sürdü.

Geceliğim hala
üzerimdeydi. Odada kimse
yoktu.
Hepsi bir rüyaydı.

Rüyamda başka bir adam görmüştüm ve o benim nişanlım değildi. Boka batmıştım.

Bütün öğleden sonra Harrison'dan uzak durmayı başarmıştım. Ona bakamazdım. Hayatımın en erotik seks rüyasında rol aldıktan sonra olmazdı. Uzun bir günün ardından eve gidiyordum. Annemle şehirdeydim, on gün içinde yeniden yapılandırma ameliyatı için randevulaştığımız, Charlie gelecek hafta sonu Chicago'ya seyahatimi ayarlamıştı ve rahatsız edici rüyamdan, kabusumdan bitkin düşmüştüm.

Şarap imalathanesinin lobisinde köşeyi döndüğümde Harrison'a ve onun tüm sertliğine çarpmıştım. Görünüşe göre o kısım sadece bir rüya değildi. Adam Armani takım elbisesi içinde yontulmuş bir tanrıydı. Düşmemem için iki kolumu da kavradı.

"Tanrım, özür dilerim," dedi, beni ayağa kaldırmaya çalışarak. Elimi yüzüne doğru salladım. "Önemli değil. Sıcak geldim."

Ne var? Harika. Şimdi ağzım ishal oldu. Ona bakamazdım. Dün gece bilinçaltımda yaptıklarımızdan sonra olmaz. Hayatta olmaz.

Charlie. Charlie. Charlie.

Bakışlarımla buluşmak için dizlerini biraz bükerek eğildi. "Hey. İyi misin?"

"Ne? Ben gayet iyiyim."

"Daha önce seni aradım ama ofisinin kapısı kapalıydı. İyi olduğuna emin misin? Annenle nasıl gitti?"

"Evet, sadece bugün meşguldüm. Annemle her şey çok iyi gitti. On gün içinde ameliyat olacak."

"Bu harika. Hey, aç mısın?"

"Annemlere bu akşam Romano'dan pizza alacağımı söyledim. İştahı yerine geldi, ben de bir pizza alacağım."

"Birlikte gidelim. Ben sürerim. Zaten uğrayıp anneni kontrol edecektim. Pizza partinize katılmamın bir sakıncası var mı?" Başını yana eğdi ve karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Ve ondan nasıl uzak duracağımı bilmiyordum. Açıkçası, hayatta kalmak için tek şansım uzakta yaşamak olacaktı.

ondan. Ki bu yakında olacaktı. Öyleyse, bu son birkaç haftayı birlikte geçirmenin ne zararı vardı, değil mi?

"Elbette. Tabii ki, rica ederim. Şaka mı yapıyorsun? Sanırım ailem seni benden daha çok seviyor." Güldüm ve kapıdan çıkıp arabasına doğru yürürken elinden kurtuldum. Her gün işe yürüyerek gidiyordum ve annemle şehre yaptığımız uzun yolculuktan sonra temiz havayı sevmiştim.

Yolda siparişimizi verdim ve pizzayı alıp ailemin evine doğru yola çıktık.

"Hey, arka bahçedeki ağaç ev hâlâ duruyor mu? Yıllardır oraya gitmedim."

"Evet. Hâlâ orada. Ben taşındığımdan beri kimsenin oraya girdiğini sanmıyorum. Muhtemelen tozlu bir dağınıklıktır. Ama babam inşa etti ve ondan kurtulacaklarını hiç sanmıyorum," dedim gülerek.

"Tanrım, o evde çok güzel zamanlarımız oldu." Bana baktı ve kaşlarını oynattı. Gülümsedim ama elimle kapatmaya çalıştım. Soğukkanlı davranmak, etkilenmemiş gibi görünmek için çırpınıyordum ve başarısız oluyordum.

"Elbette." Omuz silktim, bir anda aklıma üşüşen anıları engellemeye çalıştım.

"Sanırım orada ikinci aşamaya geçtim."

Güldüm ve yanaklarım birden ısındı. Konuyu değiştirmem gerekiyordu, hem de hemen.

"Yedi sekiz yaşlarındayken Jack'le sana nasıl evcilik oynattığımı hatırlıyor musun? O ağaç evde saatler geçirirdik."

"Tabii ki biliyorum. Beni hep baba, seni de anne yaptın ve zavallı Jack de köpek olmak zorunda kaldı, Duke." Araba yoluna girdiğimizde başı koltuğa yaslandı ve ikimiz de histerik bir şekilde güldük.

"*Jack-ass* çok iyi bir köpekti. Onu görmezden geldiğimizde nasıl havladığını hatırlıyor musun?"

Yanağımın içini ısırdım ve arka bahçeye baktım, uzaktaki ağaç evi gördüm. Gözlerim duygularla ıslanmıştı.

"Evet. Çok iyi bir köpekti," dedi Harrison kıkırdayarak, arabasından inip içeri doğru ilerlerken.

Tabii ki ailem Harrison'ı gördükleri için aşırı heyecanlıydı. Sonraki iki saati eski günlerden bahsederek ve dünyanın en iyi pizzasını yiyerek geçirdik.

Ve her şey doğru hissettirdi.

Tıpkı Harrison oradayken hep olduğu gibi.

Onuncu Bölüm

Harrison

Montgomery Media'daki konferans odasında sandalyeme yerleşirken Jack, "Birilerinin keyfi yerinde," dedi.

"Özellikle sinirli görünüyorsun," diye ekledi Ford.

Gözlerimi devirdim. "Kusura bakma. Fazla uyuyamadım."

"Ahhh, sende Laney Mae'nin mavi taşakları var." Jack göz kırptı. Göt herif.

"Hayır, bilmiyorum. Böyle şeyleri nereden buluyorsun?" Kızgınlığımı gizlemekte zorlandım. Bu bana göre değildi ama elimde değildi. Laney Napa'ya döndüğü günden beri rahatsızdım. Hem de en iyi şekilde. Eski halime dair bir şeyler görüyordum ve bu bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu.

"Neler oluyor?" Ford beni incelerken parmaklarının uçlarını bir araya getirerek bir çadır şekli oluşturdu.

Elimdeki kalemi masanın üzerine bıraktım ve omuz silktim. "Bilmiyorum. Sadece kapalıyım."

"Har-bear, seni tanıyorum. Sinirli değilsin, hayal kırıklığına uğramışsın. Sadece sahiplen dostum. Bunu bir kez kabullenirsen, düzeltebilirsin." Jack sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesini yudumladı.

Ona çenesini kapatmasını söylemek istedim çünkü biz hep böyle yapardık. Ama o beni tanıyordu. Belki de Laney hariç herkesten daha iyi. Beni her zaman en iyi o tanırdı.

"Pekâlâ. Bunu kabul edebilirim. Laney'nin etrafında olmak zor. Bazı şeyleri hatırlamamı sağlıyor."

"Her şeyi iyi bir şekilde hatırlıyor musun?" Ford beni dikkatle inceleyerek sordu. Ford bir iş bitiriciydi. Küçük konuşmaları sevmezdi. Uzun konuşmaları da sevmezdi. Saldırmayı tercih ederdi. Güçlü bir şekilde saldırır ve sorunu çözerdi.

"Elbette. Sanırım, evet. Sanırım mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Babam öldüğünden beri, gerçekten orada olduğumu sanmıyorum. Yani iyiyim. İyileşiyorum.

tarafından. Ama onun etrafında olmak. Dostum, bu beni her şeyin harika olduğu zamanlara geri götürüyor."

"Anlıyorum kardeşim. Siz ikiniz her zaman birbirinize uydunuz," dedi Jack.

"Peki, seni mutlu ediyorsa, sorun ne?" Ford sandalyesinde arkasına yaslanarak sordu.

"Birincisi, o nişanlı. Başka biriyle evleniyor."

En küçük kardeşim kaşlarını oynatarak, "Henüz evlenmedi," dedi.

"Öyle de olabilir. Dört ay sonra düğünü var. Laney aldatan biri değil, o böyle biri değil. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Saçmalık. Jack haklı." Ford durakladı ve küçük kardeşimizi işaret etti.

"Bu sözler ağızından ilk ve son kez çıkıyor, o yüzden ukalalık etme."

"Anladım, yaşlı bilge. Sadede gel."

"Henüz evli değil. Nişanlısını aldatmasını önermiyorum. Sadece oyun alanını eşitlemek için zaman olduğunu söylüyorum. Belki o da mutlu değildir. Ama uğruna atlayacağı bir şey yoksa gemiden atlamayacaktır. Ona nasıl hissettiğini söyle ve bırak karar versin."

Onu inceledim. Bu onun ilgi alanının çok dışındaydı ama işte benimle konuşuyordu. Harley ona iyi gelmişti. Bugünlerde daha çok yanındaydı. Muhtemelen tanıdığım en zeki adamdı, bu yüzden o konuştuğunda ben dinlerdim.

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Tanrım, Har. Ben lanet bir terapist değilim. Bilmiyorum. Kaleye saldır, dostum. Yap şunu."

"Whoa, whoa, whoa. Bir dakikadır doğru yoldaydın, dahi. Kimse kaleye saldırmıyor. Yavaş ol. Har-bear kıza aşık olabilir ama ben aslında Laney Mae'yi konuşuyorum. Hep konuştum." Jack sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Anlaştık. Peki, sen ne yaptın?"

"Gerçekten onu dinleyecek misin?" Ford gözlerini devirdi ve başparmağını Jack'e doğru itti.

"Evet. Sen de denemelisin, çok bilmiş. İlişkiler söz konusu olduğunda çok bilgeyimdir çünkü diğer insanlarla gerçekten etkileşim halindeyim." Jack sırtıttı.

"Siktir git, Jack. Benim Harley'im var. O bir insan."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

"Tamam. İnsanlarla etkileşim eksikliğini daha sonra tartışabiliriz. Şu anda her şey Laney Mae ile ilgili. Bir isme ihtiyacımız var," dedi Jack.

"Ne için bir isim?" Ben sordum.

"Görev. Operasyon. Görev. Buldum. Mavi Toplar Operasyonu mu? Ya da, Land Landers olabilir mi? Ya da basitçe, Kızı Geri Getirin?"

"Pfft." Ağabeyimiz masadan uzaklaştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Başımı salladım. "Adını ne koyduğumuz kimin umurunda? Plan nedir?"

Jack ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Plan. Evet, plan. Planım var.

o."

"Ve bunu paylaşacak mısın yoksa o bezelye büyüklüğündeki beyninde mi saklayacaksın?

Senin mi?" Ford meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Laney Mae ile ilişkiniz Tahoe'da değişti, değil mi? Ben liseye başlamadan önceki yazdı. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü bir gecede en iyi arkadaştan duygusal ve mide bulandırıcı birine dönüşmüştünüz." Güldü.

"Evet. Ona onu sevdiğimi ilk kez o zaman söyledim. Bilirsiniz, *onu sevdiğimi*, onu sevdiğimi." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadım. Duyguyla dolmadan önce mavi gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini hâlâ görebiliyordum. O da aynı şeyi söylemişti. İkimiz de bununla savaşıyorduk. Cazibe. Karasevda. O zamanlar Laney Landers'ı şiddetle istemiştım ve hiçbir şey değişmemişti.

"Tamam. Sen onu Tahoe Gölü'ne götür. Seni oraya götürmek için bir plan yaparız. Sadece bir günlüğüne. Bir yolculuk. Onunla yalnız kalmalısın, kaçamayacağı bir yere. O anıları geri getir. Birbirinizi yeniden tanıyın." Jack koltuğuna geri yaslandı ve sanki bu çılgın planı bulduğu için övgü bekliyormuş gibi başını salladı.

"Yolculuk mu? Onu benimle Tahoe Gölü'ne gelmeye nasıl ikna edeceğim? Tanrı aşkına, o nişanlı."

"Bu aslında o kadar da kötü bir fikir değil. Bence işe yarayabilir. Onunla biraz yalnız zaman geçirmelisin. Bilirsin, ürkütücü bir şey değil. Sadece eski arkadaşların birbirini tanıması. Ona neler kaçırdığını göster," dedi Ford.

"Onunla aynı fikirde olduğuna inanamıyorum. Bu bir ilk. Benimle Tahoe'ya gelmesini nasıl sağlayacağım? *"Laney, nişanlı olduğunu biliyorum ama Tahoe'ya gitmek isteyebileceğini düşündüm"* dememi mi bekliyorsun?

Benimle yalnız Tahoe Gölü'ne gelip konuşur musun? İkiniz de kafayı mı yediniz? Bunu asla kabul etmez."

"Har, Har, Har." Jack hayal kırıklığıyla başını salladı. "Tabii ki bunu kabul etmeyecektir. Kurallara uymayı gerçekten seviyormuş gibi davranıyor. Bu yüzden, kuralları çiğnemesi için onu kandırmamız gerekiyor. Ve içten içe, kimse kuralları çiğnemeyi Laney Mae kadar sevemez. Tahoe'ya gitmen için bir sebep bulacağız. Detayları bana bırak. Ben hallederim. Sen sadece oyunu oyna, kardeşim. Yarın sabah ikinizi de o arabaya bindireceğim. Güven bana."

"Hilekârlıkta usta, hakkını vereyim. Doğduğundan beri annemin gözünü boyuyorsun." Ford başını salladı. "Ama Har neden hafta ortasında Tahoe'ya gitme ihtiyacı duysun ki?"

"Dediğim gibi, detayları ben hallederim. Sen sadece ortaya çık ve güzel görün. Bununla başa çıkabilir misin?"

Gözlerimi devirdim. "Evet."

Şeytanla bir anlaşma yapıyordum ama umurumda değildi. Laney'i geri almak için her şeyi yapardım. Jack'in çılgın planlarından birine ortak olmak anlamına gelse bile.

Ben varım.

Şarap imalathanesine erken gittim ve Jack beni orada karşıladı. Bana Laney'nin bu sabah ne zaman geleceğini sordu ve hazır olmamı söyledi. Bana söyleneni yaptım, çünkü kardeşimi sorgulamak, ona ayak uydurmaktan daha zor olacaktı.

"Günaydın Günışığı," dedi Jack ofisime girip karşımdaki sandalyeye otururken.

"Hey," dedim, onu şüpheyle izliyordum. Bir şeylerin peşinde olduğu zamanki bakışı vardı. Kardeşim her zaman bir şeylerin peşindeydi.

"*O burada*" diye mırıldandı ve başparmağını yanımdaki duvara doğru itti.

"Seninle gelemem," dedi, her zamankinden daha yüksek sesle ve beni hazırlıksız yakaladı.

Bakışlarımı kısarak fısıltıyla "Ne?" diye bağırdım.

Başını salladı ve ayağa kalkmadan önce gözlerini devirdi. "Gitmelisin, Har. Buna ihtiyacımız var. Ve annem buraya gelip şüphelenmeden önce buradan gitmelisin. Ne bok yiyeceğiz şimdi?"

Şimdi bağıırıyordu ve ne yapmam ya da söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ona baktım ve o da eliyle gülünç sırtışını örtmeye çalıştı.

"Her şey yolunda mı?" Laney kapı aralığından eğilip aramıza baktı ve Jack kaşlarını kaldırıp sırtarak bana baktı.

"Hayır, Laney Mae. Her şey yolunda değil." Jack büyük bir sıkıntı içindeymiş gibi etrafta volta atarak homurdandı.

"Neler oluyor? Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Jack durdu ve onu inceledi. "Aslında, yardım edebilirsin."

"Hayır, ben hallederim," dedim ayağa kalkarak, ne hakkında konuştuğumuzdan bile emin değildim ama çok kabullenici olursam şüpheli görüneceğime dair bir his vardı içimde.

"Oraya tek başına gidip gelemezsin. Güvenli değil," diye ısrar etti Jack, bir elini saçlarında gezdirerek. Ve eğer kardeşim harika bir aktör değilse lanet olsun, çünkü gerçekten endişeli görünüyordu.

"Nereye sürüyorum? Neler oluyor?" Laney sanki büyük bir sırrı öğrenmiş gibi fısıldadı.

"Birkaç gün sonra babamın doğum günü. Har ve benim Tahoe'ye gidip anneme bir şeyler almamız gerekiyordu, çünkü annemin bu günü atlatmasını sağlayan tek şey bu. Normalde doğum gününde hepimiz Tahoe'ye gideriz ama bu yıl gidemeyiz çünkü hem şaraphanede hem de Montgomery Media'da çok yoğunuz. Annem onsuz perişan olacak. Bunu yapamayız. Yeterince şey yaşadı. Bu yüzden onu almak zorundayız." Jack şimdi çılgına dönmüştü. Sanki hayatı, bahsettiği saçmalığı almasına bağlıydı. Babamın doğum gününde Tahoe'ya hiç gitmemiştik, evden bir şey almamız da gerekmemişti. Ama iyi bir gösteri yapıyordu ve kız da buna inanıyordu.

"Aman Tanrım. Ne oldu? Gidip ne almanız gerekiyor?" Laney aramıza bakarak sordu.

Jack elini bana doğru kaldırdı ve başını şiddetle salladı. "Yapma, Har. Yapmamalıyız. Bu çok kişisel bir şey. Ailelerimizin paylaştığı bir şey, Laney Mae. Konuşmak için çok acı verici. Lütfen bizi zorlama."

Bir elini kalbinin üzerine koydu. Tanrım, herifin ağzından bal damlıyordu. "Elbette yapmayacağım. Çok özür dilerim. Peki neden şimdi gidemiyorsun?"

"Çünkü bu sabah ortaya çıkan siyasi bir hikaye var ve Ford'un bana ihtiyacı var. Har'ın gidebileceği tek gün bu. Tek başına gidiş-dönüş yapmasını istemiyorum. Bu hiç güvenli değil. Uzun saatler çalışıyor ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İyi olacağım," diye ağzımdan kaçırdım ve ikisi de dönüp bana baktı.

"Ben gidiyorum.

Annemin buna ihtiyacı var."

Yalan söylediğimiz için muhtemelen ikimiz de cehennemde çürüyecektik ama benimle gelmesi anlamına geliyorsa benim için sorun yoktu.

"Neden helikoptere binmiyorsunuz?" diye sordu.

Harika bir soru.

"Çünkü ne zaman aldığımız ve nereye gittiğimiz anneme bildiriliyor. Ona bununla sürpriz yapmak istiyoruz. Kesinlikle şüphelenecektir." Ağabeyim biraz daha volta attı ve ben başımı kaldırıp baktığımda Laney'ye dönmeden önce göz kırptı. "Belki sen de onunla birlikte sürebilirsin? Bilirsin işte, yardımcı pilotluk yaparsın?"

"Saçmalama. Ben yetişkin bir adamım, oraya kendi başıma gidip gelebilirim." Masadan anahtarlarımı aldım ve ne yapacağından emin olmadan kapıya doğru yürüdüm.

"Bekle. Seninle gidersem annen nerede olduğumu düşünür?" dedi ve ben kapıda durdum ama arkamı dönmedim.

"İkinize de şirket için bir etkinlik için şehirde ihtiyacımız olduğunu söyledim. Harrison her zaman gidip gelir, bu yüzden onun gitmesini sorgulamayacaktır. Siz ikiniz beni helikoptere bırakıp oradan havalanabilirsiniz."

Arkamı döndüğümde onun tırnağını çiğnediğini gördüm.

"Laney, ben kendi başıma gitmekten memnunum. Bunu yapmana gerek yok."

"Birinin tek başına yapabileceği çok fazla sürüş var. Ya direksiyon başında uyuyakalırsan?" Jack ellerini havaya kaldırdı ve gülmek için kendimi zor tuttum. Bu yolculuğu daha önce yüzlerce kez yapmıştım.

"Ben çocuk değilim. İyi olacağım."

"O haklı. Yalnız gitmemelisin. Ben de seninle gelebilirim. Uzun zamandır gitmemiştim. Bu gece döneceğiz, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Emin misin?"

"Evet. Sorun değil. Telefonumda biraz çalışabilirim." Yanımdan geçip

koridorda ofisine doğru yürüdü. Kardeşime dönüp baktım.

Kolları başının üzerinde sallanırken saçma sapan bir dans yapıyor ve kalçalarını aptal gibi sallıyordu.

"Cehennemde yanacağız," diye fısıldadım.

"Sorun değil. Birlikte olacağız, Har-bear. Topu sana verdim, şimdi atışı yap."

Başımı salladım ve Laney ile koridorda buluştuk. Annem şaraphaneye giriyordu. "Neler oluyor? Hepiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Laney'i bir günlüğüne ödünç almamızın sakıncası var mı? Ford'un bağış kampanyası için bir araya getirmesi gereken büyük bir etkinlik var ve Har'ın bugün patlayan siyasi haberle ilgili yardımına ihtiyacımız var."

Elini yüzünün önünde salladı. "Tabii ki. Sorun değil. Laney için sorun olmadığı sürece."

"Evet. Bana ihtiyaç duyulan her yere seve seve giderim." "Dikkatli olun. Hepinizle sonra görüşürüz."

"Sen doğuştan palavracısın, Jack-ass." Dışarı çıktığımızda Laney güldü. Onun ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kandırdığı tek kişi annem değildi.

"Bu bir hediye, Laney Mae."

Jack'i helikoptere bıraktık ve otobana atladık.

Biraz ilerleme kaydetmek için Laney ile arabada sekiz saat yalnız kaldım. Kardeşim onu buraya getirdi. Şimdi kalmasını sağlamam gerekiyordu.

On Birinci Bölüm

Laney

Jack'i bıraktıktan sonra birkaç dakika sessizce araba sürdük.

"Benimle geldiğin için teşekkürler. Gelmene gerek yoktu. Bana bir şey olmazdı." Harrison ensesini ovuştururken diğer eli direksiyonda kaldı. Profilini inceledim. Yontulmuş çenesi günlük kırıksıklıklarla doluydu. Koyu renk bakışları önündeki yola dikilmişti ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı sarkmıştı. Koltuğumda kıpırdandım ve başka tarafa baktım.

"Sorun değil. Jack haklı. Tek başına uzun bir yol."

"Jack'in bir Labrador kadar dikkat süresi var. Komşunun evine gitmek onun için uzun bir yolculuktur" dedi ve kahkahalarla başım geriye düştü.

Sorun buydu, değil mi? Harrison'la birlikteyken her şey kolaydı. Her zaman birbirimize uymuştuk ve bu değişmemişti. Başka hiç kimseyle onunla paylaştığım gibi bir rahatlığı paylaşmamıştım. Sanki oraya, onun yanına aitmişim gibi. Ve sadece bu gerçek bile beni korkutuyordu.

"Çok doğru. Siz hala Tahoe'ya sık gider misiniz? Jack'in her yıl babanızın doğum gününde gittiğinizi söylediğini biliyorum. Hâlâ yazları orada mı geçiriyorsunuz?"

"Yazın daha sık çıkıyoruz ama artık uzun süreler için değil. Bugünlerde hepimiz işle meşgulüz. Arada sırada, şehirden uzaklaşmak istediğimde tek başıma gidiyorum. Burası her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştur, bunu biliyorsun."

Söylediklerinde anlattığından daha fazlası vardı. Onu okuma konusunda her zaman uzman olmuşumdur. Her şey yolundaymış gibi davranmayı severdi, öyle olmasa bile.

"Yazları burada ailenizle geçirmeyi çok severdim. En sevdiğim anılarımdan bazılarıydı."

Başını salladı. "Evet. Güzel zamanlarımız oldu, değil mi?"

"Seninle son gittiğimizden beri hiç gitmedim. Durup atıştırmalık bir şeyler almamız gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

Güldü. "Saat sabahın dokuzu. Şimdi sıcak Cheetos mu istiyorsun?"

"Ah, iyi hafıza, Montgomery. Ve evet, hatırlıyorum. Bir de kolalı Slurpee." "Şeftali halkalarını unutma, yoksa onları aştın mı?" O

bana bakıp gülümsedi ve midem küçük taklalar attı.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bunca yıldan sonra? Üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştu. Charlie midemi bulandırdı mı? Hayır. Başlangıçta bile. Onunla kendimi mutlu hissediyordum ve bu konuda söylenecek bir şey vardı.

"Tabii ki, şeftali halkalarından vazgeçmedim. Bir sonraki çıkışta kenara çek." Başını salladı ve otoyoldan çıkmak için sinyal verdi.

Atıştırmalıkları yükleyip yola koyulduğumuzda, telefonumu çantama atmadan önce annemi kontrol ettim.

"Durumu iyi mi?" diye sordu, su şişesinden bir yudum alıp orta konsola bırakırken.

"Evet. Yaşadığı onca şeyi düşününce gerçekten iyi gidiyor. Seninle Tahoe'ya gelmemin harika olduğunu düşündü." Gözlerimi devirdim. Annem olayı biraz olsun kapatmamızı istiyordu, bu yüzden elbette yolculuğa çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Kıkırdadı. "Peki bu konuda ne hissediyorsun? Yani, biz arkadaşız, değil mi? Arabada birlikte birkaç saat geçirebiliriz."

Başını çevirip göz kırptı ve ben de pencereden dışarı bakmak için hızla arkamı döndüm.

"Tabii. Zararsızdır." Ağzıma birkaç sıcak Cheetos attım ve bir tanesini ona uzattım. "Hadi ama. Bir Cheeto seni öldürmez."

Gözlerini devirdi ve elini uzattı. Harrison her zaman benden daha sağlıklı beslenirdi ama ara sıra kendini şımartırdı. "Bunları sevmiyorum bile. Neden beni bunları yemeye zorluyorsun?"

"Çünkü zamanla sana alışıyorlar." Güldüm.

Ağzına bir tane attı ve sanki tattığı en kötü şeymiş gibi yüzünü buruşturarak çiğnemesini izlerken büyülenmiş gibiydim. Ağzıma birkaç tane daha attım ve ona döndüm, tam o sırada parmağını ağzına daldırdı ve portakal kalıntılarını emdi. Tadının nasıl olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum. Dudaklarının benimkilere değdiğini hissediyordum. Beni öptüğünde her zaman kontrolü nasıl ele geçirdiğini. Ve lanet olsun, burası sıcak mıydı?

Bir parça Cheeto boğazıma saplandığı anda bu histen kurtulmaya çalıştım. Sertçe öksürdüm ama çıkaramadım. Slurpee'ne uzandım ama bir yudum alacak kadar uzun süre öksürmeyi durduramadım.

"Tanrım, iyi misin?" diye sordu, kolu sırtıma uzanıyordu.

Öne doğru eğilip zorla çıkarmaya çalıştım. Havaya ihtiyacım vardı. Öksürmeyi durduramıyordum. Araba şiddetle savruldu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Harrison koltuğundan kalkıp beni çözdü. Üzerine tırmandı, kapıyı iterek açtı ve beni öne doğru eğdi. Kayda değer bir ses yoktu. Öksürüğüm kesildi. Güçlü kollarından biri etrafımı sararken diğeri sırtıma vuruyordu.

Daha sert ve daha
sert. "Nefes al,
Laney."

Ağzımdan sert bir Cheeto parçası fırladı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken yere düştü.

Harrison iki kolunu da bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Bir şeyin yok. Sana kaç kere işlenmiş gıdaların seni öldüreceğini söyledim?"

Gözyaşlarım akmaya devam ederken güldüm. Yani, bu seksi adam bana sarılmıştı ve ben az önce onun önünde bir parça portakal boku kusmuştum. Yine de hareket etmek istemedim. Bu anın bitmesini istemiyordum. Ona bakmak için arkama yaslandım ve yanağımı göğsüne bastırdım.

"Yine de erken bir ölüme değebilir, değil mi?" Ben sordum.

Gülümsedi ve başparmağıyla yanağımdaki nemi sildi. "İyi misin?"

Başımı salladım. Parmağını emmesini izlerken o kadar büyülediğimi ve çiğnemeyi unuttuğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Bana Slurpee'mi uzatabilir misin?" Bir elim ön koluna sarılıp onu orada tutarken sordum.

"Hayır. Bu suyu iç," dedi ve şişeyi açıp bana uzattı. "Pisliği daha fazla pislikle yıkayamazsın."

"Çok otoriter."

"Az önce hayatını kurtardım. Sanırım artık beni dinlemek zorundasın." Parmakları köprücük kemiğimi sıyrırken sesi hırçındı.

Ne yapıyordum ben? Ateşle oynuyordum, işte bu.

İlerledim ve ayakta durmak için hareket ettim. Otoyolun kenarındaydık ve bir araba hızla yanımızdan geçip giderken bize bakıyordu.

"Çok hızlı tepki verdin. Deli gibi üzerime tırmanmasaydın eminim kendi kendime öksürebilirdim." Ben yerleştirdim

ellerimi kalçalarımaya koydum ve onu inceledim.

Güldü ve bacaklarını esnetmek için arabadan indi. "Ne diyebilirim ki? Yarasa gibi reflekslerim var."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, Batman. Yola geri dönelim. Gösteri bitti."

Yanından geçip arabaya bindim. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Yakınlık. O her yerdeydi. Etrafımı sarmıştı. Kokusu. Varlığı. Çok fazlaydı.

"Arabaya binmek için etrafından dolaşmamı mı yoksa üzerine mi tırmanmamı istersin? Bu taraftan girmek daha güvenli olabilir," dedi sırtarak, yolcu kapısının kolunu tutarken. Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkarken ateşli bakışları beni içine çekti.

Başımı salladım. "Bunu aklımdan bile geçirme Montgomery."

"Tamam. Sanırım binmek için hayatımı riske atmam gerekecek." Üzerime eğilip emniyet kemerimi vücudumdan çekirtmeden önce güldü.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Kendim bağlayabilirim."

"Bir davetiye mi bekliyordun?" diye sordu, belimin yanına oturmadan önce. O çekilmeden önce onu içime çektim. Sedir ve yasemin duyularımı doldurdu ve bir dakikalığına gözlerimi kapattım ve ne kadar tanıdık olduğunu hatırladım. Ne kadar tanıdık olduğunu.

Sürücü koltuğuna oturdu ve otoyola çıktı. Uzun bir sessizlikten sonra "Teşekkürler Har," dedim.

"Saçmalama. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok." Gözleri yola dikilmişti ama çenesindeki kıpırtıyı kaçırmadım.

"Her şeyi geride bırakabildiğimiz için mutluyum."

"Ben de."

"Babanın doğum günü yaklaşırken nasıl hissediyorsun? Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Sadece onu özliyorum."

Çok dürüsttü. Bana nasıl hissettiğini söylemesini hep sevmişimdir. Başkalarına karşı maskesini takardı ama bana karşı asla. Bunun değişmediğine sevinmişim.

"Anlıyorum. Annem beni arayıp kanser olduğunu söylediğinde çok korkmuştum. Onu kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürmüştü. Babanla ne kadar yakın olduğunuzu da biliyorum. Yas tutmak berbat bir şey."

Gülümsedi ve başını salladı. "Hâlâ ne düşünüyorsan onu söylediğini görmek güzel Laney."

Kendim gibi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama son birkaç hafta bana iyi gelmişti. Evde olmak bana iyi geldi.

"Her zaman."

Saatlerce sohbetimize devam ettik. Kolaydı. Her zaman kolay olmuştu. Telefonum Charlie'den gelen bir mesajla çaldı.

Charlie ~ İşler nasıl gidiyor?

Ona söylemeli miyim diye düşünerek pencereden dışarı baktım. Ama neden saklayayım ki? Yanlış bir şey yapmıyordum ve Tanrı biliyor ya, Charlie hiçbir zaman en ufak bir endişe duymuyordu.

Ben ~ Selam. Aslında, Monica Montgomery için bir şeyler almak üzere Tahoe'ye gidiyorum. Oraya hızlı bir yolculuk ve geri dönüş. Bu gece evde olurum. Günün nasıl geçiyor?

Charlie ~ Hayatı yaşamıyor musun? Benim günüm seninki kadar heyecanlı değil. Toplantılar. Heyecan verici bir şey yok. Kesinlikle, göl gezisi yok.

Ben ~ LOL. Seni bu gece

arayacağım. Charlie ~ Seni

seviyorum.

Ben ~ Ben de seni seviyorum.

Telefonumu yine çantama düşürdüm.

"Yine annen miydi? O iyi mi?" Harrison sordu. "Hayır.

Charlie'ydi."

"Ah." Bana bakmadan önce durakladı. "Bizim geçmişimizi biliyor mu?"

Parmaklarımı iç içe geçirdim ve sıktım. "Her şeyi değil. Yani, seninle eskiden çıktığımızı biliyor. Gerçekten bilmesi gereken tek şey bu, değil mi?"

Omuz silkti. "Bilmem ki? Yani, nişanım hakkında her şeyi bilmek isterdim sanırım. Ama bu sadece benim."

Öfkelendim. Yargılanacak havada değildim. "Biz öyle değiliz. Birbirimize her şeyi anlatmak zorunda değiliz. Olgun bir ilişkimiz var. Birbirimize güveniyoruz."

Başını salladı ve önümüzde uzanan yola baktı. Bir tarafta büyük yeşil çam ağaçları, diğer tarafta yüksek tepelere serpilmiş sarı çiçekler. "Kimi ikna ediyorsun, Laney? Beni mi, seni mi?"

"Kimseyi ikna etmeye çalışmıyorum. Gerçek bu."

"Pekâlâ. Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz. Bana Chicago'dan bahset. Orada yaşamayı seviyor musun?"

Güvenli bir konu olduğu için minnettardım. "Orayı seviyorum. Nat de orada, bu da bir artı."

Chicago'daki hayatımı düşünmek için durakladım. Nat ve Charlie vardı, işten birkaç arkadaşım, sokağın yukarısında Taco Salıları. Hepsi bu kadardı. Yüksek sesle söylediğimde kulağa pek de iyi bir hayat gibi gelmiyordu.

Başını salladı. "Güzelmış. Hiç evi özleyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim. Ama şimdi evde olduğum için burayı ne kadar özlediğimi fark ettim."

"Öyle mi?"

Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Bana bakarkenki hali midemi allak bullak etmişti. İçeri biraz hava girsin diye camı indirdim ve saçlarım çılgınca savruldu.

Kıkırdadı ve havayı açtı. "Isındın mı?"

Ses tonu tamamen alaycıydı ve camımı tekrar açmadan önce kendimi tutmaya çalıştım. "Biliyorsun beni hep biraz araba tutar."

"Belki o portakallı şeyleri yemeseydin daha iyi hissederdin." "Hâlâ bir gün evlenip bir aile kurmak istiyor musun?" I diye sordu, aniden gelecek için planlarının ne olduğunu öğrenmek için çaresiz kaldı. Arkadaşlar böyle şeyler hakkında konuşur, değil mi?

"Bu oldukça iyi bir geçiş oldu." Kıkırdadı ve bakışları yolda kaldı. "Gerçekten bilmiyorum, Laney."

"Bilmiyorum da ne demek? Sen her zaman ne istediğini biliyordun, Har."

Omuz silkti ve bana baktı. "Sanırım ben de değiştim." "Nasıl yani?" Üsteledim.

"Bunu yapmak istiyor musun? Çünkü eğer paylaşmamı istiyorsan, sen de aynısını yapmalısın. Bu her zaman *senin* kuralın değil miydi?"

Gözlerimi devirdim. "Bu doğruluk mu cesaret mi değil. Bu bir sohbet."

"Ve bu her iki taraf için de geçerli. Sen bana bir şey söylersen ben de sana bir şey söylerim."

"Bu çok çocukça." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama iyi."

Nasıl değiştin?"

"Değiştim mi bilmiyorum ama *istediğim* şey *değişti*." "Devam et."

"Eskiden tüm bunları isterdim, çünkü seninle birlikte isterdim. Sensiz bunların hiçbirisi çekici gelmiyor." Ses tonu değişmedi ama çenesindeki gıdıklanmayı kaçırmadım. Ne de ben çenemin sesini özledim.

çalgınca atan kalbim. Sözlerini sindirmek için bir an durdum. Dürüsttüler.

Çiğ.

Ve yürek parçalayıcı.

"Tamam," diye fısıldadım başımı sallayıp pencereden dışarı bakmadan önce. Beklediğim cevap bu değildi. "Yani ailem okula dönmem gerektiğini düşünüyor diye, bunun benden ayrılman gerektiği anlamına geldiğine mi karar verdin? Neden?"

Yıllar önce ailemle yaptığı o konuşmayı dinlediğimi anlattığından beri bunu sormak için can atıyordum. Ama cesaretimi toplayamamıştım.

"Bir düşün Laney. Ben gitmeseydim sen gider miydin?"

"Bilmiyorum. Bana fırsat verilmedi," dedim, yüzüme dönerek Onu.

"Yapmazdın ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bir sürü gerçek vardı Ailenin o gece ne dediğini. Benim annem de aynı şeyi söyledi. Hepsi *benim* için kalacağını biliyordu. Her zaman benim için en iyisini yaptın. Ve bu eve çarptı. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum, gerçekten. Ve o zamanlar kimse için pek iyi değildim. Keder içinde boğuluyordum ve seni yıkmaya ihtiyacım yoktu."

Sözlerini değerlendirirken yanağımın içini çiğnedim.

"Beni asla dize getirmedi, Har." Sesim çatallaştı ve bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce başını çevirip bana baktı.

"Tamam. Sana bir cevap verdim. Bana şu büyük değişiminizden biraz daha bahsedin" dedi.

"Sana söyledim... Daha az güveniyorum."

"Büyük değişimin bu mu? Daha az mı güveniyorsun? Saçmalık, Laney. Bana nasıl değiştiğini anlat."

Arkama yaslandım ve düşündüm. "Bilmiyorum. Annem ışığımın bir kısmını kaybettiğini söylüyor ve belki de haklıdır."

"Ben öyle düşünmüyorum. Onu orada görüyorum. Her zaman parlıyor."

Patlamak üzere olan gözyaşlarıma karşı koydum. Işığımı kaybetmişim. Ama belki de haklıydı. Belki de bunca zaman sonra ışığımı geri alıyordum.

"Benden neden ayrıldığını söylediğin için teşekkür ederim. Bunca yıl sonra bile neler olduğunu bilmek yardımcı oluyor."

"Evet, bundan kimseye bahsetmedim. Mezara götüreceğimi düşündüğüm sırlardan biri idi. Ama bilmeyi hak ettin."

"İçini dökmek nasıl bir duygu?" diye sordum.

"Oldukça iyi, aslında." Güldü. "En azından o zamanlar ne düşündüğümü sana açıklamama yardımcı oluyor. Ama babamın kazasından sonra hiçbir şeyin bana mantıklı geldiğini sanmıyorum."

Başımı salladım. "Evet. Anlıyorum. Bazen öyle şeyler olur ki sizi sonsuza dek değiştirir."

"Sonsuzluk uzun bir zaman, Laney. Hiçbir şey, keder bile sonsuza dek sürmez. Sadece zaman alır. Onu özlemekten asla vazgeçmeyeceğim ama onsuz nasıl yaşayacağımı öğrendim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bana anlatmak istediğin sırların var mı?" diye alay etti ve göğsüm sıkıştı. Çünkü bu sözleri birine yüksek sesle söyleyebilseydim, bu kişi Harrison olurdu.

"Hayır. Paylaşacak sulu bir şey yok." Güldüm.

Tahoe'ya kadar yol boyunca konuşmaya devam ettik. Ve uzun zamandır ilk kez, tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

On İkinci Bölüm

Harrison

Bu günden nefret ederdim, neredeyse babamın öldüğü gün kadar. Doğum günü evimizde her zaman büyük bir kutlama olurdu. Annem onun için özenle hazırlanmış sürprizler planlamayı severdi. Babam sosyal biriydi ve pek çok kişi tarafından sevilirdi ve ben hala her gün onun kaybını hissediyorum. Ama doğum günü, çok erken alınan bir hayatın hatırlatıcısıydı. Birlikte yapacağımız daha çok şey vardı.

Jack dün geceyi Napa'da ailemizin evinde geçirmişti, genelde şehirdeki dairesinde kalırdı ama annemin yalnız kalmasını istememişti. Annem kahvaltıya gelmemi istedi ve Ford ile Harley içeri girdiklerinde hepimizi şaşırttılar.

"Hey," dedi Ford, doğruca annemize doğru yürüyüp kollarını ona dolayarak. Kardeşimin şehirdeki ofisinde bir sabahı kaçırması nadir görülen bir durumdu ama Harley onun için iyiydi. Onunla tanıştığından beri hepimizle daha çok vakit geçirdiğinden, bunu onun yaptığından eminim.

"Bu çok hoş bir sürpriz," dedi annem ve Lorena iki tabak daha getirdi.

"Harls, geldiğin ve bunu mesai saatleri içinde yüzünü göstermeye zorladığın için teşekkürler." Jack Ford'u işaret etti ve herkes kıkırdadı.

"Benim fikrim olmadığını nereden biliyorsun?" Ford meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü sen doğuştan bir pisliksin," dedi küçük kardeşimiz.

"Gerçekten benimle mi başlayacaksın?" Ford Jack'in yüzüne doğru hareketlendi. Bu ikisi buldukları her fırsatta birbirlerini kızdırmayı seviyorlardı ve ben bugün hiç havamda değildim.

"Bu senin fikrin miydi?" Aralarına girdim ve her ikisini de bir adım geri atmaya zorladım.

"Tabii ki hayır. Eşim benden çok daha düşünceli. Sadece sizin de bunu bildiğinizi bilmiyordum." Ford Harley'e doğru ilerledi ve yerine oturdu.

"Hepimiz çok farkındayız." Jack sırttı.

"Gel kardeşim. Onunla tartışmanın sırası değil," dedim ve onu masanın diğer tarafına doğru yönlendirdim.

"Anladım," diye mırıldandı.

Bu ikisine bebek bakıcılığı yapacak havada değildim. Hayatım boyunca bunu yapmıştım ve bugün sabrım tükeniyordu.

Harley, "Pekâlâ, benim daha *akıllı yarı* olduğumu ve Ford'un da sadece benim kol şekerim olduğunu kabul ettiğimize göre, hadi yemek yiyelim," dedi.

Kahkahalar odayı doldurdu ve bir anlığına da olsa günün kasvetinden kaçmak güzeldi. Tabakları elden ele geçirdik, waffle'ları, pastirmaları ve taze meyveleri tabaklarımıza doldurduk.

"Ee Harrison, Tahoe'da Laney Mae ile işler nasıl gitti?" Ford sordu.

"Aslında iyi geçti. Arayı kapatmak için kesintisiz zamanımız olması güzeldi." Laney ve ben ilerleme kaydediyorduk. Bütün günü birlikte geçirmiştik, hatta geri dönmeden önce tekneyle gölde bir tur bile atmıştık. Kaybettiğimiz yılların sohbetini yaptık ve onun garaj yoluna girdiğimde yolculuğumuzun henüz bitmesine hazır olmadığımı şaşırdım. Onun da hazır olduğunu sanmıyorum.

Jack inledi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Yetişmek mi? Bu kız kıza bir gece değildi, Har. Atışı senin yapman gerekiyordu."

"Atışı yapmadan önce hazırlamalısın," diye homurdandım ve tabağıma meyve doldurdum.

"Ne atışı? Tahoe'ya ne zaman gittiniz?" Annem sordu ve Jack ona cevap vermeden önce hepimiz birbirimize baktık.

"Önemli bir şey değildi. Sadece Har-bear'a Laney Mae konusunda yardım ediyordum." Jack bir lokma yemeğin etrafında konuştu.

Başını iki yana salladı. "Konuşmadan önce çiğnemeyi bitir Jackie. Laney'nin bir sorunu mu var?"

"Laney'nin hiçbir sorunu yok. Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?" Tısladım. Ruh halim her geçen dakika daha da kötüleşiyordu.

"Çok fazla bekleme. O başka biriyle evlenmeden önce bu konuda bir şeyler yapmalısın." Ford peçetesiyle ağzının kenarını sildi. "Barış muhafızlığı yapmanın sırası değil kardeşim."

Babamın yıllar önce bana taktığı lakaptan bahsedilince alay ettim. Evet, ben bu deli grubunun arasında barışı koruyan kişiydim. Kardeşlerimin hiçbirinde sabırlı bir kemik yoktu ve çoğu harekete geçmeden önce düşünmezlerdi.

zamanın. Güvenli oynadım, elbette. Ama bu bana hayatta çok şey kazandırdı. Masadaki iki asabi adamın aksine.

"Peki ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" Çatalımı yere bıraktım ve ağabeyime baktım.

"Bir şey. Herhangi bir şey. Ona nasıl hissettiğini söyle," dedi.

"Belli ki aramızda hâlâ bir şeyler var. Bunu ben bile görüyorum ve Laney ile daha yeni tanıştım. Bu arada, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. İyi bir arkadaş. Bunu gerçekleştirmelisin, Har-bear." Harley başını eğip bakışlarımı karşıladı ve güzel yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Onu kardeşlerimden çok daha fazla dinleme eğilimindeydim. Onlar önce davranır, sonra düşünürlerdi. Harley daha mantıklıydı. Dengeli. Bilge.

"Evet, sanırım o gemi çoktan kalktı." Kelimeler ağzımdan çıkarken göğsüm sıkışmıştı. Gerçek şuydu: Laney başka biriyle evleniyordu. Ben kendimi ortaya koymuştum ve o bana hiçbir karşılık vermemişti.

"O gemi daha kalkmadı. Patlat şu boku. Ona nasıl hissettiğini söyle. Biraz ses çıkar," dedi Jack, annemize dönerek ve ağzını sonuna kadar açarak yemeğini yuttuğunu gösterdi.

Tavsiye almam gereken adam bu mu?

"Dil, tatlım," diye fısıldadı annem ve hepimiz tekrar kıkırdadık. Jack'i kontrol altında tutmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti. Jack onun jokeriydi.

"O mutlu. Ben bencil bir pislik değilim. Onun için işleri zorlaştırmayacağım."

"Onu hâlâ seviyor musun?" Annem sorusuyla herkesi şaşırtarak sordu. Onun da bu konuya dahil olacağını düşünmemiştim.

Sandalyemde arkama yaslandım. "Onu her zaman seveceğim. Bu onun hayatını mahvetmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Evet, öyle tatlım. İşleri zorlaştırabilir ama bilmeye hakkı var."

"Bana mutlu olduğunu söyledi. Birçok kez. Sonunda benden nefret etmeyi bıraktığı için mutluyum. Biz arkadaşız," dedim bir elimle kaba saçlarımı ovuşturarak.

"Bunca zamandır neden senden nefret ediyordu?" Harley tabağına biraz meyve koyarak sordu.

"Onun kalbini kırdım."

"Ama birkaç ay sonra ulaşmaya çalışmadınız mı? Seninle bir daha hiç konuşmadı mı?"

"Şimdiye kadar değildi. Kızgındı. Anlıyorum."

"Aranızda gerçek duygular olmadığı sürece bu kadar kızgın olamazsın, değil mi?" Harley ve annem bakiştılar.

"Silkelen dostum. Lanet hayatında bir kez olsun iyi adam olmayı bırak. Biraz dalga yap. Biraz gürültü yap. Kuralları yık." Jack bir kez daha bir ağız dolusu pastırmanın etrafında konuştu.

Annem yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı ve hepimiz kıkırdadık.

"Dostum, bunu bir kere yapmıştım. Hatırladın mı? Ondan ayrılmıştım. Bu kesinlikle her şeyi sarstı." Peçetemi masaya fırlattım çünkü bu konuşmayla işim bitmişti. Bugün babamın doğum günüydü. Beni tedirgin ediyorlardı. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Odadan çıkarken Ford arkamdan, "Doğru olanı yapmaya çalışıyordun," dedi.

Beni psikanaliz etmelerine ya da bunu anlamaya çalışmalarına ihtiyacım yoktu. Tavsiyeye ihtiyacım yoktu. Laney Mae Landers ergenlik dönemim boyunca evrenimin merkeziydi ve tıpkı babamın ölümünün yasını tuttuğum gibi bu kaybın da yasını tutmuştum. Ama bazı şeyler bizim kontrolümüzde değildi. Babamın kazası. Laney'nin nişanı. Ne yapmam gerekiyordu? Charlie'yle evlenmemesini mi söyleyecektim? Onu seviyordu. Ben onun geçmişıydim. O ise onun geleceğıydi. Ve benim öfke nöbeti geçirmem bunu değıştirmeyecekti.

Ofise doğru ilerledim. Vücudumdaki her kas gerilmişti. Yürüdüm çünkü bugün öğleden sonra ayık kalamayacağımdan oldukça emindim. Annem Jack, Ford ve Harley ile akşam yemeğı yemek için şehre inecekti. Şaraphanede meşgul olacağımı söyleyerek çoktan reddetmiştim. Bu işi uzatmak istemedim. Birkaç kadeh viski içip uyuyacaktım. Yarın daha iyi bir gün olacaktı.

Masamda oturmuş maaş bordroları, siparişler ve önümüzdeki birkaç ay için planlanan etkinliklerle ilgileniyordum. Pazarlama direktörümüzle yayınladığımız birkaç reklam hakkında bir telefon görüşmesi yaptım ve öğle yemeğı geldi geçti. Ekranıma bakıp bir e-posta okurken kapının çalınmasıyla irkildim.

"Evet, açık," diye homurdandım.

Laney kapının diğer tarafında durdu. Konuşurken eliyle kapı kolunu kavradı. "Selam. Bugün seni görmedim. Nasılsın bakalım? Zor bir gün olduğunu biliyorum."

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin, Har." Cevap vermediğim için orada garip bir şekilde durdu. Bir kişiyi daha iyi olduğuma ikna edecek enerjim yoktu. "Yap

"Doğum günün için planladığın eğlenceli bir şey var mı?"

Doğum günümü hatırladı. Babamınkinden üç gün sonra. Bu kız beni tanıyordu. Her şeyi biliyordu. Her sırrımı. Her korkumu. Her rüyamı.

"Evet. Bugünlerde doğum günümü pek kutlamıyorum."

"Babanı benim de çok sevdiğimi biliyorsun. Her yıl özel gününde ona dua eder ve onunla konuşurum."

Babam Laney'e bayılırdı. Öldüğü sırada Ford'un eski kız arkadaşı Madison'la pek yakın değildi ve Jack'in her zaman tanıştırdığı bir sürü kız vardı ama Laney onun favorisiydi. Çocukluğumuzdan beri ailemizin bir parçasıydı.

"Eminim buna bayılıyordur." Kıkırdadım. "Laney Mae Landers'la uğraşmaya bayılırdı."

Ona her zaman tam adıyla hitap eder ve her fırsatta onunla dalga geçerdi. Kalbim acıyordu. Onu özledim.

Güldü. Dolgun, derin ve duygulu bir ses odanın içinde dolaştı. "Biliyorsun, kendi doğum gününü atlayıp ortalıkta dolanmandan hoşlanmazdı, değil mi?"

Başımı salladım.

"Evet, bunu aklımda tutacağım. Ee, ne yapıyorsun?" Karşımdaki sandalyeye oturmak için hareket ettiğinde gergin görüldüğü için sordum.

"Yok bir şey. Sadece yarın çalışmayacağımı bilmeni istedim. Annenle çoktan konuştum. Tahoe'ya gittiğimizde sana söyleyecektim ama bilmiyorum. Söylemeyi unuttum."

Onu inceledim. Bakışlarımı kaçırdı ve sessizce otururken eteğini karıştırdı. Laney'nin söyleyecek sözü hiç olmazdı.

"Annenin randevusu var mı?"

"Sabah eve uçuyorum. Chicago'ya. Charlie'nin gitmemi istediği bir iş etkinliği var, o yüzden uzun bir hafta sonu geçireceğim."

Tabii ki öyleydi. Çünkü tam da bugünün daha da kötüleşemeyeceğini düşünürken, daha da kötüleşti. Sevdiğim kızla bunca zaman geçirdikten sonra onun çekip gitmesini ve başka biriyle evlenmesini izlemek yavaş yavaş acı veren bir işkenceydi. Ben ne yapıyordum ki?

Ayağa kalktım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. "Burası senin evin Laney. Bunu bilmeyen tek kişi sensin."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi arkamdan ve arkamı döndüğümde onu ayağa kalkmış, arkamdan oflayıp puflarken gördüm.

Bu sefer üzülmesine gerek yoktu. Elbette, beş yıl önce sıçıp batırmıştım. Yanlış sebeplerden dolayı her şeyi bitirmiştim. Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. O başkasıyla evleniyordu ve ben geçmişte yaşıyordum. Ve geçmişimin hayaletleri tarafından rahatsız edilmekten bıkmıştım.

"Beni duydun. Git Charlie'ye koş ve buraya ait değilmişsin gibi davranmaya devam et. Artık umurumda değil."

Ofisimin kapısını arkamdan kapattım, bu hiç mantıklı değildi çünkü az önce onu orada yalnız bırakmıştım. Ama boşluğa ihtiyacım vardı.

Mesafe.

Sessiz ol.

Viski.

Evime doğru yürüdüm ve bir şişe içki aldım ve kanepeye oturup sakinleşmeden önce iki tek attım.

Babam ölmüştü.

Laney başka biriyle evleniyordu.

Ve lanet olsun ki acı bunaltıcı değildi. Telefonum sehpanın üzerinde titremeye devam etti ve ben de onu duvara fırlattım. Viski şişesini aldım ve arka bahçemden geçerek şaraphaneye doğru yol aldım. Kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini bildiğim ahıra kadar yürüdüm. Çocukluğumdan beri burası benim için hep rahat bir yer olmuştu. Şişeyi arkaya yatırıp soğuk sıvının boğazımdan aşağıya ve vücuduma doğru ilerlemesine izin verirken babamın ve Laney'nin anıları kafamı doldurdu. Ona en çok ihtiyaç duyan her yeri uyuşturuyor ve ısıtıyordu. Evet, buna ne dersiniz deyin -kendi acıma partim- ama lanet olsun, buna ihtiyacım vardı. Kravatımı ve gömleğimi çıkarıp samanlığa attım, üzerimde sadece bir tişört ve pantolon kalmıştı. Tökezleyerek oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım. Burası uyumak için çok iyi bir yerdi. Atlar, meraklı kardeşlerimin yarısı kadar bile sinir bozucu değildi. Annem beni görürse endişelenirdi. Bu gece gözlerden uzak olsam daha iyi olurdu. Laney de eve dönmek için eşyalarını topluyordu. Yeni evine. Onun evi artık benimle değildi ve bunu anlamamın zamanı gelmişti. Pis zemine oturdum ve sırtımı saman balyasına yasladım.

Atlar ahırlarında kıpırdandı, birkaç homurtu ve yere çarpan samanların sesini duydum. Başımı arkaya eğdim ve birkaç kez daha uzun uzun çektim.

Babam baskı altında soğukkanlılığımı koruduğum için beni hep övmüştü. Bana taktığı lakapla gurur duyardım. Ama şimdi bu beni nereye getirdi? Bir ahırda tek başıma.

Sarhoş, uyuşmuş, barış
koruyucusu. Üzgünüm,
baba.

Biri beni sarstı ve kim olduğunu görmek için sarsıldım. Saman ve toprakla kaplı serin zeminde yüzüstü yatıyordum. Başım çarpıyordu. Ağzım kurumuştı. Aydan gelen bir parça ışık ahırın kapılarının aralığından içeri girdi. Ve işte o zaman onu gördüm.

Laney.

Beni yukarı çekti ve ona yaslanabilmem için yanıma oturdu. "Tanrım, Har. Burada ne işin var senin? Annen çılgına döndü. Jack panik içinde beni aradı. Annen telefonunu evinde parçalanmış halde bulmuş ve kimse nerede olduğunu bilmiyormuş."

"Ama nerede olduğumu biliyordun, değil mi?" Söylediklerim güçlükle anlaşılıyordu, bu da beni güldürdü ve devam ettim. "Evet, biliyordun, Maney Lae Manders."

Vay anasını. Adını yanlış söyledim, bu beni daha da çok güldürdü ve öne doğru düşmeme neden oldu. Eğildi ve beni tekrar oturmam için yukarı çekti, kollarını bana doladı. Yüzümdeki bir şeyi sildi ve sıcak eli yanağımda durdu. Elimini onunkinin üzerine koydum, ona dokunmak istiyordum. Biraz döndüm ve yüzüm göğsüne yaslandı.

"Tanrım, mükemmel göğüslerin var," dedim tekrar gülmeden önce. Umurumda bile değildi. Yarın nişanlısını görmeye gidecekti, kaybedecek neyim vardı ki?

"Tamam, ayyaş. Seni ayağa kaldıralım. Yürüyebilir misin sence?" Sesi en sevdiğim sestiydi. Hareket etmek istemiyordum. Bunun bitmesini istemiyordum.

"Hayır. Burada benimle kal." Lavanta kokusunu içime çekebilmek için döndüm ve yüzümü göğüs dekoltesinin içine soktum.

"Aman Tanrım, Harrison. *Dur.*" Yüzümü başka tarafa çevirdi, böylece yanağım göğsüne yaslanmıştı.

"Ne var Laney? Sana nasıl hissettiğimi söylememden hoşlanmıyor musun?"

"Bana ne istersen söyleyebilirsin. Yüzünü göğüslerime koyamazsın. Adil mi?"

O kadar çok güldüm ki gözlerimden yaşlar aktı. Artık gülüyor muydum yoksa ağlıyor muydum bilmiyordum. Elini yanağıma bastırdım, ona itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

"Özür dilerim. Seni incittiğim için çok üzgünüm. Bu seferlik beni affedemez misin? Bana geri dön. Seni geri istiyorum, Laney. Seni o kadar çok istiyorum ki önümü göremiyorum."

"Harrison," diye fısıldadı ve iki gözyaşı damlası ön koluma düştü, böylece ondan geldiklerini anladım.

"Bir hata yaptım. Hayatımı mahveden aptalca bir hata," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp onun kollarında kendimden geçerken.

"Sorun değil. Seni affediyorum," diye fısıldadı ve ben de yanağımdaki elini tutup kucağımda duran diğerine uzandım. Sanki yeterince sıkı tutarsam onu sonsuza kadar orada tutabilecekmişim gibi iki elini de tuttum.

"Seni seviyorum, Laney. Seni sonsuza dek seveceğim. Bana geri dön." Alt dudağımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkardım ve yüzümden aşağı yuvarlanan tuzlu gözyaşlarının tadına baktım. Hem benim hem de Laney'nin.

Ona her şeyi itiraf ettikten sonra uzaklaştım. Huzur içindeydim.

Her zaman barış koruyucusu.

Güneş yüzüme vurduğunda sarsılarak uyandım. Uzakta arabalar korna çalarken gözümü kısarak ışığa doğru baktım. Gülünç derecede gürültülüydü. Tanrım, biri havai fişek mi patlatıyordu? Başım çarpmaya başladı ve kardeşimi görmek için yüzümü çevirdim. Jack'i. Beni taşıyordu.

Ne oluyor lan?

"İndir beni," diye bağırdım, kığım kamyonetinin koltuğuna çarpmadan önce. "Sorun değil, pislik. Taşımak için o kadar da hafif değilsin."

Kapıyı kapattım ve onun sürücü koltuğuna oturmasını bekledim. "Ne sikime beni taşıyorsun?"

"Bir bakalım... Annemi paniğe sürükledin, sana bir şey olduğuna ikna ettin. Laney Mae'yi aramak zorunda kaldık çünkü Ford ve ben dün gece şehirdeydik. Seni gece 1:00 civarında buldu ve ben bu sabah sarhoş kışını almak için oraya gelene kadar seninle kaldı. Yetişmesi gereken bir uçak vardı ve havaalanına zar zor yetişti." Arabayı yola çekti ve evime doğru sürdü.

"Kahretsin. Bu sabaha kadar orada mı kaldı?"

"Evet. Gitmek istemedi. Ford ve ben dün gece helikoptere binecektik ama o sabaha kadar ahırda uyumakta ısrar etti. Ama senin sarhoş kığın kucağında yatarken ve ona öyle yapışmışken uyuyabildiğinden şüpheliyim." Yüzünde şeytani bir sırıtma vardı ve ben gözlerimi devirdim.

"Tanrım. Bu sabah nasıldı?"

"Pek bir şey söylemedi. Zavallı şey oturarak uyumak zorunda kaldı. Oraya vardığımda aceleyle arabasına gitti ve havaalanına gitmesi gerektiğini söyledi."

Başım koltuğa yaslandı ve gözlerimi kapattım. "Oh, lanet olsun."

"Ne?" diye sordu, garaj yoluna girerken.

"Sanırım ona onu sevdiğimi söyledim."

Yüzünü bana döndü ve emniyet kemerinin kapıya doğru savrulmasına izin verdi. "Bir şeyleri ateşe vermenin bir yolu da bu."

Kapıyı iterek açtım ve kamyonundan inerken neredeyse dengemi kaybediyordum. Jack aceleyle yolcu tarafına geçti ve kolumu omzuna attı. Kapıdan geçmeme yardım etti ve beni kanepeye bıraktı. Mutfığa doğru yürüdü ve kahveyi hazırlamadan önce birkaç dolabı tıkırdattı.

"Hatırlat da bir daha senin tavsiyene uymayayım," diye seslendim.

"Sen ona söylemeden önce kimse sana bir şişe viski içmeni söylemedi." "Şimdi muhtemelen benden yine nefret ediyordur. Sanırım beni alması için ona yalvardım.

Geri. Hay sikeyim. Neden bu kadar çok içmek zorundayım ki?" Önüme bir fincan siyah bira koyarken şakaklarımı ovuşturarak sordum.

"Belki de uzun zamandır yaptığın en akıllıca şey budur." Kahvesinden bir yudum alıp başını sallayarak yanıma oturdu.

"Nasıl anladın?"

"Sonunda ortaya koydun. Ona nasıl hissettiğini söyledin, Har-bear. Bakalım o bununla ne yapacak?"

"Sarhoştum."

"Dürüsttün."

"Kaçacak, güven bana." Kupamı sehpanın üzerine bıraktım ve kanepeye yaslandım.

"Bilmiyorum. Bu sabah senin için oldukça endişeli görünüyordu. Kaç nişanlı kadının geceyi sarhoş eski erkek arkadaşıyla bir ahırın zemininde geçirdiğinden emin değilim."

Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Jack?"

"Evet, kardeşim."

"Babamı ve Laney'i özlüyorum."

"İşte böyle. Bu çok mu zordu? İsteddiğini biliyorum. Şimdi onu gerçekten istiyorsan savaşmalısın. Çünkü babam öldü, kardeşim. Bunu değiştiremeyiz. Ama Laney hayatta ve iyi durumda."

"Ne yapmalıyım?"

"Bence Chicago'dan döndüğünde, dün gece söylediklerinin aynısını ayıkken ona da söylemelisin."

"Tamam," dedim ve kanepeye doğru kayarak uzandım. Çok yorgundum. Ama Laney Landers'ın kollarında uyumuştum ve bunu tekrar yapmak için haftanın herhangi bir günü uykudan vazgeçeceğime emindim.

Her şeyden vazgeçerdim.

On Üçüncü Bölüm

Laney

"Kızım, dökül bakalım. Aklında bir şeyler olduğu belli," dedi Natalie, Charlie ve Jared'in birkaç iş arkadaşıyla birlikte barda durduklarını görünce. Jared, Charlie ile aynı şirkette çalışıyordu, bu da iş etkinliklerini daha eğlenceli hale getiriyordu.

"Ne? Sana annemin çok iyi olduğunu ve Napa'da her şeyin yolunda olduğunu söyledim."

"Mm-hmm. Doğru. Bu öğleden sonra mı geldin? Dün gece senden hiç haber alamadım." Nat pazarlama alanında çalışıyordu ama ondan harika bir CIA ajanı olabileceği konusunda onunla hep dalga geçmişti. Benden bilgi koparmak gibi bir yeteneği vardı.

"Evet, öğleden sonra geldim. Geç bir öğle yemeği yedik ve sonra bu gece için hazırlanma zamanı geldi."

"Dün geceyle ilgili sorumu geçiştiriyorsun. Neredeydin? Sana birkaç kez mesaj attım."

Bakışlarım hâlâ barda durmuş konuşmakta olan Charlie'ye kaydı. Ona doğru eğildim. "Montgomery'nin ahırında uyudum çünkü Harrison kafayı bulmuştu ve ailesi onun için endişeleniyordu."

Kaşları birbirine kenetlendi. "Ve seni onu bulman için mi çağırdılar?"

Nat, Columbia'daki ilk iki yılımızda bizi bir çift olarak tanıdığı için Harrison'la olan geçmişimi biliyordu. Ayrıldıktan sonra dağıldığımı görmüştü ve her zaman yanımda olmuştu. Ve beni Charlie ile tanıştırdığında tekrar bir araya gelmeme yardım etti.

"Şehirdeydiler ve onun için endişeleniyorlardı. Ahırda olacağını biliyordum. Orası her zaman gittiği yer olmuştur." Kucağımdaki peçeteyle oynadım. Dışarıdaki çadırlı alanın arka tarafındaki yuvarlak masaya oturduk. Havayı sohbet ve kahkahalar dolduruyordu ve etrafımıza barbekü kokusu yayılıyordu.

"Peki oraya vardığında ne oldu?" Nat'in karanlık bakışları merakla dans ediyordu. Muhtemelen hem Charlie hem de Harrison'la olan ilişkilerimin derinliğini bilen tek kişi oydu.

"Çok sarhoştı. Onu ayağa kaldıramadım, bu yüzden iyi olduğundan emin olmak için yanında oturdum."

"Seninle konuştu mu? Neye üzüldüğünü söyledi mi?"

Başımı salladım ve alt dudakımı ısırdım. "Babasının doğum günü olduğu için üzgündü."

"Ve..."

Kahretsin, bu kız beni çok iyi tanıyordu. Hayatımda ondan başarıyla sakladığım tek bir sır vardı.

"Bana beni özlediğini de söyledi." Durup etrafıma bakındım, gözlerim en iyi arkadaşşıma dönmeden önce Charlie'ye takıldı. "Aslında beni özlediğini ve sevdiğini söyledi."

Nefes nefese kaldı ve masayı tokatladı. "Bu da ne böyle? Bana söylemek için bu kadar bekledin mi?"

"Um, günü gerçek nişanılımla geçirmekle meşguldüm." İnançsızlıkla başımı salladım. Bu nasıl benim hayatım olabilirdi?

"Tahoe gezisinin saçmalık olduğunu biliyordum. O kadar yolu çekmecedem bir tişört almak için gitmişti. Hiç mantıklı değildi. Ama şimdi kesinlikle mantıklı. Seninle vakit geçirmek istedi, Laney."

Gözlerimi devirdim. "Bilemiyorum. Belki de haklısındır."

"Dinle Laney, sana bir şey söyleyeceğim, ister kabul et ister etme. Ama en iyi arkadaşın olarak bunu yapmak benim görevim." Ellerini birbirine vurdu ve parmaklarını iç içe geçirdi. "Harrison'ı unutmanın ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum, bu yüzden buraya taşındığımızda dışarı çıkıp birileriyle çıkman için seni çok zorladım. Mutlu olmanı istedim. Ama Charlie bunu senin için yapmazsa, bu işi uzatarak ne kendine ne de ona iyilik yapmış olursun. O harika bir adam, ama doğru adam değilse, bir şeyler söylemelisin. Son birkaç haftadır eve geldiğinden beri seni dinliyorum ve sesin gerçekten çok iyi geliyordu. Hayat doluydun. Ve eğer bunun sebebi Harrison ise, o zaman bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Başımı salladım ve peçetemle gözlerimi sildim. "Nasıl? Bunu ona nasıl yaparım?"

"Berbat olacağını biliyorum, güven bana. Charlie'yi seviyorum. Ama ben de seni seviyorum ve hayatını suçluluk duygusuyla verdiği bir karardan pişmanlık duyarak geçirmeni istemiyorum. Hayat kısa, Laney. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve Charlie

onu en az onun kadar seven biriyle evlenmeyi hak ediyor. Ve ikimiz de biliyoruz ki o kişi sen değilsin."

Bu, tam da bu konuyu tartıştığımız ilk sohbetimiz değildi. Harrison Montgomery tekrar sahneye çıkmadan çok önce Nat bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyordu ve ben de onu farklı şekilde ikna edemiyordum. Çünkü ben de biliyordum.

"O daha iyisini hak ediyor," diye fısıldadım.

Elini omzuma koydu. "İkiniz de daha iyisini hak ediyorsunuz."

"Burada neler oluyor?" Charlie önüme bir bardak şarap koyup omzumu sıkarak sordu.

"Oh, bilirsin, sadece kız muhabbeti." Zorla gülümsedim.

"Nasıl oluyor da ikiniz her gün konuşuyorsunuz ve hâlâ konuşacak bu kadar çok şeyiniz var?" Jared kız arkadaşının yanındaki koltuğa kayarak sordu.

Natalie bana göz kırpmadan önce yüzüne yayılan kocaman bir sırıtışla, "Laney de bana tembel kışlarımızın ne zaman bir düğün tarihi seçeceğini soruyordu," dedi.

"Seyahat etmekten ve bugün yaptığımız onca koşuşturmadan yorgun düşmüş olmalısın. Buradan çıkmaya hazır mısın?" Charlie sordu.

"Evet, tabii." Ayağa kalktım ve takılmak için yarın Nat'i arayacağıma söz verdim.

Eve dönüş yolu sessizdi ve aklım en iyi arkadaşım ile yaptığım konuşmaya gitti. Sonra da Harrison'a.

Her zaman Harrison.

Düşüncelerimi tüketti. Kalbimin sahibiydi. Ve şimdi anlıyordum ki, hayatıma devam edemememin sebebi oydu. Pek sayılmaz. Charlie ile tanıştığımız andan itibaren bir ayağım dışarıdaydı. Suçluluk duygusuyla onunla evlenmeyi kabul etmişim. Ama o daha fazlasını hak ediyordu. Bu maskaralığa devam ederek ikimizi de satıyordum.

Daireme girdik. Napa'ya dönmeden önce bu hafta sonu birkaç şeyi organize edebilmek için ona bu gece burada uyuyabilir miyiz diye sormuştum. Sinirden karnıma ağrılar girdi. Suçluluk duygusu beni tüketti.

Yatak odama girdiğimizde Charlie kollarını bana doladı.

Dudakları kulağıma yapıştı. "Seni çok özledim, Laney."

"Ben de seni özledim," diye fısıldadım, tehdit eden gözyaşlarına karşı koyarak.

Beni kollarının arasında çevirdi ve öptü. Beni havaalanında karşıladığı öpücük gibi değildi. Ne de bana verdiği öpücük.

partie gitmek için kapıdan çıkmadan önce. Bu öpücük hararetiydi. Tutkuluydu. Muhtaç.

Yatağa oturdu ve beni kucağına çekti. Parmakları saçlarıma dolandı ve ağzıma karşı inledi.

Zihnim evle ilgili düşüncelerle dolup taşı.

Home.

Uzun zamandır kaçtığım yer. Fark ettiğimden çok daha fazla özlemişim.

Chicago'daki hayatıma dönmek için de pek hevesli değildim. Belki de bu süreçte evimi bulduğum içindi. Ve geri dönmek istedim.

Belki de Harrison'dı. Ve dün gece söyledikleri. Sarhoştı, ama sözleri çiğdi. Dürüsttü. O sözleri söylemeden önce beni hala sevdiğini biliyordum. Hissetmişim. Ruhumun derinliklerinde.

Ben de onun için aynı şeyi hissediyordum. Onu seviyordum.

Hiç vazgeçmedim.

Ama bu ne anlama geliyordu?

Hiçbir fikrim yoktu. Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum çünkü sıkışmışım. Bir sır ve utanç bulutu altında yaşıyordum.

Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Charlie daha iyisini hak ediyordu. Ona gerçeği borçluydum.

Ellerimi göğsüne bastırdım ve o n a bakmak için geriye doğru ittim, ağır nefesleri duyulabilen tek sestti. Gerçek hemen yukarıda duruyordu.

"Ne oldu? İyi misin?"

Başımı salladım. "İyi değilim."

Elimi avucunun içine aldı ve avucumu ağzına bastırdı.

"Konuş benimle, Laney."

Başımı salladım. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Kalbini nasıl sökeceğimi. Onu incitmek istemedim. Bana karşı çok iyiydi. Ama yalan söyleyerek ona iyilik yapmıyordum.

"Charlie," dedim ve tek kelime hıçkırıklarla kesildi. "Çok özür dilerim." Şaşkın bakışları benimkileri aradı. "Ne için üzgünsün?"

Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapattım, herhangi bir yerden güç arıyordum. Yanına oturmak için kucağından kalktım.

"Kalbimi uzun zaman önce verdim, Charlie. Ve asla geri alamadım. Gerçekten alamadım. Ve bence kendine karşı gerçekten dürüst olursan, sen de bana hak vereceksin." Sesim titredi ve ellerimin kucağıma düşmesine izin verdi.

"Bu Harrison'la mı ilgili? Ona karşı hala bir şeyler hissediyor musun? Bir şey mi oldu? Sadakatsiz miydin?" Ayağa kalktı ve önümde volta atmaya başladı. "Hayır. Seni aldatmadım. Böyle bir şey yapmam. Ama bu her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmez. Başka birine aşığım. Olmak istemiyorum, sana söz veriyorum, istemiyorum. Keşke bunlar olmasaydı. Bana karşı çok iyiydin. Beni hayata döndürdün, Charlie. Seni seviyorum, gerçekten. Ama bu şekilde değil.

yapmam gerektiği gibi." Yüzümü kapattım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Tanrım." Önümde eğildi ve beni görebilmek için ellerimi yüzümden çekti. "Belki de sadece kafan karışmıştır? Evde olmak bu duyguları uyandırmış olabilir. Bu düzeltilebileceğimiz bir şey mi?"

Kahretsin. Neden bu kadar nazik olmak zorundaydı? Neden bana bağırıyordu?

Bana kızgınsın.

Ayağa kalktım ve o da benimle birlikte ayağa kalktı. "Bir başkası için hissettiklerimi değiştiremem. Sadece bunca yıldır bundan kaçıyordum."

"Ona aşık mısın?"

"Evet. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim." Boğazımdan kaçan hıçkırıkları bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Ham ve acı verici.

"Peki sen bana aşık mısın?"

Onun nazik mavi gözlerine baktım. Bu kadar değer verdiği birini nasıl incitirsin? "Charlie." Yanağımın içini ısırdım. "Bana karşı çok iyiydin. Benim için çok şey ifade ediyorsun. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Yaklaştı, üzerimde yükseldi. Bakışları benimkilerle kilitlendi. "Sana bunu sormadım Laney. Bana aşık mısın?"

Konuşmadım. Konuşmama gerek yoktu. Orada gördü. Suçlu yüzümün her yerinde yazıyordu.

"Vay canına. Tamam. Söylenecek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Sana iyi davrandığım için benimle evlenmeni istemiyorum. Ya da kendini mecbur hissettiğin için."

"Daha iyisini hak ediyorsun," diye mırıldandım.

"Haklısın, Laney. Haklıyım. Ve sen düşündüğüm kişi değilsin."

Döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Sözleri canımı yaktı. Çünkü haklıydı. Ne kendime ne de ona karşı dürüst davranmıştım. Yatağıma uzandım ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Yorgunluk ve stres beni etkisi altına almıştı.

Oda karanlıktı. Uykuya dalıp çıkmıştım, gözyaşlarım beni birkaç kez uyandırmıştı. Ayağa kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Işığı yaktım, görüşümün odaklanması için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Tuvaletin önünde

durdum.

Aynaya baktım ve şişmiş gözlerime baktım, altlarına koyu renkli torbalar yerleşmişti. Dudaklarım çatlamıştı. Saçlarım partiden dolayı hala kıvrıktı ve ensemde bir saç bağıyla topladım. Gece gömleğimi giydim ve yüzümü yıkadım, avucumun içine bir parça nemlendirici sıkıp yüzüme sürdüm. Göğsüme ağır bir yük oturmuştu. Charlie'nin gözlerindeki bakış sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Yanaklarımdan iki damla gözyaşı süzüldü ve onları sildim.

Telefonumun saatini kontrol etmek için yatak odasına geri döndüm. Saat sabahın ikisiydi. Harrison'dan dün gece için özür dileyen üç mesaj vardı. Onu görmeyeli sanki günler geçmiş gibiydi. Son on iki saat içinde çok şey olmuştu. Jared Charlie'yle konuşurken Nat'ten bana ne olduğunu soran yarım düzine mesaj vardı.

Nat'e onu yarın arayacağıma dair hızlı bir cevap gönderdim. Harrison'a cevap vermedim. Bu doğru görünmüyordu. Ona karşı hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Charlie'yle evlenemeyeceğimi biliyordum ama bu Harrison'a kollarımı açıp koşacağım anlamına gelmiyordu. Hâlâ birbirimize karşı yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Artık Napa'da bile yaşamıyordum. Ortada çok fazla şey vardı. Aileme evlenemeyeceğim haberini vermek zorunda kalacaktım. Artık ne yaptığımı bilmiyordum. Nişanımı atmıştım, işimi kaybetmişim, kira kontratım birkaç hafta içinde bitecekti ve hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir fincan çay yaparken ve karanlıkta oturup fincanıma bakarak ağlarken başım ağrıyordu. Dünyam dönüyordu. Ve nereye inmem gerektiğini bilmiyordum.

Kapının çalınması beni uykumdan uyandırdı. Birkaç saat önce kanepede bir noktada uyuyakalmıştım. Ayağa kalktım, ılık bir karmaşa gibi görüldüğüme eminim. Sıcak dağınıklık şu anki fiziksel durumum için fazla nazik bir tanımdı.

Ayaklarımı sürüyerek kapıya doğru ilerledim ve Natalie'yi diğer tarafta buldum. "Selam," dedim ve gözyaşlarım yeniden dökülmeye başladı.

Kapıyı arkasından kapattı ve beni kucaklamak için içeri çekti. "Her şey yoluna girecek, Laney."

Beni kanepeye götürdü ve ben de yüzünü ona döndüm. "Olacağını sanmıyorum, Nat. Benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor. Ama görünüşe göre kendi kendine çok iyi dövünüyorsun. Dinle, Charlie dün gece bizim dairedeydi. Kanepede uyudu. Kızgın ve kırgın. Ama bu olaydaki payını da kabul ediyor."

Dizlerimi yukarı çektim ve kollarımı onlara dolayarak sıkıca sarıldım. Çenem orada duruyordu. "Onun kısmı mı?"

"İlk tanıştığınız zamanlardan çok bahsetti. Ona karşı çok açık olduğunuzu, ciddi bir şey aramadığınızı ve çok hızlı ve sert bir şekilde aşık olduğunu söyledi. Geriye dönüp baktığında, seni her fırsatta zorladığını düşünüyor."

"Hayır. Bu benim hatam. Onun değil," dedim.

"Laney, evlenme teklif ettiği gün onunla evlenmek istemediğini bildiğini söyledi. Tereddüt ettin ve gözlerindeki paniği gördü, ama o kadar çok istiyordu ki kabul etmene izin verdi. Seni ikiniz için de yeterince sevebileceğini düşündü. Ben de ona katılıyorum. Kalbin asla bu işin içinde değildi. Gerçek bu. Sen ve ben bunun hakkında konuştuk. Onun yanına taşınmak istemedin. Kendi düğününü planlamak istemedin. Sen bir düğün planlayıcısısın Laney," dedi ve uzanıp omzumu okşadı.

"Belki bir şeyler değişir diye düşündüm. Zamanla onu olması gerektiği gibi sevmeye başlayacağımı. Sevmeyi istedim. Ama Harrison'ın yanında olmak bana birini doğru şekilde sevebileceğimi gösterdi. Ben sadece Charlie'yle bunu zorlamaya çalışıyordum." Sözlerim bir hıçkırıyla kesildi.

"Sırf iyi biri olduğunu düşündüğün için biriyle evlenemezsin. Bu ikiniz için de iyi olmaz. Ona iyileşmesi için zaman ver. Şu anda sadece incinmiş durumda. Ona karşı daha önce dürüst olmanı isterdi ama evlenmeden önce söylediğin için memnun olduğunu söyledi. Gerçek şu ki, Laney, o şok olmadı. Hiçbirimiz şaşırmadık ve bu bir tehlike işareti. Sen doğru olanı yaptın."

Yüzümden akan gözyaşlarını sildim. "Çok özür dilerim. Onu seviyorum Nat. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Belki de buna ihtiyacın yoktur. Şu anda değil. Bence bir süreliğine iletişimi kesmeniz gerekiyor. Belki bir gün tekrar arkadaş olabilirsiniz. Kim bilir? Ama Laney, senin de biraz vicdan muhasebesi yapman gerek. İşlerin bu noktaya gelmesine neden izin verdiğini bulmalısın. Aşık olmadığın biriyle neden evlendiğini. Bence Charlie çok uzun süre terapist rolü oynadı ve ikiniz de onun sizin için o kişi olmasıyla rahatladınız. Bilirsin, sana her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duran kişi. Kendin için o kişi olmalısın. Ve sonra mutluluğu bulmalısın. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Ne yapmalıyım? Onu aramalı mıyım? İyi olduğundan emin olayım mı?"

"Bu sabah hâlâ oradaydı ve buraya geleceğimi biliyordu. Hazır olduğunda seni arayacağını söylememi istedi. Ona zaman ver."

Göğsüm ağırlaşmıştı. Ve sıkıydı. Boğazımdaki yumru o kadar kalındı ki hıçkırıklarımı bastırdım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken "Tamam," dedim.

"Ona göz kulak olacağız. O iyi olacak, sen de öyle." Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Umarım haklıydı.

Günün geri kalanını yatakta geçirdim ve Nat gidip bize bir küvet dondurma ve sıcak Cheetos aldı. İkimizden biri bir şeye üzüldüğünde başvurduğumuz yiyeceklerdi. Saatlerce zar zor hareket ettim. Ben ağladım, o da dinledi. Charlie için üzüliyordum. Kendimi hayal kırıklığına uğratmışım. Ve geleceğim hakkında kafam karışık. Nereye ait olduğum ve ne yapmam gerektiği konusunda. Charlie'nin haklı olduğunu fark ettim. Ne istediğimi anlamaya başlamanın zamanı gelmişti. Sorunlarımı çözmenin. Korkularımı. Öfkemi. Ve bu hafta sonu olmayacaktı. Bu bir süreçti.

"İyi olacaksın, Laney. İlk adımı attın. Bence bu uzun zamandır beklenen bir şeydi." Natalie bana bir mendil uzattı ve ben de öne doğru oturmak için ittim.

"Evet. Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdim?"

"Bence uzun zamandır biliyordun. Sadece sıkışmıştın. Belki de eve dönmek tam da ihtiyacın olan şeydi."

"Harrison'ın yanında olmak bana bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri hissettiriyor. Bu onunla birlikte olmam gerektiği anlamına gelmiyor ama Charlie ile aramızda bir şeylerin eksik olduğunu fark etmemi sağladı. Büyük bir şey."

Bir kolunu omzuma doladı. "Üzgünüm, Laney. Denediğini biliyorum, buna hiç şüphe yok," dedi, gözleri duyguyla ıslanmıştı.

"Burada olduğun için teşekkürler," diye hıçkırdım. Her şey çok hızlı değişiyordu ve kendi hayatım üzerindeki kontrolümü kaybetmek beni dehşete düşürüyordu.

Nat ve ben saatlerce konuştuk ve ağladık. Sonra biraz daha ağladık. O ve Jared'in ailesiyle akşam yemeği planları vardı ve ben ona gitmesi için ısrar ettim. Yalnız kalmak kafamı toparlamamı sağlayacaktı.

Ailemi FaceTime'dan aradım ve Charlie'ye ne olduğunu anlattım. Beklediğim kadar şaşırmış görünmüyorlardı. Ben ağladım, onlar da dinledi. Her zamanki gibi destek oldular. Yalnız kalmamak için uçağa binip eve dönmem için yalvardılar. Ertesi gün eve dönmeyi kabul ettim.

Harrison'ın doğum günü.

Ona bir mesaj borcum vardı ama henüz kelimeleri bulamamıştım. Ona ne söyleyeceğimi ya da ne kadarını söyleyeceğimi bilmiyordum. Onu arayamayacağımı biliyordum - beni her zaman okuyabilirdi ve bir şeylerin yanlış gittiğini anlardı. Ailemden Charlie ile olanları kendilerine saklamalarını istedim. Harrison'a söylemek isteyip istemediğimi henüz bilmiyordum. Tekrar içine dalmak isteyeceğinden korkuyordum ve önce kendimi çözmem gerekiyordu. Onu sevdiğimi biliyordum ve Charlie'yle ilişki mi bu yüzden bitirmiştım.

Bir sonraki aramam Napa'da bir aile terapisti olan Jenny Lane'e oldu. Onu internetten bulmuş ve gelecek hafta için randevu almıştım. Hayatımı geri kazanmanın zamanı gelmişti ve bu doğru yönde atılmış bir adımdı.

Napa'ya döneli birkaç saat olmuştu ve sonunda oturup Harrison'a mesaj attım. Artık daha iyi bir yerdeydim. Son kırk sekiz saati cenin pozisyonunda ağlayarak geçirdiğimi asla bilmeyecekti. Ve ben de böyle kalmasını istiyordum.

Ben ~ Mutlu Yıllar! Bugün ne yapıyorsun?

Cevap vermesini beklerken tırnağımı çiğnedim.

Harrison ~ Cevap vermen uzun sürdü.

Güldüm.

Ben ~ Üzgünüm. Yoğun birkaç gün geçirdim.

Harrison ~ Sarhoşken yaptığım çılgınlıklar yüzünden bana kızgın mısın? Bunun için gerçekten üzgünüm.

Ben ~ Hiç de değil. Söz veriyorum. Doğum günün nasıl?

Harrison ~ Sadece başka bir gün, Laney. Sana kutlama yapmadığımı söylemişim. Bu sabah baş belası kardeşlerim geldi ve annemle öğle yemeği yedim. Ama ben sadece günün geçmesine hazırım. Sanırım hala geçen günden kalma akşamdan kalma olabilirim.

Doğum gününde yalnız olması fikrinden nefret ediyordum. Ne yapacağımı düşünürken yanağımın içini çiğnedim.

Ben ~ Surat asmayı bırak. Kızını kaldır ve bir saat içinde benimle ağaç evde buluş. Bunu yapabilir misin?

Harrison ~ Ciddi misin? Beni baba mı yoksa köpek mi yapacaksın?

Ben ~ Seni gördüğümde karar vereceğim.

Harrison ~ Ne yapıyorsun, Laney Landers? Ben

~ Hiçbir şey. Sadece biraz doğum günü

eğlencesi.

Aceleyle mutfığa gidip annelere dışarı çıktığımı haber verdim. Harrison'ın doğum günü için birkaç şey aldım. *Rocky* film maratonuna dalmışlardı ve ben yanlarından geçerken el salladılar.

Ne yapıyordum ben?

Biz arkadaşlık. Arkadaşlar birbirini kutlar, değil mi?

Mağazaya koşup birkaç şey aldım ve her şeyi hazırlamak için aceleyle ağaç eve çıktım.

Bölüm On Dört

Harrison

Lander'ların evine doğru yürüdüm ve arka bahçeye giden asfalt yolu takip ettim. Laney bana bir mesaj göndererek ağaç evde buluşmamızı söylemişti. Doğum günümü kutlayacak havada değildim. Babamı kaybettiğimizden beri hiç olmamıştı. Ama Laney ile birlikte olmak beni ayağa kaldırmaya yetmişti ve her şeyi yapmaya hazırdım. Yolculuğa çıkmadan önce sarhoş kığım üzerinde uyuyakaldığından beri onunla konuşmamıştım. Mesajlarıma cevap vermiyordu ve son birkaç gündür aklımı kaçırmıştım. Ne bekliyordum ki? Nişanlısının yanına gitmişti.

"Hey," diye bağırdım orada olup olmadığına bakmak için. "Doğum günün kutlu olsun. Yukarı geliyor musun?"

Güldüm ve babasının biz çocukken ağaca ilıstirdiğı tahta merdivene tırmandım. Ağacın gövdesine kazıdığım harfleri fark ettiğimde tepenin yarısına kadar durakladım. HM + LL. Tanrım, o zamanlar hüznölü bir piçtim. Laney beni bu hale getirmişti. Onu gülümsetmek için her şeyi yapardım. Onu babasının inşa ettiğı küçük evde otururken bulmak için bu saçma merdiveni tırmandığıma göre pek bir şey değişmemişti.

Ağaç ev oldukça muhteşemdi. Dave Landers becerikli bir adamdı. Kendisi inşa etmiş, Laney de tasarlamıştı. Sadece ağaç tarafından desteklenemeyecek kadar büyük olduğu için arkasına ahşap ayaklar inşa etmişti. Sahte ahşap zeminler ve iki pencere vardı. Bir duvar kara tahta boyası ile boyanmıştı ve hala çalıştığı belliydi çünkü kelimeler: *Doğum günün kutlu olsun Harrison*, pembe harflerle yazılmıştı. Eskiden burada mobilyalar vardı ama biz lisedeyken onları kaldırmışlardı. O noktada sadece takılmak için havalı bir kale haline gelmişti.

Laney yere mavi bir battaniye sermişti, Johnny's'den aldığım iki sandviç vardı, en sevdiğim sandviçti ve ortada üzerinde adımın yazılı olduğu küçük bir pasta vardı. Ortada iki maden suyu, küçük bir meyve fiçısı ve bir paket patates cipsi vardı.

"Vay canına," dedim kapıdan sürünerek geçerken. Hatırladığımdan biraz daha sıkıydı ama yıllardır buraya girmemiştik.

"Hala bu sandviçleri seviyor musun?"

"Evet. Hâlâ favorim." Laney de öyleydi.

"Sadece su içeriz diye düşündüm. Zaten geceyi senin sarhoş kıcını tutarak geçirdiğim için alkolü es geçtim." Güldü ama yanaklarını pembelik kapladı.

Lanet olsun. O kadar güzeldi ki. Sarı saçları ensesinde dağınık bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı ve okyanus mavisine ancak en derin denizin rengi rakip olabilirdi. Bir çift jean şort ve beyaz bir atlet giymişti ve parmaklarımı güneşin öptüğü teninde gezdirmek istedim. Çarpıcıydı.

"Evet, bir süre içmeyeceğim." Battaniyenin üzerine oturdum ve sırtımı kapının yanındaki duvara yasladım. Laney ve ben ikimiz de yemeğe başladık.

"Zor bir gün, anlıyorum. Babanı kaybetmek yıkıcıydı, Har. Üzgün olmakta utanılacak bir şey yok." Suyundan uzun bir yudum aldı. Soğuk sıvı boğazından aşağı süzülürken ben de büyülenmiş bir halde oturuyordum.

"Keder berbat bir şey. Hayatımıza devam etmek hepimizin uzun zamanını aldı. Annem kimseyle çıkmıyor ama her gün yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için elinden geleni yapıyor. Ford'un Harley'le tanışması onun hayatını değiştirdi. Sonunda daha iyi bir yerde. Ve Jack, kim bilir o kafasının içinde neler dönüyor? NFL'e gitme hayalinin peşinden gitmediği için pişman olup olmadığını merak ediyorum ama bu konuda konuşmuyor."

"Bu gerçekten de babanıza bir övgü. Bu onun hepimiz için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Bir canın kaybı pek çok insanı etkiledi. Bu iyi bir adamın gücüdür. Pek çok kişiye dokundu ve kaybı dünyanızı sarstı. Benim dünyamı sarstı ve ben sadece sokağın başında yaşayan bir kızdım. Ama onu sevmiştim. Ve birini gerçekten sevdiğinizde, onun yerini dolduramazsınız, sadece onsuz yaşamayı öğrenmeniz gerekir."

Konuşurken onu inceledim. Bu ifadenin arkasında söylediğinden çok daha fazla anlam vardı. Ve ben bunu anladım.

"Akıllıca sözler, Laney Landers. Ve haklısın, sadece ilerlemeye devam etmelisin. Sanırım babamı kaybettikten sonra seni kendimden uzaklaştırdım. -Bu kombinasyonun ne kadar zor olduğunu size anlatamam bile. Ne kadar zor olduğunu."

"Yapmak zorunda değilsin. Biliyorum, Har. Ben de yaşadım. Bilirsin, ilk aşklar hakkında hep bir şeyler duyarsın ve asla uzun sürmezler," dedi ve bana bakmak zorunda kalmamak için durup küçük pencereden dışarı baktı. "Ama seninle paylaştığımız şey nadirdi. Demek istediğim, anaokulundayken aradığın *kişiyi* bulmak... Bu normal değil." Sonra kahkahayı bastı ve yüzünü bana döndü.

"Normal abartılıyor. Sahip olduğumuz şeyi her gün alacağım. Eskiden herkes için bir kişi olduğuna inanırdın. Bunu bana kaç yaşındayken söylediğini hatırlıyorum. Sekiz, dokuz yaşlarındayken. O zamanlar bile otoriter küçük bir şeydin." Kıkırdadım.

Güzel yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Peki ben tam olarak ne dedim?"

Her lokmanın tadını çıkararak yemeğimi yuttum. "Kahretsin, bu çok güzel." "Hatırlamıyorsun, değil mi?"

Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım. "Her şeyi hatırlıyorum, Laney. Herkesin mükemmel bir eşi olduğunu ve bizimkini bulduğumuz için şanslı olduğumuzu söylemiştin. Annenle babanın üniversiteye kadar birbirlerini bulamadıklarını söylemiştin. Ve biz o zamanlar arkadaştan öte bir şey değildik. Ama sen biliyordun."

"Ben ne bilirdim ki Harrison Montgomery? Ben sadece onun saçmalıklarını kusan aptal bir çocuktum."

"Hiç sanmıyorum. Bence tam isabet ettin." Öne doğru eğildim ve topuzundan kurtulan gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. Gözlerini kapadı ve kıpırdamadan oturdu.

"Artık bir şey bilip bilmediğimi bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Tüm bu şüphe nereden geliyor? Kendine güven, Laney. Tanrı biliyor ki ben güveniyorum."

Gözleri birden açıldı ve çarpıcı bakışları benimkilerle kilitlendi. "Bana inandığın için teşekkürler."

"Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı."

"Aynen. Benim de sana inancım var. Her zaman." "Benimle konuşmadığın zamanlarda bile mi?"

Güldü ve o tatlı ses küçük alanda yankılandı. Ve yemin ederim ki, şu anda ölsem, mutlu bir adam olarak ayrılırdım. İhtiyacım olan her şey buradaydı. Bu küçük ağaç evde.

"Seninle konuşmadığım zamanlarda bile sana inancım vardı. Sadece incinmiştim sanırım."

"Olmak için sebebin vardı." Başımı arkaya eğdim ve suyum yudumladım.

"Geri dönüş yolunu bulduğumuza sevindim, yani artık birbirimizden nefret etmediğimiz yere. Ben de doğum gününü seninle geçireceğim için mutluyum."

"Ben de öyle. Bugün oldukça mutsuzdum ve sen tüm bunları tersine çevirmeyi başardın."

"Güzel. Şimdi şu pastayı deneyelim."

"Kulağa hoş geliyor. Chicago nasıldı? Charlie nasıl?"

Başını salladı. "O iyi. Geri dönmek ve dairemde bazı şeyleri düzenlemek güzeldi. Nat ile biraz zaman geçirdim. Bu arada selam söyledi," dedi Laney ve bana içinde büyük bir dilim kek olan bir tabak uzattı. Konuşurken bakışlarımı kaçıırıyordu, bu da bana bir şeyler olduğunu düşündürüyordu. Belki de nişanlısını benimle tartışmaktan rahatsız oluyordu. Belki de daha fazlası vardı.

"Ona selamımı söyle. Onu hep sevmişimdir."

"Evet. Çok iyi bir kız." Güldü ve dili üst dudağındaki kremanın bir kısmını yalamak için dışarı çıktı ve ben de tatlı ağzından kendim alma dürtüsüyle savaştım.

Laney ve ben sonraki iki saat boyunca bu şekilde oturduk. Her zaman yaptığımız gibi konuşuyor ve gülüyorduk. Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Sanki geçen beş yıl gerçek değilmiş gibi.

Ve ben bundan
zevk aldım. Onun
içinde.

Laney'nin annesi dün ameliyat oldu ve onu ağaç evden beri görmemiştim. Ve şimdi onunla vakit geçirirken, ondan uzak kalmak neredeyse daha zor geliyordu. Onu özledim. Onu arzuladım.

San Francisco'da helikopterden indim, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Öğle yemeği için Ford ve Jack'le buluşacaktım. İş için yapmamız gereken birkaç şey vardı ve Laney'i aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Artık benden nefret etmediği için mutluydum ama şimdi ondan uzak durmak zordu. Ama o başka bir adamla nişanlıydı.

Tahoe'ya giderken ona açılmıştım ve beni ahırda sarhoş bulduğu gece kartlarımı oynamıştım. Ağaç evde yemek yediğimizde bunu hafife almıştı. Bana aynı şekilde hissettiğine dair bir umut belirtisi gösterecek hiçbir şey vermemişti. Muhtemelen her şeyi unutmak istiyordu.

Ben de aynısını yapmalıyım. Onu tekrar hayatımda gördüğüm için şükretmeli ve arkadaş olarak ilerlemeliyim.

Montgomery binasına vardım ve alt kattaki Harley'in fırınına uğradım. Alt köşedeki süitte oturuyordu. Olağanüstü bir fırıncıydı ve kapısında her zaman kuyruk olurdu. İlk açıldığında şirketine yatırım yapmıştık ve caddenin yukarısında ikinci bir dükkan açması konuşuluyordu. En iyi arkadaşı Molly, DeLiciously Yours'u hayata geçirmesine yardımcı olduğu için birkaç çalışan işe almıştı ve Molly geçtiğimiz sonbaharda hukuk fakültesine gitmişti.

"Hey, aceleyi kaçırdın. Öğle yemeğine gidiyorsunuz, değil mi?" diye sordu içeri girdiğimde.

"Evet. Gitmeden önce gelip bir merhaba diyeyim dedim." Kollarımı ona doladım ve sarılmak için kendime çektim.

"Ford, Jack'le birlikte birkaç dakika içinde aşağıda olacaklarına dair mesaj attı," dedi. "Otur. Sohbet edelim. Laney ile neler olduğunu anlat bana."

Güldüm. Harley hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi. Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Her şey yolunda."

"Bana sert adam numarası yapma, Har-bear. Seni tanıyorum. Onun için deli oluyorsun. Sarhoş bir aptalken söylediklerinden bahsettin mi?"

"Sarhoş aptal biraz sert oldu." Bir kahkaha attım. "Hey, ben onları gördüğüm gibi çağırırım."

"Touché. Hayır. Yani orada olduğu için özür diledim ama söylediklerim hakkında konuşmadık. Belli ki oradaydı. Beni duydu. Ama o nişanlı, o yüzden eminim bu konuyu açarak durumu garipleştirmek istemiyordur. Ve bunca yıldan sonra nihayet yeniden konuşuyoruz, bu yüzden kurduğumuz arkadaşlığı mahvetmek istemiyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Harrison. Ama bazen kendini ortaya koymalısın. Evlendiğinde, bu bir seçenek olmayacak."

"Onun iyi bir adamı var. Bunu onun için mahvetmek istemiyorum. Ben de onunla olan ilişkiyi kaybetmek istemiyorum. Uzun süre konuşmadık."

"Ödül nadiren risk olmadan gelir. Bana güvenin. Kardeşini sevmek risksiz değildi."

Başımı salladım. "Sadece o değil."

"Ne oldu?" Öne doğru eğildi ve parmaklarını birleştirerek bir çadır şekli oluşturdu.

"Belki biraz reddedilme korkusu vardır. Yani, o seçimini yaptı. Onu seçti."

"Bu korkuyu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama tüm bilgilere sahip olmadığı halde onu seçti. Yıllar önce onu neden uzaklaştırdığını bilmiyordu."

Başımı salladım. "Belki de kaderimde yalnız olmak vardır. Sefil bir playboy hayatı yaşayıp tek başıma yaşlanacağım."

"Hayır. Bu senin son oyunun değil. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve bunu Laney'den başka biriyle bulamayacağını düşünüyorsan, en iyisi oyun yüzünü takın ve onu geri kazanmanın bir yolunu bulmaya başla."

Güldüm. "Sağ ol Harley. Ne olacağını göreceğiz."

"Benimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun." Kapı açılıp kardeşlerim içeri girdiğinde ayağa kalktı.

Ford onu yerden kaldırıp etrafında döndürdü ve kahkahaları fırını doldurdu.

"Kahretsin bebeğim, seni özledim. Şimdi de gidip bu ikisiyle yemek yemem gerekiyor." Ford başparmağını bize doğru itti.

"Seni duyabiliyoruz." Gözlerimi devirdim.

"Açlıktan ölüyorum." Jack her zaman yaptığı gibi tezgâhın arkasına geçti ve kendine bir kek aldı.

"Yemeğe gidiyoruz," diye tısladı Ford.

"Yürüyebiliyorum ve yemek yiyebiliyorum. O kadar da zor değil. Beni hamur işleriyle utandırmayı bırak." Jack bir kahkaha attı ve geri dönüp Harley'e sarıldı. "Seni seviyorum kardeşim. Sonra görüşürüz."

Ford karısını öptü. Elime uzandı ve parmak uçlarında yükselip yanağımdan öptü. "Bu işi çözeceksin. Sana güveniyorum."

Laney'nin bu sözleri bana nasıl söylediğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

Ben.

Caddenin yukarısında Jack'in en sevdiği İtalyan restoranında karar kıldık çünkü,

En gürültülü olan oydu. Ve en tutkulusu. Aklım başka yerdeydi ve nerede yediğimiz umurumda değildi.

Arka tarafta bir masaya yerleştik ve siparişlerimizi verdik.

"Pekâlâ, annem hakkında konuşmamız gerekiyor." Peçetemi kucağıma bıraktım ve kollarımı masaya dayadım.

"Peki ya o?" Ford sordu. "Ellinci yaşına altı hafta var," dedim.

"Tanrım. Annem elli yaşında mı?" Jack inanamayarak başını salladı.

"Evet. Kırk dokuzdan sonra gelen şey bu, moron." Ağabeyim gözlerini devirdi.

"Her zaman bir pislik olmak zorunda mısın?" Jack hırladı.

Tanrım. Bu ikisi tartışmadan beş dakika bile duramazdı. "Hadi ama. Bu annemle ilgili. Birbirinizi dürtmeyi bırakın ve bunu yetişkinler gibi tartışalım."

Ford kaşlarını kaldırarak Jack'e baktı, o da başıyla onayladı. Bu huzurlu an, eğer şanslıysam belki de önümüzdeki birkaç dakika boyunca sürecekti.

"Demek istediğim, ne yapmak istiyorsun? Onu bir geziye mi götürelim? Ona bir parti mi verelim?" Garson tabaklarımızı önümüze koyarken sordum.

"Hepimizin aynı anda ayrılması her zaman zor olmuştur," Ford dedi.

Sıcak ekmek ve sarımsağın iştah açıcı kokuları etrafa yayılıyordu. Ben. Sohbet ve kahkahalar lüks restoranı doldurdu.

"Bence ona harika bir sürpriz parti yapmalıyız. Onun hiç partisi olmadı. Hep başkaları için etkinlikler düzenliyor." Jack konuşurken başını salladı.

"Parti fikri benim de hoşuma gitti. Sen ne düşünüyorsun?" Ford bana sordu.

"Bence buna bayılır. Bunu organize etmek için yeterli zamanımız var. Tüm aileyi uçakla getirebiliriz. Eminim onun için orada olmak isteyeceklerdir." Annemizin üç kız ve iki erkek kardeşi vardı ve ABD'nin dört bir yanına dağılmışlardı. Birbirlerine çok yakındılar ve onların orada olması onu çok mutlu ederdi.

Jack, "Eminim büyükannem, babam, ninem ve dedem de gelirler," dedi.

"Evet ama onun haberi olmadan bunu nasıl başaracağız?" Ford sordu.

"Laney Mae adında harika bir etkinlik planlayıcısı kullanıyoruz. Sen denetleyebilirsin

Annemin hiçbir şeyden haberi olmayacak," dedi Jack, aptal bir sırıtişla bana bakarak.

"Evet, bu işe yarar. Ama burada ne kadar kalacak?" Ford sorusunu bana yöneltti.

"Bilmiyorum. Chicago'da çalıştığı otel onun yerini değiştirmek zorunda kaldı, bu yüzden geri dönmek için acele ettiğini sanmıyorum. En azından annesi iyileşene kadar. Onunla bugün konuşacağım." Laney ile yakın çalışma fikri kesinlikle nabzımın biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Bu büyük bir olay olacaktı. "Bunu şaraphanede yapamayız, çünkü

annemin haberi olmadan hazırlık yapmamız mümkün değil."

"Güzel bir yer seçelim."

"Bu işe bugün başlayacağım," dedim.

Ford sırtarak, "Eminim öyle olacak," dedi.

"Laney Mae ile uzun saatler geçirmen gerekecek. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Yani, onun kucağında sarhoş olmadan?" Jack bunu söyleyince Ford'la birlikte kahkahalara boğuldular.

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"Biz sadece sana bok veriyoruz. Tamam, bize ne dediğini söyle. Eğer o yapamazsa, yapabilecek birini bulmamız gerekecek."

"Sanırım yapacak." Başımı salladım. "Peki, başka ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" Bu toplantıyı bitirip Laney'i aramak için sabırsızlanıyordum.

"Monroe Buckley hakkında konuşmamız gerek." Ford çatalını bıraktı ve peçetesiyle ağzını sildi. Kardeşlerimden biri kusursuz terbiyeye sahipti.

"O Buck'ın küçük kız kardeşi," diye konuştu Jack bir lokma yemek yerken.

Belli ki bu kardeş Ford'un görgü kuralları konusundaki gücünü paylaşıyordu.

Miles Buckley Jack'in en iyi arkadaşıydı. Kuzey Kaliforniya'daki rakip liselerde oynamışlar, sonra da SC'de aynı odada kalmaya ve dört yıl boyunca aynı takımda oynamaya başlamışlardı. Jack oyun kurucuydu, Buck da alıcı olarak oynuyordu. Üniversite boyunca güçlü bir takım olmuşlardı. Aralarından su sızmazdı ve o iyi bir adamdı. Buck'ın ailesiyle birkaç maça gitmiştik ve Monroe ile de birkaç kez tanışmıştım.

"Evet. Onu hatırlıyorum. İyi kızdı."

"Evet. Çok zeki biri. Stanford'dan yeni mezun oldu ve büyük bir gazetecilik ödülü kazandı. Buck onda zekâ geni olduğunu iddia ediyor." Jack bir kahkaha attı.

Ford küçük kardeşimize gözlerini devirdi. "Görünüşe göre olağanüstü bir gazeteci ve bizim için çalışmak istiyor ama CBS'in onu istediği ve şu anda orada staj yaptığı söyleniyor. Stanford öğrenci gazetesinin baş editörüymüş. Özgeçmişini bu sabah gönderdi ve çok etkileyici."

"Buck onun bizimle çalışmasını istiyor çünkü CBS'teki işi kabul ederse New York'a taşınmasını istiyorlar." Jack bir parça ekmek kopardı ve ağzına attı. Buck Los Angeles'ta yaşıyordu ama belli ki kız kardeşinin batıda kalmasını tercih ediyordu.

"O zaman bunu gerçekleştirelim," dedim Jack'e bakarak, "Onu en iyi sen tanıyorsun, o yüzden sihrini konuşur."

"Evet. Bu konuda. Benden biraz nefret ediyor."

"Tabii ki öyle. Bana onu becermediğini söyle?" Ford ellerini masaya vurarak tısladı.

"Tanrım, hayır. Buck beni öldürür. Hepimizi uyardı, özellikle de beni. Monroe yasak bölge. Ayrıca, benim tipim değil. Ama iki yıl önce onu yarışırken görmek için erkek erkeğe bir gezi yapmış olabiliriz. Stanford kros ve atletizm takımında koşuyordu. Geçen yıl ulusal yarışmayı kazanmıştı." Jack onun bir süperstar olduğunu yeni hatırlamış gibi başını salladı.

Başımı salladım. "Ve?"

"Buck ve ben onun iki takım arkadaşıyla takıldık ve o bize domuz dedi. O zamandan beri beni neredeyse hiç tanımadı." Omuz silkti ve ağzına bir parça daha ekmek attı. "Ama umarım artık bunu aşmıştır. Her neyse, Buck çok korumacıdır, bu yüzden onu getirirsek ona dikkat etmemiz gerekir."

"Aletini pantolonunun içinde tut, Jack. Şaka yapmıyorum. Senden daha fazla baş ağrısı istemiyorum." Ford garsona el salladı ve hesabı istedi.

Jack parmağıyla ağabeyimizi işaret etti. "Benim için endişelenmene gerek yok. Buck kıcıma tekme basar. Ama haber merkezindeki bazı şerefsizlere dikkat etmemiz gerekiyor."

Başım geriye düştü ve kıkırdadım.

"Kim? Hal mı? Wesley mi? Onlar yüz yaşında falan. Sen neden bahsediyorsun ki?" Ford'un yüzü kıpkırmızıydı. Jack'e karşı sınırını aşmıştı ve bu noktada işler ters gitmeye meyilliydi.

"Stajyerler, dostum. Onlar şerefsiz piçler. Sanki buranın sahibiymiş gibi haber merkezinde dolaşıp bütün genç kızlara asılırlar. Ve Wesley yetmiş dokuzuncu yaş gününü kutladı ve adam çok iyi. Ama o bir avcı değil."

Ford gözlerini devirdi ve ben de gülümsememi gizlemek için elimle ağzımı kapattım. Jack söz konusu olduğunda bunu yapmamak imkânsızdı. Kafadan çatlaktı ve tanıdığım en eğlenceli insandı.

"Tamam o zaman. Yırtıcılara karşı gözlerimi dört açacağım. Eminim kendi başının çaresine bakabilir. Bebek bakıcılığı işle birlikte gelmiyor. Ama uygunsuz davranan birini duyarsanız, bana söylerseniz memnun olurum. Yani, kendin dışında." Ford ayağa kalktı.

"Haber merkezinde çalışan iki kızla çıktım. Benim yaşımdaydılar ve bana asıldılar. Ben de o sırada o departmanda çalışmıyordum.

zarar, faul yok. Denetlemeye başladığımdan beri o haber odasındaki tek bir pilice bile dokunmadım."

Ford sinirli bir şekilde başını salladı ve ben konuşmadan önce kaldırıma doğru yürüyüp bekleyen arabamıza doğru ilerlerken aralarına girdim. "Öncelikle onlara piliç deme, onlar kadın. Hadi ama Jack. İkincisi, şirketin sahibi sensin, bu yüzden profesyonel kalman akıllıca olur. Lütfen annemin partisine odaklanabilir miyiz?"

"*Kalemini şirket mürekkebine batırma* sözünü duydun mu?" Ford küçük kardeşimize sırtımdan önce telefonunu karıştırdı.

"Kesinlikle evet. İşte bu yüzden o departmanın başına geçtiğimden beri bana asılan kadınların hiçbirine karşı harekete geçmedim. Ve inanın bana, bu her gün oluyor. Tüm kadınları cazibemden mahrum etmek çok zor."

Güldüm ve ayrılmaya hazır olduğumu bildirmek için pilotumuza bir mesaj attım. "Jerome, ofise dönerken beni helikoptere bırakabilir misin?"

"Elbette, Harrison."

"Birileri Napa'ya dönmek için can atıyor," dedi Jack, sevimsiz yüzünde aptal bir sırıtışla.

"Yapacak işlerim var. İşime karışmayın ve bu öğleden sonra birbirinizi öldürmemeye çalışın," dedim ve helikopterin park edildiği yere geldiğimizde kapıyı açtım.

"Laney'nin ne dediğini bize bildirin," diye bağırdı Ford.

"Ve korkaklığı bırak. Kıza nasıl hissettiğini söyle, pislik." Bu Jack'ten geldi.

Kapıyı kapattım ve helikopter pistine doğru ilerledim. Havalanmadan önce Laney'e kısa bir mesaj attım.

Ben ~ Bir saat içinde benimle ofiste buluşabilir misin? Seninle görüşmem gereken önemli bir proje var.

Laney ~ Tabii. Yakında görüşürüz.

Helikopter yerden ayrılırken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Şimdi tek yapmam gereken altı hafta daha burada kalması için onu ikna etmektir.

Yere indiğimizde kısa bir yolculukla şaraphaneye gittim ve mutfakta meydana gelen bir başka saçma sorunla uğraştım. Annem beni arayarak şefimiz ve şef yardımcımız olan Donovan ve Robb'un birbirlerine girdiklerini ve her ikisinin de diğerini kovmazsak istifa etmekle tehdit ettiklerini söyledi. Tartışmanın tamamı yeni aldığımız garsonla ilgiliydi.

işe alındı, Elise. Hep bir kızla ilgili değil miydi? Önce Elise'le konuştum, çünkü yıllar içinde kaynağa gitmenin en iyisi olduğunu öğrenmişim. Sonra her iki adamla da görüştüm ve Elise'in ikisiyle de ilgilenmediğini söyledim. İkisi de birbirlerini suçlayarak etrafta dolandılar, ben de onlara Elise'in erkeklerle çıkmadığını bildirmem için bana izin verdiğini söyledim. Partneri Tara ile uzun süreli bir ilişkisi vardı. Her iki adam da birbirlerine yumruk atıp özür dilemeden önce bir dakika surat astı.

Cennette bir gün daha. Eğer bir şey değilse, başka bir şeydi. Neyse ki kardeşlerim yangın söndürme konusunda beni iyi eğitmişlerdi.

Laney'i ofisimde otururken buldum. Kapıyı arkamdan kapattım ve güldüm.

"Vay canına. Birileri hızlı davranmış." Onun yanından geçip masama oturdum.

"Merakımı uyandırdınız."

"Güzel. Ford ve Jack ile öğle yemeği yedim ve seninle annem için bir parti planlaman hakkında konuşmak istedik. Altı hafta sonra 50 yaşına girecek. Onun için büyük bir parti vermek istiyoruz. Tabii ki burada değil, çünkü o bilir. Ama bunu yapmak için özel bir yer bulmalıyız. Tüm ailesini ve arkadaşlarını getireceğiz. Çok fazla iş olacak ve ne kadar kalacağını ve düğün planlarıyla ilgili nerede olduğunu bilmiyordum. Ama eğer müsaitseniz üçümüz de bunu yapmanızı istiyoruz."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Uzun sarı dalgalar omuzlarına dökülüyordu. Okyanus mavileri heyecanla dans ediyordu. Sarı sundress elbisesi ve beyaz hırkası çok seksiydi.

"Gerçekten mi? Annene ne yaptığımı söyleyeceğiz?"

Parmaklarımın ucuyla bir teepee oluşturdum ve bunu düşündüm. "Montgomery Media'da bir şeyler bulacağız. Şirket için büyük bir etkinliği yönettiğini söyleriz. Fazla bir şey sormayacaktır çünkü işin o tarafıyla çok ilgili değil. Ford işin o kısmını halledebilir."

"Tamam," dedi, derin düşüncelere dalmış gibi uzaklara bakarak. "Altı hafta boyunca buralarda olacak mısın?"

Ayağa kalktı. "Evet. Sanırım öyleyim."

İstesem de yüzümdeki aptal sırıtışı gizleyemezdim. Başımı salladım. "Charlie için sorun olur mu?"

Kapıda durakladı ve bana doğru döndü. Ağaç evde konuştuğumuzdan beri bakışları ilk kez benimkilerle kilitlendi. "Oh, artık birlikte değiliz. Düğün iptal oldu. Gidip birkaç mekâna bakacağım ve ne bulduğumu sana bildireceğim."

Sözleri karşısında nabzım hızlandı.

Ne oluyor be?

Ve böylece işler yoluna girmeye başladı.

On Beşinci Bölüm

Laney

"Yani, Harrison'ın annesi için bu etkinliği planlamak üzere bir süre daha kalacak mısın?" Jenny sordu. Onunla ikinci görüşmemdi ve şu ana kadar beni etkilemişti. Kendisi bir aile terapistiydi ve zorlamıyordu. Rahat olduğum şeyleri paylaşmama izin veriyordu, bu yüzden kendimi bir arkadaşımı ziyaret ediyormuş gibi hissediyordum.

"Evet. Ona alacağımı söyledim."

"Eminim ailen kalmana çok sevinmiştir. Bence bu iyi bir şey Laney. Ne yapmak istediğine karar vermek için kendine zaman tanıyorsun. Annenin durumu da iyi, bu da yardımcı oluyor."

"Evet. Çok rahatladım. Tüm bunlar olurken o kadar güçlü davrandı ki, bu bir bakıma bana da ilham verdi."

"Nasıl yani?" Jenny sordu.

"O kanserle yüzleşti. Benim de aynısını yapmam gerekiyor. Ve sanırım nişanımı bozmak ilk adımdı. Charlie'yi düşündüğümde hala canım acıyor. Ona yaşattığım acıyı." Başımı salladım. "Ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum."

"Anlaştık. İkiniz için de. Mecburiyetten biriyle evlenmek ikiniz için de adil olmazdı. Ve evet, onu incittin. Ve bundan ders çıkaracaksın. Ama Harrison'la bir şeyler keşfetmene izin vermemek Charlie'nin acısını azaltmaz. Bu seni cezalandırır. Bir anlamda, kalbinin sesini dinlememek ona kötülük etmektir."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru ittim. "Nasıl yani?"

"Nişanı attınız çünkü bunun doğru olmadığını biliyordunuz. Bunu sana gösteren kişi Harrison'dı, değil mi? Ona karşı hissettikleriniz Charlie'ye karşı hissettiklerinizden çok farklı?"

"Evet. Bu doğru."

"Yani bunu keşfetmemek her şeyin bir hiç uğruna olduğu anlamına geliyor. Charlie'yi incittiniz ama kendinizin de mutlu olmasına izin vermediniz, yani her şeyi boşa yaptınız,

değil mi?"

Başımı salladım. "Sanırım. Sadece bir şeye atlamak için çok erken gibi geliyor."

"Birkaç hafta oldu, Laney. Charlie'ye Harrison'a aşık olduğunu söyledin. Bandajı yırtıp attın ve sonra da kaçıp saklandın. Sence bu neden?"

"Bilmiyorum. Belki de incinmekten korkuyorum. Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Belki de mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyorsun. Bu mümkün mü?"

Dudaklarımı yaladım ve yan masada duran su şişesine uzandım. Jenny'nin ofisi şıktı. Beyazlar ve allık pembe ile dekore edilmişti. Beyaz kanepe, beyaz sehpa, duvarlarda pembe çiçekli sanat eserleri. Başının üzerinde büyük bir kristal avize asılıydı. Kadınsı ve muhteşem. Burada kendimi anında rahat hissettim. Ama şu anda, kalçalarım yukarıdaydı.

"Neden mutlu olmayı hak etmeyeyim ki?"

"Bence bu milyon dolarlık bir soru olabilir. Gelecek hafta tekrar buluşmadan önce bunu düşünmeni istiyorum."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

"Derinlere in, Laney. Her şeyin kökü orada. Aşık olmadığın biriyle evlenmenin nedeni bu. Harrison'dan ve evinden bu kadar uzun süre uzak kalmanın nedeni bu." Koyu kahverengi bakışları benimkileri delip geçti.

Başımı salladım ve "Kalbim kırılmıştı" diye fısıldadım.

"Sana inanıyorum. Ama neden? İşte bunu düşünmeni istiyorum."

Ayağa kalkarken tenim sıcacıktı. Dişlerimi sıktım. Sinirime dokunmuştu. Açığa çıkarmaya hazır olmadığım bir sinire.

"Pekala. Haftaya görüşürüz."

Arabaya bindiğimde telefonumu açtım ve Harrison'dan gelen bir mesaj gördüm.

Harrison ~ Ne zaman döneceksin? Seninle görüşmem gereken birkaç teklif var.

Çok muhtaç. Ve ben bunu sevdim.

Ben ~ Yoldayım şimdi.

Şaraphaneye vardığımda doğruca Harrison'ın ofisine yürüdüm.

"Kapıyı arkandan kapatabilir m i s i n ? Annem buralarda.

Bir yerlerde. Az önce geçerken gördüm."

Kapıyı kapattım ve karşısındaki koltuğa oturdum. Gözlüklerini çıkardı ve masanın üzerine koydu. Gözlüklerini sadece kitap okurken ya da bilgisayarına bakarken kullanırdı ve taktığında çok seksi görünürdü. Koyu renk saçları bugün biraz dağınıktı, önden biraz daha uzundu ve yanlarda temiz bir solukluk vardı. Çenesinde bir gün öncesinden kalma bir kıl vardı ve parmaklarım ona sürtünmek için can atıyordu. Ellerimi sandalyedeki bacaklarımın altına sokarak onları yerlerinde tuttum. Beyaz gömleğinin altından tişörtü görünüyordu, kravatı gevşemişti ve iki düğmesi açıktı. Hiç de Harrison'a yakışmıyordu. Ceketini sandalyesinin üzerinden sarkıyordu ve çikolata kahvesi bakışları benimkilere kilitlenmişti.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Ben iyiyim. Neredeydin? Her zamankinden daha uzun bir öğle yemeği yedin. Randevun mu vardı?" Eliyle ensesini ovuşturdu.

Bir kahkaha attım. Yıpranmış, kıskanç bir karmaşaydı.

"Hayır." "Bana söyleyebilirsin. Yani, artık bekarsın, değil mi?"

Gülümsedim ve ayağa kalktım, Jenny'nin sözleri kulaklarımda çınılıyordu. *Eğer ona bir şans vermezsen, her şey boşa gider.*

Masasının etrafına geldiğimde beni inceledi. Elini uzattım ve iki elimin arasında tuttum. Boğazımın arkasındaki yumruyu iterken gözyaşlarım tehdit ediyordu.

"Charlie ile ilişkiyi bitirdim çünkü başka birine karşı bir şeyler hissediyorum. Yani, hayır, kimseyle çıkmıyorum. Aslında bir randevudaydım. Bir terapistle görüşüyorum. Tüm bu duygular üzerinde çalışmak istiyorum ama kesin olarak bildiğim bir şey var."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "O ne Laney?"

"Seni seviyorum. Hiç durmadım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bunu yavaştan almalıyız çünkü çok korkuyorum Harrison."

"Neden korkuyorsun?"

Başımı salladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Duygularımı. Ne kadar güçlü olduklarını. Geleceğimi. Geçmişimi. Charlie'yi nasıl incittiğimi ve bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdiğimi."

Parmaklarını çenemin altına yerleştirerek beni yukarı bakmaya ve bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Artık korkmak yok, tamam mı? Senin için buradayım. Seni o kadar çok seviyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum."

Gözlerimin altındaki sıvıyı temizlemek için başparmağını kullandı. Ve bir adım daha yaklaştı. Bir eli boynumun arkasına geçti, saçlarıma dolandı. Dudakları benimkilerin hemen üzerinde geziniyordu. Onları hissedebileceğim kadar yakındı. Nane ve

sandal ağacı duyularımı doldurdu. Gömleğini parmaklarımın arasına aldım, onu mümkün olduğunu bilmediğim bir Şekilde arzuluyordum.

"Beni  pecek misin artık?" Fısıldadım.

Ağzı benimkine çarptı. Kalbim gökyüzünde patlayan havai fiŐekler gibi patladı, arzum ve ihtiyacım neredeyse beni eziyordu. Sandalyesine çöktü ve teması kaybetmeden beni kucağına çekti. Ona sarıldım ama yine de yeterince yaklaŐamadım. Başımı yana eğdi ve öpücüğü daha da derinleŐtirdi. Hâlâ yeterli değildi. Açlıktan  lmek üzere olan bir hayvan gibi, aldım, aldım ve aldım. Her saniyenin tadına bakıyor ve tadını  ıkarıyordum. Her bir sesin. Ağzımın içinde inledi, dili benimkine karşı çılgınca dans ediyordu. Tüm sertliğine bastırdım ve arzusu beni daha da körükledi. Bu yeterli değildi. Yakın bile değildi. Hırkamı omuzlarımdan itti ve hırka yere düştü. Dudakları boynumdan aşağı indi ve ona daha iyi erişim sağlamak için geriye yaslandım. Parmağı elbisemin spagetti askısını çekiŐtirdi ve bir omzum serbest kaldı. Ağzı göğsümü kapladı ve saçlarını çekiŐtirirken nefesim kesildi.

Daha fazlasını
istemek. Daha
fazlasına
ihtiyaç
duymak.

Kapının çalınması beni seks odaklı transımdan çıkardı ve kendimi toparlamaya çalıştım. Harrison bana yardım etmeye çalıştı ama ikimiz de dengemizi kaybedip yere düŐtük. Kapı uçarak açıldı ve ağırlığının beni ezmesini engellemek için ellerini kullanarak üzerime yayıldı.

Nefes nefese kalmıştık ve  ıldırımıŐtık.

 rkilen Monica Montgomery Şaşkınlıkla baktı ve hemen özür dileyerek odadan çıktı.

 kimiz de bir kahkaha krizine girdik. Annesi bizi ilk kez böyle bir durumda yakalamıyordu. Ama uzun zamandır ilk kez olduğu kesindi. Ve onun yanında çalıŐmaya başladığımdan beri ilk kez oluyordu.

Ve aman Tanrım. *Şu anda benim hakkımda ne düşünüyor?*

"Kahretsin. Artık nişanlı olmadığımı biliyor mu?"

"Evet. Beni bilgilendirdiğin gün ona söyledim. Nasıl hissettiğimi sana söylemem için beni cesaretlendirdi." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itti ve ayağa kalkarak bana elini uzattı.

"Lütfen bana o içeri girdiğinde göğsümün dışarıda olmadığını söyle," dedim çılgınca kıyafetlerimi düzeltmeye çalışarak.

Harrison gülerek yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. "O hiçbir şey görmedi."

Geri çekildim ve parmaklarımı kaldırarak haç işareti yaptım. "Geri çekil, seni *seksi canavar*. Bunu iş yerinde yapamam. Bu hiç profesyonelce değil."

Hınzır bir kahkahayla başı geriye düştü. "Burası bana ait. Birbirimizi seviyoruz. Bunu kimin bildiği umurumda değil. Ve bu çok güzel bir öpücüktü, Laney. Beş yıldır seni istiyorum."

Ellerimi yanaklarıma koydum ve tenimdeki sıcaklığı hissettim. "Aman Tanrım. *Dur*. Böyle konuşamazsın. Burada olmaz. Ve bunu yavaştan alıyoruz."

El yordamıyla kapıya gittim ve aceleyle koridora çıktım. Sonra gerçek bir toplantı için orada olduğumu hatırladım.

Kahretsin.

Kapıyı çaldım. "Kapı açık," diye mırıldandı.

"Bir toplantımız vardı, değil mi?"

"Evet, öyle yaptık." Sandalyesine oturmak için eğildi ve oturmam için kucagını sıvazladı.

Kapıyı dramatik bir şekilde sonuna kadar itip açtım, kaşlarımı kaldırdım ve parmağımla onu işaret ettim. "Hayır. Ve kapı açık kalıyor."

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum ve hâlâ masasında duran not defterime uzandım.

"Laney?"

"Evet," dedim en ciddi sesimle. "Kazağın ters dönmüş."

Gözlerimi kapattım ve hızlıca çekip çıkarmadan ve doğru şekilde geri takmadan önce bir nefes aldım.

"İyi miyiz?"

"Biz her zaman iyiydik." Göz kırptı. "Ama burada küçük bir sorunum var."

Ayağa kalkmak için ittim ve bakmak için masasının üzerine eğildim, o da kucagını işaret etti.

"Bu tam bir ereksiyon, dostum." Yanağımanın içini çiğnedim. "Şu anda bana gösterdiğin göğüsler mükemmel *dostum*," öne doğru eğilip elini elbisemin ön kısmının altından geçirerek alay etti.

Onu tokatlayarak uzaklaştırdım ve koltuğuma geri dönmeden önce neredeyse ikinci kez düşüyordum. "Tamam, nerede kalmıştık?"

"Sanırım üçüncü tura geçmek üzereyiz," dedi ve dilini çıkarıp alt dudağına götürdü. Koltuğumda kıpırdandım. Harrison ve ben ergenliğimizden beri böyle hissetmemiştim.

Onu o kadar çok istiyor ve ihtiyaç duyuyordum ki doğru düzgün düşünemiyordum. "Oh, güzel, şimdi daha iyi bir zaman mı?" Monica arkamdan söyledi.

Arkamı dönemedim. Yanaklarım beni kesinlikle ele verirdi. Ama bu kadını hayatım boyunca tanımıştım ve beni bundan çok daha utanç verici anlarımda görmüştü.

Boşver onu.

Aynı derecede utanç verici anlar. Bugün onların en kötüsüne rakip olabilirdi. Ne de olsa az önce beni oğlunun ofisinde yere yayılmış, o da üstümde ve muhtemelen bir göğsüm açıkta görmüştü. Bu kesinlikle şu anda bir numaraydı.

"Monica. Merhaba. Bunun için çok üzgünüm." Yüzümü ona dönerken elimi önümde salladım. "Harrison'a bir şey veriyordum ve ayağım takıldı. Sonra o da takıldı. Ve, şey, evet. İkimizin de ayağı takıldı."

"Kesinlikle yaptın." Gülümsedi ve omzumu okşadı. "Bunu ona sen mi verdin?"

Alt dudağımı ısırdım ve gülmemeye çalıştım.

"Onu bana o verdi anne. İyi ki de vermiş." Harrison dedi.

"Bunu görebiliyorum, tatlım. Tamam, ben de tam "İkiniz de bu akşam benimle yemek yemek ister misiniz?"

"I olur Aşk için," I cevap verdi hızlı bir şekilde
Çünkü I gerekli patlamadan önce bu konuşmanın bitmesini istedim.

"Harika. Akşam altı gibi görüşürüz."

Harrison kapıya doğru yürürken, "Buna emin olabilirsiniz," dedi.

"Oh, yapacağım." Monica koridora çıkarken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Lütfen durdur şunu," diye mırıldandım, ellerimle yüzümü kapatarak.

"Lütfen durmasına asla izin verme," dedi ve bakışlarındaki sıcaklık beni tekrar kızarıyor.

"Baştan başlayalım. Partiyle ilgili benimle ne konuşmak istiyordun?"
Monica'nın yakınlarda olma ihtimaline karşı sesimi alçak tuttum.

Harrison eğildi ve bana birkaç kağıt parçası uzattı. Bölgedeki farklı mekânlardan gelen tekliflerdi bunlar. Her birine baktım ve başımı salladım.

"Aklıma başka bir fikir geldi. Bu şekilde gitmek isterseniz bunlar işe yarayacaktır.

Ama annenin tek derdi ailedir."

"Doğru," dedi, şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu.

"Bu mekanların çok kişisel olmayacağını düşünüyorum. Onların yiyecek ve içeceklerini kullanmak zorundayız ve kişi sayısı ve zaman dilimleri konusunda kısıtlamalarımız olacak. Bu onun ellinci yılı. Çok şey yaşadı. Ben derim ki, bir sürü kişisel ayrıntıyla işi bitirelim. Tüm Montgomery şarapları. Bütün hamur işlerini Harley'den sipariş edebiliriz. Yemekleri onun en sevdiği restorandan alırsak. İstedığımız kadar insan olsun ve tüm kişisel dokunuşları getirelim."

"Kulağa hoş geliyor. Ama onun haberi olmadan bunu burada yapamayız." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Araziniz bir dönümlük bir arazide yer alıyor. Şaraphane ile aynı zemine sahip çünkü yeterince yakın. Çadır kurabilir, kendi tuvaletlerimizi, dans pistimizi, her şeyi getirebiliriz. En güzel ortamda."

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Hoşuma gitti. Hadi yapalım. Bu daha çok onun tarzı."

"Her şeyi ayarlamak bizim için biraz daha fazla iş olacak ama uzun vadede gerçekten daha iyi olacağına inanıyorum. Kurabiye kalıbı gibi değil."

"Bunu sevdim. Altı hafta içinde bunu başarabileceğinden emin misin?" "Benden şüphe mi ediyorsun Montgomery?"

"Asla," dedi gülümseyerek. "Ama biliyorsun ki bu, evimde birlikte çok zaman geçireceğimiz anlamına geliyor."

Güldüm. "Ağırdan alıyoruz. Ben başımın çaresine bakabilirim, ya sen?" "Az önce buraya ateşli ve ağır bir şekilde gelen sen değil miydin?"

dalga geçti.

İki elimle yüzümü kapattım ve inledim. "Tango yapmak için iki kişi gerekir."

"Aynen öyle. Tekrar tango yapmak için sabırsızlanıyorum."

Ayağa kalktım ve başımı salladım. "Ben bunun üzerinde çalışacağım. Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

"Hey, Laney," diye seslendi arkamdan, kapı aralığına geldiğimde yüzümü ona döndüm.

"Öyle mi?"

"Sana her zaman ihtiyacım var."

Tanrım, bana güç ver. Çünkü
başım büyük belada.

On Altıncı Bölüm

Harrison

Laney öğleden sonra benden uzak durdu ve eve gitmesi gerektiğini, akşam yemeği için annemlerde buluşacağımızı söyleyen bir mesaj attı. Ofisimde aramızda olanlar yüzünden çıldırdığını biliyordum. Ben korkmuyordum. Sadece yakında tekrar olmasını umuyordum.

Ben içeri girdiğimde Lorena mutfakta meşguldü ve annem de bahçesinden topladığı taze gülleri bir vazoya yerleştiriyordu.

"Hey," dedim, tezgâhın üzerindeki kâsedden birkaç üzüm alarak.

"Selam, tatlım. Jack yolda. Laney nerede?"

"Annesini kontrol etmek için eve koştu. Şu anda yolda."

"İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz." Yanakları pembeleşmişti ve daha önce bizi bastığı için utandığını biliyordum.

"Ağırdan alıyoruz," dedim ve annemle Lorena bakıştılar. Meraklı küçük kuşlar. Neyse ki kapının zili çaldı da arkasından gelecek bir yığın sorudan kurtuldum.

Annem ve kardeşim işimize karışmaya başlamadan önce Laney ile yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kapıyı açtım, elini tuttum ve onu koridordan banyoya doğru ittim.

"Sana da merhaba," diye fısıldayarak bağırdı.

Onu tuvalete çektim ve kapıyı kapattım. "Sadece bir öpücüktü, Laney. Büyütmeyin ve fazla düşünmeyin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini devirdi. "Bunu fazla düşündüğümü nereden çıkardın?"

"Çünkü seni tanıyorum. Ve bütün öğleden sonra benden kaçtın."

"Aslında yapmam gereken bir işim olduğunu biliyorsun. Şaraphaneye sadece seninle sevişmek için gelmedim."

Lavaboya doğru geri çekilip çantasını ve hırkasını tezgâhın üzerine bıraktığında daha da yaklaşarak onun alanını işgal ettim.

"Bundan emin misin?" Lavanta kokusunda kaybolurken sordum.

Bir elini göğsüme koydu ve dudaklarını yaladı. "Evet."

Dudaklarımız birbirine çok yakındı, konuşurken dudaklarım onunkileri sıyırdı. "Sonunda o kazağı çıkardığına sevindim." Parmağımla elbisesinin spagetti askısının üzerinde gezindim ve tüylerim diken diken oldu.

"Burası kesinlikle çok sıcak." Küçük nefesleri duyulabilen tek sestti.

"Kesinlikle öyle." Ağzımı onunkiyle kapattım ve onu yerden kaldırıp kışını tezgâhın üzerine koydum. Bacaklarının arasına girdim ve parmakları saçlarıma dolandı.

Dillerimiz kontrol için düelloya tutuştu ve elbisesinin bir askısını aşağı itip diğerine başladım. Ağzımın içinde inledi ve bu beni neredeyse çözüyordu.

"Harrison," sözcük nefes nefese ve ihtiyaç dolu bir şekilde çıkmıştı.

Kapı birden açıldı ve Laney ile ben kendimizi toparlamaya çalıştık.

Siktiğimin Jack'i. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Hey, çocuklar. Burada neler oluyor?" Bir elmayı ısırarak güldü.

"Laney Mae, memem çıkmış. Yani, benim için sorun yok ama senin olmayacağını düşündüm."

"Dostum, çık git buradan," diye tısladım.

Laney kayışını yukarı çekti, elbisesini düzeltti ve ayağa kalktı.

"Senden gerçekten nefret ettiğim zamanlar bunlar, Jack-ass."

"Ne? Lorena Lorena ikinizin tuvalete gittiğini söyledi, ben de sürpriz partiyi konuşmak için gittiğinizi düşündüm. Burada neler olup bittiğinden kesinlikle haberim yok ama bu konuda hiç üzgün değilim. Bu iyi bir şey."

"Dışarı." Kapıyı işaret ettim.

Elma çekirdeğini çöpe attı ve kapıya doğru uzandı. "Bunu açık bırakayım mı? Siz ikinize kapalı kapılar ardında güvenilmez gibi görünüyor."

"Biz de seninle geliyoruz." Laney güldü ve kulağıma doğru eğilmeden önce elimi çekti. "Terbiyeli ol."

"Hepsi senin sayende oldu," dedim ve onu yemek odasına kadar takip ettim.

"Ah, güzel, hepiniz buradasınız. Yemek hazır." Annem masanın başındaki koltuğa, Jack de Laney ve benim karşıma oturdu.

"Bu harika görünüyor, Monica. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Şaka mı yapıyorsun? Kısa bir süreliğine de olsa şehre döndüğün için çok heyecanlıyım."

Annemin sözleri üzerine onun yanında gerildim. Laney yine de Chicago'ya dönecek miydi? Henüz hiçbir şey konuşmamıştık. Kahretsin, henüz hiçbir şey değildik. Ama bunu değiştirmek için elimden geleni yapacağıma emindim.

Laney hırkasını omuzlarına attı ve başını salladı.

"Üşüdün mü Laney Mae? Burası biraz *soğuk*," dedi Jack sırtarak. Ona bok atmayı seviyordu.

Laney öksürdü ve annem ayağa kalktı. "Oh, burası soğuk mu? Çok özür dilerim."

"Hayır, hayır, hiç de soğuk değil. Ben tamamen iyiyim." Annem termostatu ayarlamak için odanın diğer tarafına geçerken Jack'e ters ters baktı. Laney elbisesinin yerinde olduğundan emin olmak için aşağı baktı ve ben gülmemeye çalıştım.

Jack gülümsedi ve ben ona uyarıcı bir bakış attım. Keyif almaya başlamıştı. "Hâlâ tenis oynuyor musun?" Annem, Laney'nin yanından geçerken sordu. masanın etrafında salata.

"Hayır, uzun zamandır oynamadım."

"İkiniz birlikte her zaman çok iyiydiniz. Raketleri çıkarmalısın, Harrison."

Laney'e baktım. "Evet, bir süredir oynamıyorduk."

"Ve senin de kullanabileceğin *mavi taşakların* var." Jack sandalyesinde arkasına yaslandı ve aptal aptal sırtışını gizlemeye çalıştı.

Laney'nin boğazı düğümlendi ve öksürürken sırtını sıvazladım. "İyi misin?" Annem endişeyle sordu, kızarmış patatesleri Jack.

"Evet, sadece yanlış boruya girdim." Omuz silkti, kardeşime bakarken gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Az önce bununla ilgili bir makale okudum. Teniste sarı top kullanmalarının bir nedeni var. Her şey görünürlükle ilgili. Görünüşe göre eskiden beyaz toplar kullanıyorlarmış ama onları görmek daha zormuş. Mavi top kullanıldığını hiç duymadım. Bu yeni bir şey mi?"

Çatalımı yere bıraktım ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Laney'nin eli masanın altında benimkini buldu ve sıktı. Onun da kendini tutmaya çalıştığını biliyordum.

"Oh, hayır. Bu hiç de yeni değil. Har-bear'ın yıllardır mavi topları var," dedi kardeşim.

"Gerçekten mi? Onları kullandın mı, Laney?"

Laney şarap kadehini yere bıraktı ve gözlerini tabağına dikti. "Hayır. Onları henüz denemedim."

"Oh, ona mavi topları verdiğini sanıyordum." Jack Laney'ye kaşlarını kaldırdı ve Laney'nin yanakları pembeleşti.

"Ben buralarda olduğumdan beri sarı olanlar işe yarıyor. Değiştireceğimi sanmıyorum, tatlım," dedi annem, bardağını yeniden doldurmak için şarap şişesine uzanırken.

Etrafımızda hafif bir klasik müzik sesi duyuluyordu ve Lorena dışarı çıkıp bize tatlıyı hazırladığını haber verdi. Kardeşimle biraz uğraşmanın zamanı gelmişti. Bunun için yalvarıyordu.

"Geçen gün kiminle karşılaştım biliyor musun?"

Dedim. "Kim?" Annem sordu.

"*Bobby Carpenter*." Bakışlarım Jack'inkilere kilitlendi ve gülmek için kendimi zor tuttum. O adamdan nefret ediyordu.

"Boogie Bob," dedi Laney ve Jack hep bir ağızdan. İkisinin de Bobby ile sorunları vardı. Bu eğlenceli olacaktı.

"Neden yine o ismi taşıyor?" diye sordu annem, ayak uydurmaya çalışarak.

"Ona bu ismi Laney verdi," dedim başımı sallayarak.

"Her zaman altın arardı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Laney söyledi. "Üçüncü sınıfta yanımda oturuyordu ve bir gün gerçekten çok uğraşıyordu ve dönüp sümüğünü defterime sildi. Kapağında atlar olan şu şirin defterlerden biriydi. Kelimenin tam anlamıyla sümüğünü defterime sildi."

Masa kahkahalara boğuldu.

"Senin de onunla bir sorunun vardı, değil mi Jack?" Annem kendini toparladıktan sonra sordu.

"Bundan bahsetmen komik. *Sevgili kardeşim* Boogie Bob'un benim için bir tetikleyici olduğunu gayet iyi biliyor." Ağzını sildi ve peçetesini masanın üzerine bıraktı.

"Onu gördüğümde nasıl olduğunu sordu. Ailesinin evini ailesinden yeni satın almış. Emekli olmak için Arizona'ya taşınmışlar. Yolun yukarısında yaşıyor, yani eminim onu daha sık göreceksiniz." Kaşlarımı kaldırdım ve sırtışıma gizlemeye çalıştım.

"O adama katlanamıyorum," diye tısladı Jack. "Birinci sınıfta donumu çalan oydu."

Masadan daha fazla kahkaha geldi.

"Ah, evet. Seni almak için okula gelmek zorunda kaldım. Bunu neden tekrar yaptı?" Annem sordu.

Laney'e baktım ve gözleri muziplikle dans etti. Bu hikâyeye ve kardeşime bayılmıştı. Göğsüm bir şeyle sıkıştı. Nostalji, belki? Umut mu?

"Koç beni birinci sınıfta oyun kurucu yapmaya karar verdiğinde Boogie Bob üçüncü sınıftaydı. İki yıl önce ilk 11'deydi ve çok kızgındı. Anlıyorum. Berbat bir durum. Ama futbol bu. Küçük serseri ben duştayken donumu çaldı."

"Kız kardeşiyle ilgili bir sorun da vardı, değil mi?" Laney, yüzüne bir sırıtış yayılırken alt dudağını sertçe ısırarak dürttü.

"Ah, evet, hatırlattığın için teşekkürler, Laney Mae. Kız kardeşi, *Küçük Boogie* bir tabancaydı. O hatun ciddi bir *Jack krizi* geçirdi. Tribünlerin altındaki örümcek maymunlar gibi bana tırmandı. Onu reddettim, o da sinirlendi. Kadınların fazla agresif olmasından hoşlanmadığımı biliyorsun anne. Tecavüze uğramış hissetmekten daha kötü bir şey yoktur."

Annem gözlerini devirdi ve başını salladı ama gülümsemesini fark etmemek imkânsızdı. "Yani kız kardeşi ve senin onun takımdaki yerini alman yüzünden sana kızdı ve bu yüzden mi iç çamaşırlarını çaldı? Bu hiç olgunca değil."

"Bu konuda haklısın. Demek aile mücevherleri oradaydı." Elleriyle yanlara doğru işaret etti. "Ve kotuma sürtünmesi tahammül edilebilir bir şey değildi. Ben de yardım için *kardeşime* gittim. O da bana sırtını döndü." Jack başını salladı.

"Fen sınıfıma dalıp bana acı çektiğini söyledin. Yük taşıyormuş gibi yürüyordun. Sana hemşireye gitmeni söyledim." Daha fazla dayanamadım ve kahkahayı bastım, Laney ve annem de aynı şeyi yaparak masanın üzerine düştüler.

"Buna sürtünme denir, Har-bear. Sen hiç taşaklarını sürttürdün mü kardeşim? Hoş bir şey değildir."

"Her zaman en hassas cilde sahip olan sendin," dedi annem, koca bebeği kurtarmaya çalışarak. "Ve Hemşire Pathi'yi çok severdin. Ama o gün ondan memnun olmadığını hatırlıyorum."

Laney başını sallayarak, "Evet, her şey için hep ona gidiyordun," dedi. O da çok güzel görünüyordu. Burada yanımda oturuyordu.

Jack sanki bu anı ona çok acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Evet, Laney Mae. Genellikle Hemşire Pathi matematik dersinden kaçmak istediğimde uzanmama ve ona dertlerimi anlatmama izin verirdi. Ama o gün farklıydı. Ona *aşağıda* biraz *rahatsızlığım* olduğunu söyledim. Ofisinde o süslü buz makinesi vardı ve bir torba alıp o orospu çocuğunu tepesine kadar doldurdu.

Asistanıyla havadan sudan konuşurken kasıklarımın üzerine bırakıp baskı uyguladı. *Dört dakika* boyunca bana taşaklarımı buzlattı. Nereden bildiğimi biliyor musun?"

Hepimiz kendimizi kaybetmenin eşiğindeydik ve Laney kahkahalarını zapt etmeye çalışırken beklediği tek kelimeyi ağzından çıkaran kişi oldu. "*Nasıl?*"

"Çünkü altmışa kadar saydım. Tam dört kez. Hemşire Pathi büyük boy di-um, deniz canavarımı neredeyse dondurarak vücudumdan ayırırken."

İşte o an oldu. Elim masaya indi ve daha fazla tutamadım. Histerik kahkahalar odayı doldurdu ve Jack bile sonunda bana katıldı. Ve lanet olsun ki tekrar böyle gülmek iyi hissettirmedi. Laney ışığını evimize geri getirmişti. Babam ölmeden önceki mutlu günlerimizi hatırlatıyordu.

"Babamın odana çıktığını ve ciddi bir şekilde yatağa oturduğunu hatırlıyorum. Erkekliğinin ömür boyu zarar gördüğüne ikna olmuştun." Annem yüzünden akan gözyaşlarını sildi. Mutlu gözyaşları. Son birkaç yıldır babamız için yas tutarken gözlerinin etrafında oluşan çizgileri görerek onu inceledim.

"Birazdan söyleyeceklerimi *kulaklıkla dinlemek* isteyebilirsin anne." Jack iki elini kulaklarının üzerine koyarak annemize kendisini onun sözlerinden nasıl koruyacağını gösterdi.

Gülümsedi. "Ben iyiyim. Üç erkek çocuk büyüttüm. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

"*Deniz canavarımın* çabuk iyileştiğini söyleyelim. Ama o günü düşünmek bile ikimizde de buruşup ölme isteği uyandırıyor. Kelime oyunu yapmıyorum."

Herkes onun maskaralıklarına kıkırdamaya devam ederken başımı salladım. Laney bana bakıp gülümsedi ve ben de onu kucağıma çekip anlamsızca öpme isteğimle savaştım. Hayatımda eksik olan şey oydu. Bu kız. Hiç kimsenin dolduramadığı bir boşluğu dolduruyordu.

"Görünüşe göre burada biraz eğleniyoruz," dedi Lorena, bir tepsi çikolatalı ekler getirirken.

Jack uludu. "*Çok güzeller*, değil mi Laney Mae? Affedersin, yani *güzeller*."

Başı geriye düştü ve onun şakalarından hoşlandığını anladım. Baktı -Çakmak.

Mutluyum.

"Bu gece kesinlikle bir tanesin, Jackie oğlum." Annem hamur işi tepsisini kardeşime uzattı.

"Her zaman. Boogie Bob'un ailesinin evini satın aldığını mı söyledin?" diye sordu kardeşim.

"Evet. Eminim onu çok göreceğiz, bu yüzden *deniz canavarına* bir uyarı vermek isteyebilirsin." Bundan zevk alıyordum. Küçük kardeşime işkence etmekten daha iyi bir şey olamazdı.

Başını salladı. "Biri bizi kızdırdığında söylediğin şey neydi Laney Mae?"

"İntikam bir-" Anneme baktı. "*Sürtük mü?*"

"*Sürtük* diyebilirsin, tatlım. Bunu ben büyüttüm." Annem başparmağını Jack'e doğru itti. "Bunu kaldırabilirim."

Daha çok

kahkaha. Daha

fazla

gülümseme.

Daha fazla

Laney.

"Boogie Bob'a borcumuzu doğru düzgün ödediğimizi hiç sanmıyorum. Demek istediğim, at defterini atmak zorunda kaldın ve o küçük pislik tarafından yavaş yavaş işkence gördüm."

"Sanırım bu konuda haklısın," dedi Laney, yüzüne muzip bir gülümseme yayılmıştı.

"Babası artık evde değil gibi görünüyor." Jack elini kaldırdı ve bir zili çalıyormuş gibi yaptı. "Ding, ding, ding."

Bu ding-dong-ditching için bir koddu. Laney Mae Landers'ın en sevdiği şey olarak da bilinir. Kız hepimizi gemiye bindirirdi, Ford bile o günlerde birkaç kez katıldı.

Başını salladı ve omuz silkti. "Bunu uzun zamandır yapmamıştım."

"O zavallı adamın kapısını çalıp kaçmayacaksın, değil mi?" Annem inanamayarak sordu.

"Taşaklarımı yıprattı, anne. Bunu hak etti. Tavuk değilsin, değil mi Laney Mae?"

Bana baktı ve gülümsedi. "Asla. Ama Harrison'ın beni bağda sırtında gezdirmesi gerekecek çünkü topuklu ayakkabı giyiyorum."

"Buna aldıracağını hiç sanmıyorum." Kardeşim göz

kırptı. "Ben de varım."

"Siz çocuklar çok komiksiniz," dedi annem, masadan kalkıp yanımıza gelerek her birimize sarıldı. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Hepimiz Lorena'nın masayı toplamasına yardım ettik ve hava kararana kadar dışarıda oturup şarap içtik.

"Tamam, Boogie Bob Operasyonu zamanı geldi," dedi Jack ve annemle vedalaştık.

Laney sırtıma biniyordu ve onun yakınlığı beni sürekli rahatsız ediyordu. Ama bu anı hiçbir şeye değişmezdim. Kendine geliyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

"Ya yanında biri varsa? Mesela bir kadınla," diye fısıldadı Laney.

"Oh adamım. Bu bana neşe verirdi," dedi Jack.

"Neden?" Tiksintiyle sordum.

"Çünkü onun oyun oynamaya başlaması ve kapısının zilini kırk kez çaldığımda bizim onu bölmemiz düşüncesi. Paha biçilemez."

Laney çenesini başıma yaslayarak, "İntikam kötüdür, Jack-ass," diye hatırlattı ona.

"Aynen öyle kızım." Bir ev uzaktayken Jack çalıların arkasına çömeldi. "Pekâlâ, zili kim çalacak?"

"Siz ikiniz benim misafirim olabilirsiniz. Ben nöbet tutarım." Gözlerimi devirdim. Bu saçma numaraya sadece Laney'yle daha fazla zaman geçireceğim için uyuyordum.

Sırtımdan atladı ve ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. "Büyük ihtimalle olay yerinden koşarak uzaklaşmam gerekecek, o yüzden bunları sen tut. Ama temizlendiğimizde, tekrar atlayacağım."

"Kendimi çok kirli hissediyorum. Sanki beni kaçış arabası olarak kullanıyormuşsun gibi," dedim.

Yüzünü bana döndü. Ay dolunaydı ve tüm ihtişamıyla onun üzerinde parlıyordu. Gözleri yaramazlıkla dans ediyordu. Parmak uçlarına kalktı ve beni öptü. Hızlı değildi. Yumuşak da değildi. Ve beni şaşırttı. Jack yanımda uludu. Gizli kalma becerisi yok denecek kadar azdı diyelim.

Geri çekildi ve kardeşimle birlikte kapıya doğru gitmeden önce gülümsedi. Ön verandaya doğru yürümelerini ve sırayla zili çalmalarını izledim. *Tekrar tekrar*. Yani, bunu tamamen yeni bir seviyeye taşıdılar.

"Tanrım. Gidelim," diye fısıldadım.

Kapı hızla açıldı ve Laney ile Jack bana doğru koşmaya başladılar. Hepimiz gülerek şarap tarlalarının arasından geçtik. Artık bağırışlarını duyamayacağımız kadar uzaklaştığımızda Laney'nin kolunu çektim.

"Atla. Ayaklarının kesilmesini istemiyorum."

Ayağa fırladı ve bacakları belime dolandı, kolları boynuma dolandı-iyilik her yerimi sardı. Bir elimi onunkinin üzerine koydum ve yolun geri kalanında yürüdük.

"Dostum, bu harikaydı. Sanırım sen benden daha fazla ringe çıktın Laney Mae," dedi kardeşim.

"Köpeklerin havladığını ve Boogie Bob'un arkamızdan bağırıldığını duydun mu?" Güldüğünde vücudu bana karşı titriyordu.

"Müthiş bir şey. Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Jack yanında yürürken Biz.

Başımı arkaya yatırdım ve o da yanağımı öptü. O da hissediyordu. Bağın sonuna geldiğimizde Jack arabayı almak ve geceyi geçirmek üzere şehre dönmek için anneme gitti. Laney'i ailesinin evine kadar geçirdim. Gençken sayamayacağım kadar çok kez yaptığım bir şeydi ama bu sefer her şey demekti. Yolumuza devam ediyorduk. Sahip olduğumuz şeye geri dönüyorduk. O zamandan beri ikimizin de bulamadığı bir şeye.

Kaldırıma indi ve ayakkabılarını tekrar giydi, evine kadar olan kısa mesafeyi yürümekte ısrar etti. Ellerimiz kendi istekleriyle birleşti ve onları aramızda salladık.

"Eğlenceliydi, değil mi?" diye sordu. "Öyleydi. Siz ikiniz çıldırmışsınız."

"Evet. Burada ne kadar çok mutlu anı yaşadığımı unutmuşum."

"Evet. Çok fazla var. Peki, planın nedir? Yani, artık nişanlı olmadığına göre, yine de Chicago'ya dönmeyi düşünüyor musun?"

Beni ön kapıya kadar götürdü. "Gerçekten bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünmedim, ki bu hiç bana göre değil. Ama herhangi bir karar vermeden önce annemin nasıl olduğunu görmem gerekiyor."

İkimiz de sebebin bu olmadığını biliyorduk ama ne söylemesi gerekiyorsa söylemesine izin verecektim. Annesi gayet iyiydi. Laney şu anda sadece kaybolmuştu. Ve yolunu bulmasına yardım etmek için çaresizdim.

"Tamam. Benimle herhangi bir konuda konuşmak istersen, buradayım."

Başını salladı. "Evet, biliyorum. Ağırdan aldığın için çok teşekkür ederim. Anneni ve kardeşini bir günde parlattım."

Başım kahkahalarla geriye düştü. "Evet, güzel bir gündü. Bir sürü anıyı geri getirdiğine eminim. Düşündüğün kadar değiştiğini sanmıyorum."

"Belki de haklısın. Belki de yapmadım." Parmak uçlarına kalktı ve bana iffetli bir öpücük verdi.

"Seni seviyorum, Laney."

Kapının koluna uzandı. "Ben de seni seviyorum. Sorun asla bu değildi."

Sorun neydi? Charlie ile ilişkisini bitirmişti. Neden ağırdan alıyorduk? Beş yıldır ayrıydık, bu gecikmenin sebebi neydi?

İçeri girdi ve kapıyı kapattı.

Bugün olanları düşündüm. Kendini tutuyor olabilirdi ama sonuçta ilerleme kaydediyorduk.

Bana geri dönüyordu. Ve önemli olan tek şey buydu.

On Yedinci Bölüm

Laney

Sonraki iki hafta bir bulanıklık içinde geçti. Annemin durumu iyiydi ve bir şampiyon gibi iyileşmişti. Okula dönmeye hazırlanıyordu. Ben de şaraphanede Monica'nın partisini planlamakla meşguldüm ve her boş dakikamı Harrison'la geçiriyordum. Son iki hafta boyunca bu adamı o kadar çok öpmüştüm ki dudaklarım kalıcı olarak çatlamıştı. Bu düşünce beni gülümsetiyordu. Bana hissettirdikleri. Beni öpme şekli. Ama işleri daha ileri götürmemiştik ve bunun nedeni ikimizin de istememesi değildi. Ama ben ağırdan almak istedim ve o da buna saygı duydu.

Herkes Napa'da kalmak ya da Chicago'daki hayatıma geri dönmek konusundaki planlarımı sormaya devam etti. Ben de herkes kadar merak ediyordum. Ama hiçbir fikrim yoktu. W Hotel'deki pozisyonum çoktan dolmuştu ve beni şaşırtan şey umursamamamdı. Üzülmemiştim.

Burada olmak hoşuma gidiyordu. Jenny'nin ofisine girdim. Artık onu haftada iki kez görüyordum ve onunla her şeyi konuşmak bana yardımcı oluyordu.

"Ee, nasılsın? Konuştuklarımız hakkında biraz daha düşündün mü?" diye sordu.

Beyaz koltuğuna yerleştim ve çiçekli yastığı kucağıma alıp düşünmeye başladım. Jenny ve ben neden uzak kaldığımı konuşmaya devam ettik. Harrison'la yıllar önce ayrıldıktan sonra neden böyle bir değişim ya da dönüşüm olmuştu.

"Evet. Bunu çok düşündüm."

"Bu çok iyi. Harrison ile daha çok konuşuyor musun?"

"Evet. Ağırdan alma konusunda gerçekten saygılı davranıyor. Kafasının karışık olduğunu biliyorum. Ama bilemiyorum. Çok şey oldu. Charlie'yle yanlış nedenlerle birlikte olduğumu kabul ettim. Sanırım Charlie bile bunu biliyordu. Hiçbir zaman kendimi tamamen vermedim. Ve onu incitmenin suçluluğu hâlâ omuzlarımda ağır bir yük olarak duruyor," diye itiraf ettim.

Ona yaptığım şey için kendimi çok kötü hissediyordum.

"Sen sahiplendin, değil mi? Onun daha iyisini hak ettiğini biliyordun ve bunu iptal ettin. Natalie ile yaptığınız konuşmadan anladığı anlaşılıyor."

"Evet. Umarım bir gün beni affedebilir."

"Eminim affedecektir, Laney. Ama bence şu anda kendini affetmesi gereken kişi sensin. Bu da bizi soruya geri getiriyor. Neden Charlie'ye borçlu olduğunu hissettiğin bir durumdaydın? Sevgini mi? O senin için oradaydı, bu yüzden onunla evlenmek zorunda hissettin?"

Uzun bir nefes aldım ve kanepede arkama yaslandım. Yanağımın iç kısmını acımasızca çiğnedim ve kucağımdaki yastığı kavradım.

"Son zamanlarda pek çok şey hakkında düşündüm. Bundan önce hayatımda hiç hata yapmamış değilim. Yaptım. Ama hiçbir zaman sonuçlarından kaçan biri olmadım. Her zaman onlara sahip çıktım. Tanrı biliyor ya, çocukken yaptığım saçmalıklar yüzünden birçok kez ceza aldım. Sokağa çıkma yasağını çiğneyip Harrison'la evden gizlice çıkardım. Hatta bir keresinde aile golf arabasını dört tekerleğe bindirdim. Ama her zaman sahibiydim. Ailemden hiçbir şey saklamadım. Hatalarımla yüzleştirdim."

"Ve şimdi bunu yapmadığını mı düşünüyorsun? Bence Charlie'ye de aynen böyle yaptın." Jenny karşımdaki sandalyeye oturdu ve bir bacağına diğerinin üzerine atarak kucağındaki not defterini düzeltti.

"Ben sadece geri dönüşü olmayan şeyler olduğunu düşünüyorum." "İkinci şanslara ya da kefarete inanmıyor musun?"

Yastığı kucağımdan indirdim ve yanıma koydum. "Hayır. Tabii ki biliyorum. Ve eylemlerimizin sonuçları olduğunu biliyorum. Sadece bazen bu sonuçların seni alıp götürdüğünü düşünüyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Tamam. Takip ediyorum. Lisedeyken normal yaramazlıklar yapıyordun ve cezan belki telefonunu kaybetmek ya da ceza almaktı."

Başımı salladım. "Doğru."

"Ancak yaşlandıkça, Charlie'ye olduğu gibi, riskler daha yüksek oluyor. Dolayısıyla sonuçlar da farklı olacaktır. Söyler misiniz, ne tür bir suç bir kişiyi eve dönmekten kaçınmaya zorlayan bir sonuca yol açar?"

Güneş parlarken pencereden dışarı, mavi gökyüzüne baktım. "Utanç, suçluluk, belirsizlik."

Başını salladı. "Utanç ve suçluluk duygusunu anlıyorum ama belirsizlikle neyi kastettiğinizi açıklayın."

"Sadece artık kim olduğunu bilmekle ilgili. Gerçekten bilmiyor muyum?"

"Dene, Laney. Bana bu sonuçlardan biraz daha bahset," dedi Jenny su şişesine uzanıp bir yudum alırken.

"Sanırım bu kişiden kişiye değişiyor. Ama bence bazen tüm o utanç ve suçluluk duygusunu hissetmek, bilirsiniz, sanki içinde boğuluyormuşsunuz gibi. Sanki bir ömür boyu arafta kalmaya mahkum edilmişsiniz ama hayatınızdaki hiç kimse bunu bilmiyor ve özgür olamıyorsunuz."

Beni inceledi ve bir süre sessiz kaldı. "Bu bir kaza için ödenecek ağır bir bedel. Ceza adalet sistemimizin bir kaza yüzünden kimseyi ömür boyu arafta kalmaya mahkûm ettiğini bile sanmıyorum."

Başımı salladım. Mantıken haklı olduğunu biliyordum. Ama aklım ve kalbim aynı fikirde değildi. "Kendimizi en kötü biz eleştiririz, değil mi?"

"Eğer durum buysa, o zaman sanırım her şey size bağlı. Görünüşe göre yargıç ve jüri sizsiniz. Yani sadece sen kendini özgür bırakabilirsin."

Ellerimi birbirine kenetledim ve başımı salladım. "Sanırım haklısın."

"Bugün buradan ayrılırken yapmanızı istediğim şey, ne istediğinizi düşünmeniz. Seni ne mutlu eder? Sonra da seni oraya nasıl ulaştıracağımızı ya da neden bunu hak etmediğini bulacağız."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest bıraktım. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin." Gülümsedi ve ayağa kalktı.

Ona sarıldım çünkü son birkaç haftadır yakınlaşmıştık ve Jenny kendini daha güvenilir bir arkadaş gibi hissediyordu.

Ama bazı şeyler için kimseye güvenemezsiniz.

Çünkü bu, yüksek sesle söylemek anlamına gelir.

Harrison patlamış mısırı kanepeye getirdi ve biz de hangi filmi izleyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk. Bütün günü onun arazisinde ölçüm yaparak ve parti için gerekli düzeni kurarak geçirmiştik. Bu etkinlik destansı olacaktı ve ben de bunun bir parçası olduğum için çok heyecanlıyım.

"Peki, *Jason Bourne* ile *Sweet Home Alabama* arasında nasıl karar vereceğiz?" Gözlerini devirdi. O romantik komedi seven biri değildi, ben de aksiyon ve gerilim havasında değildim. Cuma gecesi idi ve

uzun bir hafta geçirmiştik. Her günü birlikte geçirmiştik ve Jenny'nin söyledikleri hakkında çok düşünmüştüm. Harrison Montgomery'nin beni mutlu ettiği sonucuna varmıştım. Her zaman mutlu etmişti. O benim hayatımdaki eksik parçaydı. Geçen hafta daha ateşli öpüşme seanslarımız olmuştu ama ben hâlâ kendimi tutuyordum. O da beni zorlamıyordu. Bunu takdir ediyordum ama cinsel gerilim beni rahatsız ediyordu. En son Harrison'la birlikte olduğumdan beri kimseyi onu istediğim gibi istememiştik. Başka hiç kimse beni onun tanıdığı gibi tanımamıştı. Hoşlandığım şeyi. İhtiyacım olanı.

"İstersen filmi atlayabiliriz," dedim.

Ağzını açtı ve ben de birkaç parça patlamış mısır atıp yakışıklı yüzünü inceledim. Parmaklarımı ensesinde gezdirdim, dikenli kirli sakalının parmak uçlarımda bıraktığı his hoşuma gitti.

"Öyle mi? Ne yapmak istiyorsun?" Ateşli bakışları beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

"*Ne yapmak istiyorsun?*" Sözlerini ona tekrarlarlarken dudaklarım onunkileri sıyırdı.

Beni kucağına çekti, ben de ona sarıldım. "Tek istediğim sensin, Laney Landers."

Başım kahkahalarla geriye düştü ve boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu. "Senin ailenden hiç kimse yok ki Kapıyı açıp üstümü çıkardığın anda beni yakalayacaksın, değil mi?" Kendi sesimi tanıyamadım. Nefes nefese ve hırçındı ve tenime karşı kıkırdadı. Tüylerim diken diken oldu ve parmaklarımı onun koyu renkli, kalın saçlarına doladım.

"O kapıdan kimse girmeyecek. Kilitli, yani güvendedeyiz. Ama bu her şeyi çıkarmama izin vereceğin anlamına mı geliyor? Bana her seferinde tek omuzla işkence etmeyeceksin, değil mi?" Boynumu öperken dudaklarını tenimde gezdirmeye devam etti ve bakışlarımla buluşmak için geri geldi.

"Artık alay etmek yok. Ben hazırım."

"Neye hazırsın bebeğim?" Koyu renk gözleri benimkilerle kilitlendi. Yoğun ve aç. Arzu dolu. "Senin için hazırım. Hepiniz için."

Ağzının kenarları yukarı kalktı. "Bu sözleri duymayı ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?"

"Birkaç gün mü?" Alay ettim.

Bir elini her iki yanağıma koydu ve beni orada tuttu. "Beş lanet yıl, Laney. Bu kadar uzun. Seni ittiğim andan itibaren seni özledim. Sana ihtiyacım vardı. Sen benim için osun. Ve hepinizi istiyorum."

"Ben her zaman sana aittim. Sadece birbirimize geri dönmenin yolunu bulmamız gerekiyordu."

"Ve işte buradayız."

"İşte geldik," diye fısıldadım.

Uzandı ve tişörtümü başımın üzerinden çekti, pembe dantelli sütyenimi almak için durakladı. Arkama uzanıp sütyenimi çözdü ve kucağıma düştü.

"Tanrım. Sen çok güzelsin. Sadece sana bakmak istiyorum," dedi ve gözleri duygudan ıslanmıştı.

"Ben de seni özledim." Sesim titriyordu. Elleri her iki göğsümü kavradığında tüylerim diken diken oldu ve onu öpmek için çaresizce öne düştüm.

Teması kaybetmeden ayağa kalktı ve bacaklarım beline dolandı. Beni yatağa yatırırken ağzıma karşı inledi. Gömleğini başından çekmek için geri çekildi ve ben de onu inceledim. Göğsü eskisinden daha kaslıydı. Güçlü kollar ve yontulmuş karın kasları. Her zaman formdaydı ama bu tamamen yeni bir seviyeydi.

Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdığımda beni izliyordu. Gözlerindeki sıcaklığı fark etmemek imkânsızdı. Eğildi ve kot pantolonumun düğmelerini çözdü, vücudumdan çekip çıkardı ve yere bıraktı. Öne doğru oturmak için ittim ve kotunun düğmesine uzandım. Ereksiyonu kotun üzerinden kırılmakla tehdit ediyordu.

Onu hem pantolonundan hem de külotundan dikkatlice kurtarıırken, "Biri beni görmek için heyecanlanıyor," diye fısıldadım. Onu içime çekerken uzun bir nefes aldım. "Vay canına. Hep bu kadar büyük müydü?"

Gülmekten başı geriye düştü ve bana baktı. "Sanırım burada olduğun için çok heyecanlı."

Beni yatağa geri itti ve üzerime çıktı. "Seninle biraz zaman geçireceğim, Laney. Çok uzun zaman oldu."

Nefeslerim sert ve hızlı geliyordu. Bu gerçekleşiyordu. Harrison'ın yatağındaydım. Hayatımın aşkının. Hâlâ söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki. Çok zaman geçmişti.

"Hey, iyi misin?" diye sordu ve gözlerindeki endişe göğsümün sıkışmasına neden oldu. Saçlarımı yüzümden geriye doğru itti ve yanağıma okşadı.

"Titriyorsun."

"Özür dilerim. Sadece uzun zaman oldu. Ya farklıysa? Ya ben farklıysam?"

"Sevmediğim hiçbir yanın yok." "Ben de seni seviyorum."

"Seni iyi hissettirmeme izin ver, bebeğim." Alnımı, göz kapaklarımı, burnumu, yanaklarımı ve dudaklarımı öptü. Dudakları boynumdan aşağı inerken, yıllardır uykuda olan parçalarımı ısıtıp kavururken tüm endişelerim beni terk etti. Ağzı göğsümü kapladı ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak dokunuşuna doğru eğildim. Vücudumda aşağı doğru ilerledi ve dudakları külotumun üzerinde oyalandı. Parmakları ipek kumaşın altından kaydı ve yavaşça bacaklarımdan aşağıya doğru hareket ettirdi. Bacaklarımdan arasına yerleştiğinde altında kıvrandım ve sıcak nefesi en hassas bölgeye çarptı.

İhtiyaçtan kıvrandım ve bu duygu o kadar yabancıydı ki panik damarlarımda dolaştı. Harrison'dan sonra seksten hoşlanmamıştım bile. Charlie'yle de aynı şeyleri yaşamıştım. Ama bu farklıydı. Çünkü tekrar böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Ve bu her şeydi.

Harrison Montgomery bir kibrit çaktı ve ruhumu ateşe verdi. Beni her yönden uyandırdı. Başını bacaklarımdan arasına gömdü ve bu his o kadar ezici, o kadar özgürleştiriciydi ki onu durdurmadım. Her şeyi hissetmek için kendime izin verdim.

Ve, aman Tanrım, bunu hissettim.

Serbest bırakıldığımı haykırmadan önce inledim ve kıvrandım. Nefes alışımı sakinleştirmeye çalışırken zevk içimde yuvarlanıyordu. Harrison üstüme çıktı ve akan gözyaşlarımı silip süpürdü.

"Hey. Bu çok mu fazla oldu? Durabiliriz."

Boğazımdan bir hıçkırık çıkarken başımı salladım. "Hayır. Durmak istemiyorum." "Laney, ağlıyorsun. Üzgünsün."

"Hayır. Hayır, Har, değilim. Bunlar mutluluk gözyaşları."

"Emin misin? Bana neler olduğunu anlat." Yan yattı ve ben de yüzümü ona döndüm. Saçlarını okşadı ve bakışlarını inceledi.

"Uzun zamandır bu kadar çok şey hissetmemiştim. Artık hissedebileceğimi sanmıyordum," dedim ve başparmağı düşen son gözyaşını yakaladı.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye fısıldadı. Kaşları birbirine kenetlendi ve aralarında bir endişe çizgisi oluşmasına neden oldu.

"Öyle. Beni hayata döndürdün."

Gülümsedi ve kalbim patlayacak gibi oldu. "Sen hep oradaydın, Laney."

"Sadece seninle,"
dedim. "Her zaman
seninle."

"Durmak istemiyorum," diye fısıldadım, parmaklarım kaslı göğsünde gezindi ve onu kavramak için aramıza girdi.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi ve kelimeleri zorlanmıştı.

"Sadece sen. Ve bir dakika daha beklemek istemiyorum. Çok uzun süre bekledik."

"Beni yakaladın, bebeğim." Geri çekildi ve komodinine uzanıp prezervatif aldı, ben ona hayranlıkla bakarken dişleriyle ambalajı yırttı ve kendini örttü.

Harrison hayatımdayken her şey daha iyiydi.

Üstüme yerleşti ve karanlık bakışları benimkilerle kilitlendi. "Seni seviyorum, Laney Landers."

"Ben de seni seviyorum," diye gülümsedim ona, duygularıma yenik düşmüştüm.

Beni santim santim doldurarak ilerledi ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Her zaman olduğu gibi mükemmel bir senkronizasyon içinde birlikte hareket ettik. Parmaklarımı saçlarına doladım ve ağzı benimkini kapladı. Her yönden birbirimize bağlıydık. Oluşan basınç dayanılamayacak kadar fazla olana kadar yavaşça hareket ettik.

Bu his o kadar güçlüydü ki, zevk dalgaları bedenimi sararken onun adını haykırdım. Boğazından bir inilti çıkarken ve vücudu sarsılıp titrerken Harrison da benimle birlikte uçurumun kenarına geldi.

Sırt üstü düştü ve ikimiz de nefes nefese kaldık. Ama yüzünü bana döndüğünde elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Artık ayrı kalmak yok. Bana söz ver," diye
fısıldadı. "Söz veriyorum."

Çünkü ait olduğum yer burasıydı. Ve
asla ayrılmayacaktım.

On Sekizinci Bölüm

Harrison

"Partide ne durumdayız?" Şehirdeki favori restoranlarımızdan birinin masasına yerleşirken Ford sordu.

"Her şey ayarlandı. Laney bu hafta davetiyeleri gönderecek."

"Siz ikiniz kaldığınız yerden devam ediyor gibisiniz," dedi Jack, bir parça ekmek koparıp ağzına atarken.

"Evet, çözmeye çalışıyoruz."

Ford bakışlarını daralttı. "Anlayacak ne var? Nişanını iptal etti ve siz birliktesiniz."

"Ve belli ki aranızdaki çekim hâlâ devam ediyor. İkinize sayamayacağım kadar çok kez rastladım. Bana küçük bir meme gösterdiler, seni donunu indirirken yakaladım - ve bu asla görülmemiş olamaz," dedi Jack, Ford ve ben gülerken başını sallayarak.

"Eğer kendi lanet şeridinde kalabilseydin, bunlar olmaya devam etmezdi. Kapalı kapıları açmayı bırak."

"Ya da kapıya bir kravat asabilirsin. Beni uyaracak bir şey." "Ben yetişkin bir adamım, yanımdayken kapıma kravat takmam. Kızım. Burası kardeşlik evi değil. Bu delilik. İçeri girmeden önce bir kapıyı çalmayı dene." Gözlerimi devirdim ve yemeğimizi önümüze koyan garsona teşekkür ettim.

"Bu pek benim tarzım değil." Jack hamburgerine uzandı ve bir ısırık.

Ford sırtarak, "Söylemiyorsun lan," dedi. "Peki, olay nedir? Her şey yolunda gibi mi görünüyor? Çözülmesi gereken ne var?"

Çiğnemeyi bitirdim ve bir yudum su içtim. "*Her* şey harika. Sadece biraz kendini tutuyor gibi hissediyorum. Chicago'daki evinden henüz vazgeçmedi ve sanırım benden bir şeyler saklıyor. Ama yanlış anlamış olabilirim."

"Neden ona Chicago'daki yerini bırakmasını söylemiyorsun? Sorumluluğu al. Bir pislik ol. Kızlar buna bayılır," dedi Jack ve bakışlarını masamızın önünden geçen sarışın bir kadını takip etmek için çevirdi. Kadın durdu, arkasını döndü ve pislige el salladı. "İzninizle çocuklar. Hemen döneceğim."

"Tanrım," dedim nefesimin altında. "Birine asılmadan öğle yemeğini atlatamıyor."

Ford çatalını yere bıraktı. "Neden onunla konuşmuyorsun? Onu tüm hayatın boyunca tanıyorsun."

"Yerinden vazgeçmesi için ona baskı yapmak istemiyorum. Daha yeni bir araya geldik. Yapmak istediğim son şey her şeyi berbat etmek."

"Bazen işleri berbat etmeniz gerekir. Harley ile işleri mükemmel bir şekilde halledemedim ama bir yolunu bulduk. Onu sayamayacağım kadar çok kızdırdım ama bakın ne durumdayız. Bazen istediğinizi elde etmek için bazı tüyleri diken diken etmeniz gerekir," dedi Ford.

"Evet, bu pek benim tarzım değil."

Kıkırdadı. "Oldukça farkındayım. O dış görünüşün altında bir baş belası olduğunu biliyorum. Bisikletini sormadan aldığım gün, küçük bir önizleme yaptım."

"Dostum, o bisiklet yepyenydi. Benden önce sürmüştün."

"Üstüme atladığını ve araba yolunda beni yere serdiğini hatırlıyorum. Hatırladın mı? Babam kahkahalarla gülmüştü çünkü senin kendini kaybettiğini hiç görmemiştik. Ve kardeşim, sen o gün kendini kaybettin. Babam ne dedi? Sonrasında kendini çok kötü hissettiğini ve bazen biraz delirmenin normal olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Bunu düşünürken koltuğumda arkama yaslandım. Babam çok soğukkanlıydı ve buna her zaman hayranlık duymuşumdur. Ford ve ben yerde yuvarlanıp yumruklaştığımız için kendimi çok kötü hissetmiştim. Annem çığlık atıyor ve bağıırıyordu. "Eğildi ve her zaman yaptığı gibi benimle göz hizasına geldi. Sizinle konuşurken eşit olduğunuzu hissettirirdi. Hala dün gibi hatırlıyorum" dedim ve bir yudum su almak için durakladım. "Dedi ki, *'Harrison, güçlü bir adam ne zaman çekip gideceğini bilir ve güçlü bir adam ne zaman savaşaacağını bilir. Sen bana güçlü bir adam olduğunu gösterdin evlat'* dedi. Sonra da bana bir daha asla benimle uğraşmayacağınla ilgili bir şeyler söyledi."

Ford kıkırdadı. "Umarım bir gün onun bilgeliğinin yarısına sahip olurum. Ve o haklıydı. O lanet motora bir daha asla dokunmadım. Yine de seninle bir daha asla sevişmediğimi söyleyemem."

Başımı salladım. "Bu konuda haklısın."

"Rakamları aldım." Jack telefonunu masaya bıraktı ve hamburgerine uzandı. "Ne kaçırdım?"

"Sadece Har-bear'ı kızdırıp bisikletini çaldığım zamanı anımsıyorum."

"Dostum. Kendini kaybettin, hem de çok. Orada çenem yerde dikildiğini hatırlıyorum," dedi Jack ve sonra parmağıyla Ford'u işaret etti. "Yaptığın çok ezikçe bir şeydi. *Ninja Altı Hayalet Sürücü*'yü o kullanamadan elinden aldın. Bu aptalca bir hareketti."

Şimdi hepimiz gülüyoruz. O bisiklete sadece tapmakla kalmamış, ona bir isim de vermişim. "Hiç şüphesiz. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, Laney karnıma yumruk attı.

Daha sonra bunun için. Siz üçüncü sınıfta mıydınız?"

Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalışarak başımı salladım. Ona olanları anlattığımda Laney Ford'a çok kızmıştı. Atkuyruklu küçük bir sarışındı ama her zaman arkamı kollardı. Asla geri adım atmazdı. Ne o zaman, ne de şimdi. "Bu çok sertti. Kaç tane üçüncü sınıfa giden kız beşinci sınıfa giden bir çocuğa yumruk atar?"

"Bu Laney Mae. Yıllar boyunca beni yumrukladı, tekmeledi ve birkaç kez ısırıldı. Sizi uyarayım... Har-bear'a bulaşmayın. Buna müsamaha göstermez." Jack kahkahalarla geri çekildi. "Onu evde görmek gerçekten güzeldi. O yüzden sakın berbat etme. Onu gerçekten tutmak istiyorum. O yokken her şey aynı değildi."

"O bir köpek değil, seni aptal. O bir insan. *Onu* alamazsın," diye tısladım ve Jack'in yüzüne kocaman bir sırtıma yayıldı.

"Hayır. Ama *sen* yapabilirsin. O yüzden sakın berbat etme." Garsona el salladı ve tatlı menülerini istedi ve Ford ve ben ikimiz de inledik çünkü gitmeye hazırдық.

"Bunu kendi yöntemimle yapmama izin ver. Hiçbir yere gitmiyor. Sadece planını çözmek için biraz zamana ihtiyacı var."

"Annem Melanie'nin doğum izninden dönmeyeceğini söyledi. Eğer isterse şaraphanede onun için bir yer var. Melanie geri dönse de fark etmez. Laney Mae için her zaman bir yer açarız." Garson tatlıları getirdiğinde Ford elindeki tatlı menüsünü masaya fırlattı. "Evet, annem onunla bu konuda konuştu bile. İlgileniyor. Bu parti için saatlerce çalışıyor. Dış mekânı nasıl dönüştürdüğünü görene kadar bekleyin. Bana yardımcı olmak için bazı taslaklar çizdi.

ve annem buna bayılacak."

"Ve herkes bir gece önce ya da o gün uçacak, değil mi?" Jack sordu.

"Evet. Laney tüm seyahatleri ve otel konaklamalarını da ayarladı."

"Güzel. Her şey kontrol altında gibi görünüyor," dedi Ford.

Jack'in krem brülesini bitirmesini bekledik. *Adam günde 10 kilo şeker yiyor ve bir gram bile kilo almıyor, inanılmaz.* Helikopterle Napa'ya döndüm. Kardeşlerimin söylediklerini düşündüm ve bu konuyu ona nasıl açacağımı tasarladım. İçimi kemiren bir şey vardı. Bana söylemediği bir şey. Mavi bakışlarının altındaki içsel mücadeleyi birden fazla kez görmüştüm.

Ofisine uğradım ve kapıda durakladım. "Hey, günün nasıl geçiyor?"

Masasının arkasında oturduğu yerden başını kaldırdı ve ayağa kalktı. Bana doğru hamle yaptı ve ben de onu yakalayıp kollarımı ona doladım.

"Bu da ne? İyi misin?"

"Evet, tabii ki," dedi ve durup bana baktı. "Sadece seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Masasının karşısındaki sandalyeye oturmak için hareket ettim ve onu kucağıma çektim. "Bana gününü anlat."

"Annene slayt gösterisi yapmam için depodan çıkardığınız tüm o fotoğraf kutularını karıştırıyordum. Bizi anaokulunun ilk gününde, ortaokulun garip günlerinde ve her lise dansında görmek... sanırım bana tüm hisleri verdi."

"Evet, birlikte çok şey atlattık, değil mi?"

Başını salladı ve parmaklarını enseme gezdirdi. "Yaptık."

"Annenin bugünkü randevusu nasıldı?" Onu kendime doğru çekerken sordum, başı çenemin hemen altında duruyordu.

"Gerçekten iyi geçti. Her şey iyi görünüyor. İlk yıl sık sık tekrar gitmesi gerekecek ama her şey yolunda gitti. Bana gelecekle ilgili planlarımın ne olduğunu sordu."

"Ona ne söyledin?"

"Bilmediğimi, günü gününe yaşadığımı söyledim," dedi Laney, bana bakmak için kendini geriye iterek. "Ama ne olursa olsun seninle birlikte olduğumuzu söyledim."

"Bu ne demek oluyor, bebeğim? Birlikteyiz ama sen de Chicago'da bir daire mi tutuyorsun? Bana sorarsan bir ayağın hâlâ kapının dışında gibi görünüyor." İsteddiğimden daha ısırgan bir sesle çıkmıştı. Neden tereddüt ettiğini anlamamıştım.

Ayağa kalktı. "Tabii ki hayır."

"Charlie'ye de böyle mi söyledin?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunu söylememem gerektiğini biliyordum. Charlie'yle aralarındaki şey farklıydı ve ben bunu biliyordum. İçten içe biliyordum. Ama ona bu konuda baskı yapmam gerekiyordu çünkü sorunun ne olduğunu anlamıyordum.

Nefes nefese kaldı ve odanın içinde oflayıp pufladı. "Ciddi misin? Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Ben yaptım. Bunu anlamam gerekiyor."

Pencereye doğru ilerledi. "Seni her şeyden çok seviyorum, anlayacak bir şey yok. Daireden kurtulacağım, sadece birlikte yaşamaya başlamadan önce birbirimizi yeniden tanımak için zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

"Birbirinizi tanımak mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bana sesini yükseltme. Sadece sana nasıl hissettiğimi söylüyorum." Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı.

"Ben sesimi yükseltmedim. Bunu yapan tek kişi sensin. Dinle, Laney, seni tanıyorum. Sen de beni tanıyorsun. Benim sırrım yok. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Bunun üzerine gözlerini devirdi ve yüzü kızardı. "Elbette. Ama biz ayrıyken yaptığın her şeyi bilmiyorum."

"Yaptığın her şeyi bilmiyorum. Ve umurumda da değil. Önemli olan *şu an*. Zaten yeterince zaman kaybettik. Neyi bilmek istiyorsun? Yattığım herkesin listesini mi istiyorsun? Mesele bu mu?" Ayağa kalktım ve onun durduğu yere doğru ilerleyerek alanını daralttım.

Başını geriye doğru kaldırdı. "Bir liste mi var? Kaç tane vardı? Ben de bundan bahsediyorum, Harrison. Kiminle birlikte olduğunu ve ileride kimden nefret etmem gerektiğini bile bilmiyorum."

"On iki. Beş yılda on iki kadın. Ve sadece ikisi sürekli müşteriydi. Peki ya sen?"

"Bunu seninle yapmayacağım." Hışımınla yanımdan geçti ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Ona neler oluyor böyle?

Pencereden dışarı baktım ve onun arabasına binip gittiğini gördüm. "Hey." Annem kafasını içeri uzattı. "Laney'nin buradan kaçtığını gördüm. "Laney'nin buradan kaçtığını gördüm.

Her şey yolunda mı?"

Uzun bir nefes verdim. "Bilmiyorum. Yani, her şey harika ama korktuğu bir şey var. Ve bana söylemiyor. Belki de bana henüz tam olarak güvenmiyordur. Bilmiyorum."

"Çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz. Bunu ne getirdi ne oldu?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ne zaman gelecek hakkında konuşsam. O iddia ediyor

Çünkü son beş yılda ne yaptığımı bilmiyor. Ama kimin umurunda? Artık birlikteyiz."

Annem benimkinin yanındaki sandalyeye çöktü. "Kadınlar gerçekten bu şekilde çalışmaz, tatlım. Tabii ki ne yaptığını, kiminle çıktığını bilmek istiyor. Bu adil bir şey. O yüzden otur ve konuş."

"Yapacağım. Sadece aşırı tepki verdi. Her şey yoluna girecek. Annesinin hastalanması, ondan neden ayrıldığımı öğrenmesi ve nişanının sona ermesi onun için çok şeyi değiştirdi."

"Sen babandan sonra tanıdığım en sabırlı adamsın." Kıkırdadı. "Ona biraz zaman ver."

"Yapacağım."

"Çocuklar bugün nasıldı?" diye sordu.

"Güzel. Jack restorana yürüyüşümüz ve öğle yemeği arasında iki telefon numarası almayı başardı. Ford ve Harley iyi görünüyor. Sizin için mutfağa Harley'nin bir kutu hamur işini bıraktım."

Ayağa kalktı ve eliyle yanağını okşadı. "Çok düşüncelisin. Seni seviyorum. Sonra görüşürüz."

Bilgisayarını kapatmak için Laney'nin masasına doğru yürüdüm ve altına sıkıştırılmış fotoğraf kutusunu gördüm. Kutuyu çıkardım ve masanın üzerine koydum. Annem beni hazırlıksız yakalamasın diye kapıyı kapatmaya gittim.

O haklıydı. Laney en başından beri ailemizin bir parçasıydı. Bu fotoğrafların çoğunda benim kadar o da vardı. Aslında, onsuz çok az fotoğrafım vardı. Laney ile birlikte değilsem, kardeşlerimle birlikteydim.

Babam öldükten sonra fotoğrafların kesildiğini fark ettim. Ya da belki ondan sonra sadece telefonlarımızdaki fotoğraflarla yetindik. Babam hayattayken her yıl çektiğimiz Noel kartı fotoğrafları ve tüm aile fotoğraf çekimleri de durmuştu. Laney'nin koltuğuna oturup annemin kaybettiği her şeyi düşündüm. Ve

En azından Ford, Jack ve ben evlenip kendi ailelerimizi kuracaktık. En iyi arkadaşını kaybetmişti. Ruh eşini.

Laney Landers.

Birkaç fotoğrafa daha göz attım ve mezuniyet balomuzdan bir tanesine güldüm. Laney resmi bir elbise giymişti ama bir şekilde sırtında bir fotoğraf çektirmeyi başarmıştı. Fotoğrafta i n c e l e r k e n başparmağımı parmak izinin üzerinde gezdirdim. Gülümsemelerimiz hayattan daha büyüktü. Üniversiteye gitmeye hazırlanıyorduk. Bir planımız vardı. Bir geleceğimiz. Ve ben her şeyi berbat etmişim.

Bunun tekrar olmasına izin verirsem lanetlenirim.

On Dokuzuncu Bölüm

Laney

"Laney, merhaba, içeri gel," dedi Jenny, beni ofisine geri götürürken. "Beni araya sıkıştırdığın için teşekkürler."

"Elbette. Sesin üzgün geliyordu. Neler oluyor?" diye sordu, sandalyesine çökerken ben de karşısındaki kanepeye yerleştim.

"Harrison ve ben az önce kavga ettik."

"Tamam. Bana anlatmak ister misin?"

Gözlerimden yaşlar fışkırdı. "Ben normalde böyle bir bebek değilim. Bugünlerde neden sürekli ağladığımı bilmiyorum. Zaten çoğu zaman mutluluk gözyaşları oluyor."

Zırlayan bir korkak olmaktan nefret ederdim. Bu hiç benim tarzım değildi.

Güldü. "Bebeklik yapmıyorsun. Bence kaçtığın pek çok şey seni burada bekliyordu. Ve sen onlarla yüzleşmek için eve döndün."

Başımı salladım. "Ama yapmadım. Anneme yardım etmek için eve döndüm. Her şeyi deşmek istemedim."

Not defterini yanındaki sehpanın üzerine koydu. "Dinle Laney, her ne sebeple olursa olsun buradasın. Ve bazen yüzleşmek istemediğimiz şeyler bizi geride tutan şeylerdir. Belki bu konuda konuşursan kendini daha iyi hissedersin. İçini dökersin."

"Onu kaybedeceğim," diye fısıldadım. "Bana eskisi gibi bakmayacak." "Seni herkesten daha çok sevdiğini söylediğini sanıyordum."

"Öyle." Yanağımın içini çiğnedim ve kan serbest kalırken metalin tadını yuttum.

"Birini sevdiğinde, hatalarına bakmaksızın onu seversin Laney. Hepimiz insanız. Seni okula dönmeye zorladığı ve senden ayrıldığı için onu affettin. Neden ona da aynı fırsatı vermiyorsun?"

"Bu onu çok incitecek. Onu tanıyorum."

Başını salladı. "Tamam. O zaman onu en az incitecek şekilde söylemenin bir yolunu bul. Çünkü bu sırrı açıklamazsan onu kaybedecekmişsin gibi geliyor. Sırlar her zaman su yüzüne çıkar. Ve eğer onları içinde tutarsan, seni canlı canlı yerler. O bandajı yırtıp atmalısın. Bana içini dökmek istersen ben buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum." Dedim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Bunu hiç yüksek sesle söylemedim.

Kimseye değil. Çünkü bunu yaptığımda gerçek olacak."

"Biliyorsun ki sen söylemediğin için bu hâlâ gerçek Laney.

Ve bu sana farklı bir şekilde zarar veriyor. Ne yapacaksın?"

"Yapabileceğim tek şey. Ona söyleyeceğim," dedim, kendime doğru iterek.

Ayaklar.

Uzun zaman önceydi. Bilmeyi hak ediyordu. Kimseye söylememiştim.

Ben

Bu sırrı o kadar uzun süre sakladım ki nasıl söyleyeceğimi bile bilemedim. Benimle birlikte mezara götüreceğimi düşündüm. Ama Jenny haklıydı. Ona söylemeliydim çünkü hâlâ kendimi tutmamın nedeni buydu. Onu yıkmadan söylemenin bir yolunu bulmalıyım. Bir ömür boyu yetecek kadar vardı.

Harrison hayatımdaki en önemli kişiydi. Onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdım. Doğruca onun evine gittim. Garaj yoluna park ettim ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak bir dakika orada oturdum. Arabadan inip ön kapıya doğru ilerlemeden önce gömleğimin koluyla yüzümü sildim.

Hemen açtı ve bana bir bakış attı ve beni içine çekti.

Onu.

"Hey, neler oluyor? Seni onlarca kez aradım." Beni aceleye getirdi.

İçeri girdik ve ikimiz de kanepeye oturduk. "Bebeğim, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ayrıldığımızdan beri birlikte olduğum kadınların listesini bile yazarım. Neye ihtiyacın varsa."

Ona bakabilmek için kendimi geriye ittim ve başımı salladım. "Sorun bu değil."

"Ne oldu?"

"Sana söylemem gereken bir şey var ama söylemek istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü bana farklı bakacaksın. *Ben* de kendime farklı bakıyorum," dedim.

"Hiçbir şey sana farklı bakmamı sağlayamaz. Asla." Başımı salladım. Ne kadar yanıldığını öğrenmek üzereydi.

"Har, bunu hiç kimseye söylemedim. Tek bir kişiye bile."

İki elimi de avuçlarının içinde tuttu ve karanlık bakışları benimkilere kilitlendi.

Ve tek gördüğüm *aşktı*.

"Bana anlatabilirsin, bebeğim. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Uzun bir nefes verdim. "Okula döndüğümde, bilirsin, ayrıldıktan sonra. Çok üzgündüm. Döndüğümün ertesi günü kız öğrenci birliğimden birkaç kız dışarı çıkacaktı ve beni gitmeye ikna ettiler."

Başını salladı. Sabırla onun dünyasını yıkmamı bekliyordu. "Devam et."

"Bir kulüpteydik ve içiyorduk. Ayrılığımız yüzünden duygusallaşmıştım. Orada bir adam vardı ve gerçekten iyi birine benziyordu, ben de senin hakkında zırlıyordum. Birlikte olduğumuz grupla birlikteydi ve sadece konuşuyorduk, daha fazlası değil. Ona karşı hiç ilgim yoktu."

Harrison koltukta kıpırdandı ve rahatsızlığını hissettim.

"Bir süredir konuşuyorduk. Ben konuştum, o dinledi. Ama sonra birden midem bulanmaya başladı, ben de tuvalete koştum. Birkaç kez kustum. Çok hastaydım. Tuvalette ayağa kalktığımda ayakta durmakta zorlandım. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve panikledim. Arkadaşlarımı bulmak için tuvaletten tökezleyerek çıktım ama o adam oradaydı ve beni bekliyordu. Kaçtığımda endişelendiğini söyledi. Yürümekte zorlandım ve o beni tuttu. Ondan arkadaşlarımı çağırmasını istedim, o da onları arayacağını ama beni hemen eve götürmek istediğini söyledi." Harrison'ın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım ama arkamı dönmek zorunda kaldım. Orada olacağını bildiğim şeyi görmek istemiyordum.

"Ne oldu, Laney?" Sesi hiç değişmedi.

"Dürüst olmak gerekirse detayları hatırlamıyorum. Ağlamaya başladım çünkü hiç göremiyordum. Görüşüm tamamen kaybolmuştu. Her şey karardı. Kapıyı açıp kusabilmem için kenara çektiğini hatırlıyorum. Bana arkadaşlarımı aradığını ve daha yakın olduğu için benimle onun evinde buluşacaklarını söyledi."

Ayağa kalktım ve burnumu silmek için bir mendil aldım.

"Sonra ne olduğunu anlat bana," dedi ve tekrar oturmam için bana uzandı. Gözleri parlıyordu ve sakın kalmak için elinden gelen her şeyi yaptığını söyleyebilirdim.

"Bilmiyorum, Harrison. Hatırladığım son şey bu. Ertesi sabah uyandım ve nerede olduğumu bilmiyordum," dedim hıçkırıklarım arasında. "Çıplaktım. Ve yerde kullanılmış bir prezervatif vardı."

"Ne oluyor lan?" diye tısladı, ayağa kalktı ve önümde volta attı. "Orada mıydı?"

Başımı salladım, hıçkırıklarımı durdurmak için ağzımı kapattım. "Öyleydi ve korkunçtu."

"Bu ne demek oluyor? Onunla yüzleştiniz mi? Seni tehdit etti mi?" Önümde eğilip ellerime uzandı ve karanlık bakışlarında öfke kıpırdandı.

"Panikledim, yani çıplaktım. Aceleyle kıyafetlerimi giydim ve onu bana ilaç vermekle suçladım." Tüm vücudum titremeye başladı.

Ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Peki ne dedi?"

"Güldü. İnkâr etmeye bile çalışmadı. Sadece bunu asla kanıtlamayacağımı ve gevšemem gerektiğini söyledi çünkü bütün gecesini eski erkek arkadaşım hakkında konuşarak boşa harcamıştım ve o bana bir iyilik yapmıştı. *Hayır* demediğimi söyledi. Tekrar tekrar hayır demediğimi ve çok eğlendiğimi söyleyip durdu. Kimsenin bana inanmayacağını çünkü herkesin bizi daha önce konuşurken gördüğünü ve bunu büyütmemem gerektiğini söyledi. İyi vakit geçirdik."

"Yüce Tanrım." Tekrar ayağa kalkmak için kendini zorladı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Oradan çıktın mı?"

"Beni götürmek istedi ama tabii ki reddettim ve bir uber çağırdım. Oradan olabildiğince hızlı çıktım."

"Polise gittin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O haklıydı Harrison. Kendimi o duruma soktum. Onunla arabaya bindim. Onun evine gittim. İçki içmiştim. Bayıldıktan sonra ne olduğunu sadece Tanrı bilir. Bana dokunduğu anları hatırlıyorum. Durması için ona yalvarışım. Vücudum donmuş ve hareket edemiyordu. Ama bunların gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu bilmiyorum."

Boğazımdaki yumru dağıldı ve içim tamamen boşaldı.

Boş.

"Tanrım, Laney, onu ihbar etmeliydin." Önümde durdu, çekiştirdiği için saçları diken diken olmuştu.

"Ne için? Herkes öğrenecekti. Ailem. *Sen de*. Arkadaşlarım. Öğretmenlerim. Onun evine kendi isteğimle gittiğimi iddia ederdi ve ben de suçlu görünürdüm."

"Peki, ne yaptın?"

"Hastaneye gittim ve çok hasta olduğum için bir gece önce birinin içkime bir şey kattığını düşündüğümü söyledim. Ketamin testim pozitif çıktı. Bana bir şey olup olmadığını sordular, ben de

Hayır." Gözyaşlarım akmaya devam ederken omuz silktilim. "Korkuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Senden başka kimseyle birlikte olmamıştım. Doğru düzgün düşünemiyordum. Panikledim."

Tekrar yanıma oturdu ve tekrar elime uzandı. "O gün beni aramıştın. Üç kez."

Çenesini aşağı indirdi ve gözlerini kapattı.

"Evet. Ne yapacağımı bilemedim. Ailemi arayamadım. Sen sadece erkek arkadaşım değil, en iyi arkadaşımdım."

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdığında yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Onu tanıdığım onca yıl boyunca benim önümde sadece iki kez ağlamıştı ve bunlar babasının cenazesinde ve ahırda sarhoş olduğu geceydi.

"Bana ihtiyacın vardı ve ben yanında değildim."

Yanağımın içini çiğnedim. "Bunu sana kendini suçlu hissetmen ya da olanları düzeltmeye çalışman için söylemiyorum. Anlatıyorum çünkü eğer anlatmazsam, sanırım bu beni mahvedecek. O gün içimde bir şeyler değişti Harrison. Belki de gerçekten güvenme yeteneğimi kaybettim, bilmiyorum.

Ama hissettiğim utanç ve suçluluk beni canlı canlı yiyor ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum." Beni kucağına çekti ve kollarını etrafıma doladı. "Kesinlikle utanacak ya da suçluluk duyacak bir şey yok. Sen bir kurbandın,

Laney. Ve bunca zamandır bunu içinde tutuyordun. Bu yüzden mi kız yurdundan ayrıldın?"

Yanağımı göğsüne yasladım ve onun tüm iyiliğini içime çektim. "Evet. Sadece okula odaklandım. Bir daha hiç dışarı çıkmadım. Son iki yıl münzevi gibiydim. Kimsenin ya da hiçbir şeyin etrafında olmak istemedim. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimden iğreniyordum. Kendimi birinin beni bu şekilde kullanmasına izin verecek bir duruma soktuğum için. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor."

"Bu senin hatan değil. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Onu bir daha gördün mü?"

İhtiyacım olduğu kadarını paylaştım. Detaylar ikisine de yardımcı olmazdı.

Biz.

"Hayır. Onu kampüste birkaç kez uzaktan gördüm ama Açık. Kampüs polisine olanlarla ilgili isimsiz bir ihbarda bulundum ve onun adını ve adresini de ekledim. Olayı bildirmek için kütüphane bilgisayarını kullandım, böylece benim izimi süremediler. Bundan bir şey çıktı mı bilmiyorum ama en azından başka biri onu ihbar ederse haberdar olacaklarını hissettim. O sırada sağlıklı düşünemiyordum. O zamanlar

iyi bir yer. Bazen keşke farklı bir şekilde ele alsaydım diyorum ama bunu kimseye söylemem bile beş yılını aldı."

"Bana o gün söyleyecektin. Ben de oraya uçar ve seninle birlikte polise giderdim. Bu benim suçum, Laney. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok özür dilerim. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım." Sesi çelik gibi pürüzsüzdü. Tanımadığım bir şeyle doluydu.

"Bana nasıl farklı bakmayacaksın?" Hıçkırıklara boğuldum.

Geri çekildi ve bir elini yüzümün iki yanına koyarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Haklısın. Sana farklı bakıyorum. Çünkü senin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum, Laney Mae Landers. Bunca zaman bunu omuzlarında taşıdın, kimseden yardım istemedin. Sen cesur bir savaşçısın. Evet, şimdi sana daha fazla saygı duyuyorum, ki bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Ama bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum. Kimin yaptığını söylemeni isterdim, böylece o hasta piçten kendi intikamını alabilirdim. Evet, isterdim. İsterdim."

Başımı salladım. "Hayır. Lütfen. Bunu geride bırakmayı çok istiyorum, Harrison. Lütfen. Kimseye söylemeyeceğine ya da bir şey yapmayacağına söz ver. Söz ver bana."

Beni güvenli bir kozanın içine sardı. "Tamam. Eğer istediğin buysa."

"İstedğim bu. Ama sana söylediğime sevindim. Bir şey olmasını istemiyorum. aramızdaki sırlar."

Başımın üstünü öptü ve birkaç saat böyle oturduk. Ben ağladım ve o bana sarıldı. Kollarında uyuyakaldım ve beni odasına götürüp yatağa yatırdığında uyandım.

"Saat kaç? Eve gitmeliyim." Oturmak için kendimi zorladım.

"Annene mesaj attım ve bu gece burada kalacağını söyledim. Biraz uyu." Alnımdan öptü ve beni yastığa yasladı. Yatağın kenarına, yanıma oturdu. "Seni çok seviyorum Laney."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Uyuyakalmışım ve güneş odasını aydınlatana kadar uyanmadım. Doğrulduğumda yatak boştu. Dün gece olanları tekrar hatırladım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ona söylediğim iyi olmuş muydu? Aslında içimi dökmek iyi hissettirmişti. Kâbusumu bana tecavüz eden adam olmayan biriyle paylaşmak. Tamamen güvendiğim biriyle. Şu ana kadar bana ne olduğunu bilen tek kişi oydu. Artık Harrison her şeyi biliyordu. Ve hiçbir şey olmadan ilerleyebilecektik.

Sırlar. Yalan yok. Banyoda durdum ve aynaya baktım. Yüzüm şişmişti. Gözlerim şiş ve kızarıktı. Ama uzun zamandır görmediğim bir huzur vardı. Mutfağa gittiğimde onu iki fincan kahve doldururken buldum.

"Hey," dedim.

Arkasını döndü ve gözlerindeki hüznü neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti. "Günaydın güzelim. Ben de sana kahve getirecektim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?" diye sordum. Onu okuyamıyordum. O soğukkanlı görüntüsünün altında bir sürü duygu barındırıyordu.

Benim için bir bar taburesi çekti ve sonra yanındakini aldı. Kahvelerimizi bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Dinle Laney, bana her şeyi anlattığına gerçekten çok sevindim. Bunca zamandır bunu taşıdığın için gerçekten üzgünüm. Tek başına. Ve en çok da senin yanında olamadığım için üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Kendini suçlayacağını biliyordum ve bu yüzden sana söylemek istemedim. Ama sevdiğin adamdan saklamak zor bir sır." İki damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Ve bir parçam bana farklı gözle bakabileceğinden korktu. Çünkü olay olduğundan beri kendimi aynı kişi gibi hissetmiyorum."

"Neden sana farklı gözle bakacağımı düşündüğünü anlamıyorum. Tanrım. Sen bu hasta herifin oyununda bir kurbandın. Ve o seni değiştirmede, Laney. Hiçbir şekilde. Sana tecavüz etti, başkalarına olan güvenini kaybetmene neden oldu, elbette. Ama sen kimsin..." Avucunu göğsümdeki kalbimin üzerine koydu. "Hiçbir şeyi değiştirmede."

"Ailem bana kaç kez dışarı çıktığımda içkimi asla yanımda bırakmamamı söyledi biliyor musun? Gardımı düşürdüm, Har. Dikkat etmeliydim."

"Sakın bunu kendine yapmaya cüret etme." Yumruğu tezgâha indi ve sesi gürleyerek ikimizi de irkiltti. "Bu senin suçun değil. Bu, kızları uyuşturup onlara tecavüz etmekten zevk alan hasta bir herifin suçu. Bir daha asla kendini suçlama."

Başımı salladım. "Bunun mantıklı olduğunu biliyorum. Ama ben kendi payıma düşeni yaptım. Kendimi bir daha asla o duruma sokmayacağım. Asla."

Ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. "Bundan sonra hep yanında olacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum, Laney."

"Yapacağını biliyorum," diye fısıldadım.

"Bisiklete binmek ister misin? Biraz temiz hava alırız?" "Evet, çok isterim," dedim sandalyeden kayarak.

Hazırlanmak için zaman ayırdık ve kapıdan çıkmadan önce beni en az bir düzine kez öptü - yavaşça. Şefkat ve özenle. İyi olacaktık. Ona söylediğim için kendimi bir anlamda hafiflemiş hissediyordum. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmıştı.

Çünkü o bunu benim için almıştı. Tepkisi beni çok şaşırtmıştı. Destekleyici ve nazikti. Son beş yıl boyunca kendime defalarca yaptığım gibi beni yargılamadı ya da dövmedi. Keşke ona gerçeği söylemenin bir yolunu uzun zaman önce bulmuş olsaydım. Aylar sonra bana ulaştığında telefonlarına cevap vermeliydim. Belki de bu hayatın kabul etmemiz gereken bir parçasıdır.

Geçmişini değiştiremeyebilirsiniz. Ama geleceği kontrol edebilirsiniz.

Yirminci Bölüm

Harrison

Bu haftanın tam bir duygu kasırgası olduğunu söylemek hafif kalır. Laney'nin başına gelenleri bana açması çok iyi oldu. Artık her gece benim evimde kalıyordu ve gelecek hakkında konuşuyorduk. Sanki kendi sırrının tutsağı olmuştu ve sonunda özgürlüğüne kavuşmuştu. Bundan dolayı mutluydum. Yapabilirsem bu yükün bir kısmını ondan almak istiyordum. İlerliyorduk ve daha fazlasını isteyemezdik.

Ancak bu yük farklı bir dizi sorunla birlikte geldi. Bunlardan biri kız arkadaşımın uyuşturulmuş, tecavüze uğramış ve şiddet görmüş olmasıydı. Bunu hiçbir şekilde kabul edemezdik. Yani bir yol ayrımındaydım. Laney'e bu konuda hiçbir şey yapmayacağıma ya da olanları kimseye anlatmayacağıma dair söz vermiştim. Açıkçası, beş yıl sonra, ona bunu yapan pislik herifin peşine düşmek imkânsızdı. Hiçbir şey kanıtlayamazdık. Ama içimde hissettiğim şey, lanet bir orman yangını gibi yanıyordu. Öfke. Öfke. Birine bunu ödetme ihtiyacı.

Ben akıllı bir adamdım. İntikamın iyi ve kötü yanları vardı. İyi tarafı, ona zarar veren adamın canına okumanın verdiği tatmin duygusuydu. Yaptığı şeyi yasal olarak kanıtlayıp kanıtlayamayacağımız önemli değildi, çünkü sadece onun canını yakmak istiyordum. Dezavantajı ise bunu yaparak Laney'e daha fazla zarar vermektir. Ama bundan kurtulamadım. Ve kimseyle konuşamıyordum çünkü konuşmayacağıma dair ona söz vermiştim. Bu ne boktan bir söz böyle? Sevdiğim kadının ırzına geçilmişti ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyordum. Beni öfkemle hareket etmekten alıkoyan tek şey, olay olduğunda beni aramış olmasıydı. Üç kez. Ve ben onun aramasını görmezden geldim.

Sikeyim.

Şaraphanenin tuvaletinde dururken duvarı yumrukladım. Buraya kafamı boşaltmak için gelmiştim. Kimse bana neden böyle bir şey yaptığımı sormadan

yapıyordu. Lavabonun üzerine eğildim ve su kanı giderden aşağı iterken parmak eklemlerimi duruladım.

Bana ihtiyacı vardı ve ben orada değildim. Ve o gece arkadaşlarım neredeydi? Koca Joe'dan ona göz kulak olmasını istemiştim. Okuldaki en yakın arkadaşımdı ve ben gittikten sonra Laney'i hiç dışarıda görmediğini söylemişti. Belli ki bir gece dışarı çıkmış ve kimse onu korumak için orada olmamış. Bir keresinde ben orada değildim. Sırtımı duvara yasladım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Tüm bu öfkeyle ne yapacağımı bilmiyordum. Bana yabancıydı, bastıramıyordum. Elbette, babam öldükten sonra dünyaya kızmıştım. Ama bu farklıydı. Bu adaletsizliğin en güzel haliydi. Sevdığım kızın masumiyetini ve güvenini avlayan hasta ruhlu bir yırtıcıydı. Biri kapıyı çaldığında kâğıt havluları elime dolamıştım.

"Harrison?" Laney'di.

"Evet, hemen geliyorum." Ellerimi kuruladım ve kapıya yöneldim.

Laney ve ben iyiydik. Hatta altın gibiydik. Sanırım yıllardır peşini bırakmayan bu sırrı sonunda bana söylemesi daha önce olduğumuz yere geri dönmemizi sağladı. Ve bunun için minnettardım. Şimdi sadece kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

"Hey, ne yapıyorsun?" Hırpalanmış elimi saklamak için ellerimi ceplerime soktum.

Gülümsedi. "Şehre gitme vakti geldi. Unuttun mu?"

"Hayır. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Öğleden sonra San Francisco'ya gidecektik. Laney Harley'le buluşup parti için tatlıların üzerinden geçecekti, ben de kardeşlerimle Montgomery Media'da birkaç şey konuşacaktım ve sonra hep birlikte akşam yemeğine gidecektik.

"Annen az önce bir randevu için çıktı, bu yüzden mükemmel. Gittiğimizi bile anlamayacak," diye fısıldadı Laney.

"Ah, çok sinsice," diye göz kırptım.

Helikopteri tuttuğumuz yere gittik ve havalandıktan sonra Laney omzuma yaslandı. "Eve döndüğümünden beri çılgınca birkaç ay geçti, değil mi?"

"Daha azını beklemezdim," diye takıldım.

"Annemin randevusu için şehre uçtuğumuz zamanı hatırlıyor musun? O zaman seninle zar zor konuşuyordum."

Güldüm. "Evet. Sana deli gibi aşıktım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum."

Yüzüme bakmak için ayağa kalktı. "Ben de sana deli gibi aşıktım. Sadece tüm bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

"Şey, başka biriyle nişanlı olduğunuzu görmek... bu durumu zorlaştırdı."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, Charlie'de bir şeylerin yolunda gitmediğini o zaman anladım. Sanırım bundan önce de biliyordum ama seni gördükten sonra bununla yüzleşmek zorunda kaldım."

Laney beni anlayamayacağı bir şekilde tekrar bir araya getirmişti. Sonunda yeniden bir bütün olmuştum. Ve onun tüm kötü anılarını yok etmek istedim. O geceyi onun için silmek. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Hey, nereye gittin?" diye sordu.

"Ben buradayım."

"Emin misin?"

"Elbette, neden?"

"Bana ne olduğunu sana anlattığımdan beri seni sık sık boşluğa dalarken buluyorum. Bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?" dedi parmaklarını benimkilerle iç içe geçirerek.

Kahretsin, bu kız beni tanıyordu.

"Elbette sana verdiğim sözden dönmeyeceğim ama olanların bedelini birinin ödemesini istediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Tüm bu acıyı senin için dindirmek istiyorum."

Ve sana bunu yapan adamın ağzını burnunu kır.

"Zaten öylesin. Sadece sana söylemek bile çok yardımcı oldu. Kendimi senin gözünden görmek duruma daha farklı bakmamı sağladı. Kendimi asla bir kurban olarak görmedim. Uzun süre bunun benim hatam olduğuna inandım. Ama sen bu duygulardan kurtulmama yardım ettin. Öfke sağlıklı değildir, Harrison. Bırakmamız gerek. Hayatımdan yeterince şey kaybettim."

Onu kendime çektim ve kollarımı ona doladım. "Elbette. Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum." Yanaklarını sıvazladı ve gülümsedi.

O haklıydı. Ve en azından bunu yapabilirdim. Bunu onun için yapmalıydım. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Bir daha asla. Bu pisliği derinlere gömüp orada bırakacaktım.

Elimi ters çevirdi ve parmak eklemlerimdeki derinin kaybolduğunu fark etti. "Ne oldu?"

Endişelenmesini istemedim. "Ahırdan biraz odun alıyordum ve kazımıştım."

Başını salladı, bana baktı ve gülümseyip başını göğsüme yaslamadan önce bakışlarımı inceledi.

Yere iner inmez Montgomery Media'ya doğru yola çıktık. Şehrin en işlek köşesinde ikonik bir binaydı ve Harley'i fırında görmek için yola koyulduk. Ağabeyim her zaman daha fazla yardımcı tutmasını isterdi çünkü onun çok çalıştığını düşünürdü. Ford doğası gereği korumacıydı, ama konu Harley olunca saçmalamanın sınırına gelirdi. Buna bayılırdım. Onu büyük severken görmeye bayılırdım, karısını sevdiği gibi. Ebeveynlerimizin paylaştığı türden bir sevgiydi. Benim Laney ile paylaştığım türden bir aşk. Yani, anlıyordum. Onu güvende tutma ihtiyacını anlıyordum.

Oraya vardığımızda Jack elinde bir kekle çoktan pastanedeydi.

Şok edici.

"Laney Mae, içeri getir kızım." Poğaçayı ağzına attı ve kızımı ayaklarından tutup kaldırdı.

"Saçıma kırıntı mı bulaştırıyorsun, Jack-ass?" dedi kahkahaları arasında.

"Belki biraz," diye konuştu bir ağız dolusu kekin etrafında.

"Müşterileri rahatsız etmeyi bırak." Harley elindeki bulaşık havlusuyla kardeşime vurduktan sonra kollarını ortama doladı ve bana sarıldı.

"Yoğun bir gün mü?"

diye sordum. "Evet.

Her zaman."

"Ben de bu yüzden buradayım," dedi Jack, tezgâhın arkasına geçerek. "İşlerin yürümesini sağlamak için."

"İşe aldığım yeni kız çok tatlı olduğu için burada." Harley sırtıttı ve Laney'ye sarıldı. "Yemeğe gideceğimize sevindim. Arayı kapatmamız gerek."

"Evet, konuşacak çok şey var," dedi Laney.

"Bir saat içinde dönerim ve yemeğe gidebiliriz. Ben Ford'u görmeye gidiyorum. Jack, benimle geliyor musun yoksa burada mı kalacaksın?"

"Ne yapacağını sanıyorsun?" Harley gözlerini devirdi. "Ben kalıyorum," diye seslendi mutfaktan.

Jack Montgomery'nin hayatında bir gün geçirebilseydim, bir daha asla gerçekliğe dönemeyebilirdim. Dünyaya geldiği günden beri böyleydi.

Gürültülü, gururlu ve çok sinir bozucu.

Laney'nin başını arkaya yatırdım ve onu sertçe öptüm. "Yakında görüşeceğiz." "Görüşeceğiz." Ben kapıya varana kadar elimi tuttu. Asansörden indiğimde Ford'un asistanı Sam beni karşıladı. "Seni bekliyor. Nerede bu ahmak?"

Evet, Jack'in bir ünü vardı.

Güldüm. "Sence nerede? Kek yerken." "Bir saat önce bize bir kutu getirmesi gerekiyordu."

"Muhtemelen hepsini yemiştir." Masasına vurduğum ve Ford'un ofisine doğru ilerledim.

"Hey," dedim, içeri girdim ve masasının karşısındaki sandalyeye çöktüm.

"Ne oldu? Laney ve Harley annemin partisi için detayları mı gözden geçiriyor?"

"Evet. Jack de aşağıda kuyruk kovalıyor ve pasta yiyor." Güldüm.

"Anlamıyorum. Çocuk şimdiye kadar yediğim herkesten daha fazla ama bir kilo bile almamış. Nereye koyuyor acaba?" "O her zaman bir hilkat garibesi olmuştur."

"Evet, öyle. Önümüzdeki çeyrek için tahminleri gönderdim. Zamanın olduğunda rakamların üzerinden geçebilir ve her şeyin iyi görünüp görünmediğini bana bildirebilirsin." Sandalyesinde arkasına yaslandı. Onda hafif bir şeyler vardı ve bunu iyi taşıyordu.

"Elbette. Hafta içinde size geri döneceğim."

"Harika. Parti için her şey hazır mı?"

"Evet, sanırım Laney her şeyi ayarladı," dedim, son zamanlarda sıkça yaptığım gibi yine dalıp gitmiştim.

"Güzel. İkiniz arasında her şey yolunda mı? Chicago'daki evini bırakması konusunda onunla konuştun mu?"

Bu sanki yüz yıl öncesinden bir konuşma gibiydi. Laney'nin o noktada neden gelecekle ilgili bir karar vermediğini anlıyordum, çünkü paylaşım paylaşamayacağını bilmediği bir şeyle yaşıyordu.

"Evet. Çoktan haber verdi. Şaraphanedeki pozisyonu kabul etti. Chicago'ya uçacağız ve partiden sonra onu evinden çıkaracağız."

Ford koltuğunda öne doğru eğildi ve ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Bu harika. Tüm bunlar ne zaman oldu?"

Omuz silktim. "Son birkaç gündür."

"Neyin var senin?" "Ne?"

Hiçbir şey mi? Ben
mutluyum."

"Seni tanıyorum kardeşim. Mutlu olduğuna inanıyorum ama bir
şeyler o l u y o r . Dökül."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Gözlerimi devirdim.

"Barışçıl biri olduğun için herkesin seninle nasıl dalga geçtiğini biliyor
musun? Babam sana ne derdi, barış bekçisi mi?" Güldü.

"Öyle mi?"

"Kavgaları ayırıyorsun ve mantıksız davrandığımızda hepimizi
sakinleştiriyorsun. Ama kalbini koluna takıyorsun ve bir şey seni yiyip
bitirdiğinde anlıyorum. Bu hafta telefonlarıma çıkmadın. Laney'nin işi
aldığını bana söylemedin. Neler oluyor?"

"Dinle, bu konuda konuşamam." Bakışlarıyla buluşmak için başımı
kaldırdım. "Ne yazık ki sen aynı zamanda gezegendeki en sadık orospu
çocuğusun.

O yüzden bu konu hakkında konuşamazsın çünkü Tanrı şahidim olsun ki
verdiğin bir sözü asla tutmazsın," dedi sırtarak.

Laney'i güvende tutmak için verdiğim en önemli sözü çoktan bozdum.
Bu sözü ona beş yaşındayken vermiştim. Ona sırtımı döndüğüm gün
bozdum. Bir daha asla olmayacaktı.

"Ne diyebilirim ki? Ben bunu mezara götürürüm kardeşim."

Beni inceledi. "Yani bu konuda konuşamıyorsun ama bu seni yiyip
bitiriyor, öyle mi?"

"Yorum yok."

"Yine de söz vermekte zorlanıyorsun, değil mi? Sana yardım etmeme
izin ver. Bana ne olduğunu söylemek zorunda değilsin. Sadece, ne bileyim,
bana bir resim çiz." Kıkırdadı.

Ford çoğu zaman az konuşan bir adamdı. Ama ailesini severdi ve bizi
her zaman ilk sıraya koyardı. Bu yönünü takdir ederdim. Babamız onun
yerini doldurma şekliyle gurur duyardı.

"Harley sizden hiç onun için doğanızdaki her şeye aykırı bir şey
yapmanızı istedi mi?"

"Evet." Bunu düşünmesine bile gerek
yoktu. "Ve sen de bunu onurlandırdın?"

Su şişesine uzandı ve uzun bir yudum aldı. "Senden yapmanı istediği
şey onu tehlikeye atıyor mu?"

Tekrar düşündüm. Olmadı. Araya girip onu kurtarmak için çok geç
kalmıştım. Bu intikamla ilgiliydi. Birini sorumlu tutmak.

"Hayır."

"O zaman bırak gitsin kardeşim. Yapabildiğin zaman onu onurlandır. Bunun bir seçenek olmadığı bir zaman gelebilir."

Başımı salladım. "Hiç içini dökmek isteyecek kadar öfkelenmişin oldu mu?" "Her zaman." Bir kahkaha attı. "Benimle boks salonuna gel. Bir torbanın içini dışına çıkarabilirsin. İlişkinizi riske atmayın, Har. Onu daha yeni geri aldın. Her neyse, onu rahat bırak."

O haklıydı. Öfkemle hareket etmek kendime hizmet etmek olurdu. Elbette onun onurunu korumak istiyordum ama bu Laney'ye ne kazandıracaktı? Hiçbir şey. Tek yapmam gereken bundan sonra onu her gün sevmekti ve bu çok kolay olacaktı.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. "Haklısın. Aslında tavsiyene uyacağım."

Sırıttı. "Hep öyle yapıyorsun."

"Böyle düşünmeye devam etmene izin vereceğim," dedim ve onu ofisinden çıkıp asansöre kadar takip ettim.

Fırına vardığımızda Laney ve Harley gülümsüyordu, Jack ise elinde bir spatula tutuyor ve ona şarkı söylüyordu. O anda istediğim her şeye sahip olduğumu fark ettim. Laney'le ayrı kaldığımız süre boyunca olanları değiştiremezdim ama bundan sonraki her günün onun için mükemmel olmasını sağlayabilirdim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ford kapıyı açtığı anda herkes güldü.

Laney aceleyle yanıma geldi ve kollarını ortama doladı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Burnunun ucunu öptüm.

"Üçünüzü de özledim," diye bağırdı Jack, kollarını ikimize de doladı ve sıkıca sarıldı.

"Ayrılın. Açlıktan ölüyorum," dedi Ford kargaşanın üzerine. Harley ışıkları söndürdü ve caddeden aşağıya, et lokantasına doğru yürüdük.

Siparişlerimizi verdik ve garson içkilerimizi getirdi.

"Demek Priscilla benden hoşlanıyor," dedi Jack, bir parça ekmek koparıp ağzına atarken.

"Priscilla da kim?" Ford sordu.

"Bugün işe başlayan yeni kız." Harley kocasına dirsek attı. "Ve bir erkek arkadaşı var, playboy. Daha başlamadan beni terk etmesine neden olma."

"*Aletini pantolonunun içinde tut, g t herif*" deme şekli bu. Dramaya ihtiya ımız yok. Sana nedenini söyleyeyim," dedi Ford,  arap bardağını yere bırakarak.

"Neden ne?" Jack kızgınlıkla sordu.

"Neden dramaya ihtiya ımız yok ki?" diye havladı küçük karde imize. "Ah. Anlatsana." Jack canlandı ve hepimiz bekledik.

"Anlat onlara bebeğim," diye fısıldadı Harley'e.

Masaya dönmeden önce onu öptü. "Hamileyiz. Sanırım ben hamileyim.  uradaki Koca Baba yardım etti ama."

Nefesim kesildi. Laney ellerini  ırttı. Ve Jack ayağı fırladı. Ayaklar.

"Ben amca olacağıım," diye bağırdı ve ellerini havaya kaldırdı, Restorandaki herkes dönüp ona bakıyordu. Hepimiz güldük.

Ayağı kalkmak için kendimi zorladım ve Ford'a doğıru ilerleyip ona sıkıca sarıldım. "Senin adına sevindim. Tebrikler. Harika bir baba olacaksın."

"Teşekkürler. Elimden gelenin en iyisini yapacağıım."

"Buna hiç   p e yok kardeşim."

Laney, Harley ve Ford'a sarıldı ve hepimiz etrafta dolaşmaya ba ladık.

Yerime döndüğümde Laney koluma yaslanmıştı. Aşağı baktığımda d   en bir g zya ını tutmaya çalıştığını gördüm.

"İyi misin?"

Başını kaldırıp bana baktı, bakışları duygu doluydu. "Evet. Her şey yoluna giriyor, değıl mi? Herkes ilerliyor. Bu bana çok şey veriyor, bilmiyorum, nasıl denir? Umut mu? Evet, umut. Umut."

Ve haklıydı.

Hayatın sizi ilerlemeye zorlayan bir yolu vardı.

Laney ile yapmayı planladığıım şey de tam olarak buydu.

Bölüm Yirmi Bir

Laney

"Aman Tanrım, ne zaman bu kadar bebekleştin?" Jenny'nin ofisine giden yolda yürürken gülerek "Ne zaman bu kadar bebek oldun?" dedim.

"Bebek mi?" diye nefesi kesildi. "Az önce terapide beni utandırdın mı?"

Elimle gülümsememi gizlemeye çalışarak başımı salladım. Harrison'a her şeyi anlattıktan sonraki gün Jenny'yi görmeye gelmişim. Nedense, şimdi ona olanları anlattığıma göre, bunu onunla paylaşmakta bir sakınca görmüyordum. Yıllardır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Ücretsiz.

Huzur içinde.

Ama erkek arkadaşım her ne kadar iyiymiş gibi davranmayı sevse de, iyi değildi. Uyumuyordu ve sürekli dikkati dağınıktı. Beş yıldır uğraştığım bir bombayı onun üzerine bırakmışım. Bu onun için yeniydi. Ve Harrison Montgomery için, sevdiği insanların incindiğini görmek, kendisinin incinmesinden daha kötüydü. Ona bu kadar uzun süre söylemememin büyük bir nedeni de buydu. Bunun onu mahvedeceğini biliyordum ve oraya gitmek istemiyordum. Jenny birlikte terapiye gelmemizi önerdi. İyi olduğu konusunda ısrar ederek bana karşı çıktı. Büyük silahlarımı çektim ve bunu onunla konuşmak isterse yanına taşınmayı düşünebileceğimi söyledim ve o da bugün gelmeyi kabul etti.

"Hey, eğer ayakkabı uyuyorsa." Sırıttım.

"Burada olmaya gerek görmüyorum. Sana söyledim, ben iyiyim. Ama sana yardımı olacaksa, o zaman yaparım."

Onu buraya getirmek için neye inanması gerekiyorsa benim için sorun yoktu. "Harika," dedim ofisin kapısını çalarken.

"Laney, merhaba. Sen Harrison olmalısın?" Jenny ona elini uzattı.

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kanepede yerlerimizi aldık ve her birimize birer su ikram etti, biz de kabul ettik. Ona yakın oturdum, parmaklarımız iç içe geçti ve aramızda dinlendi.

"Harrison, anladığım kadarıyla ilk kez terapiye geliyorsun?"

"Evet."

Ford babaları öldüğünden beri gidiyordu ama Harrison her zaman iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu. Onun rolü buydu, her zaman iyi olmak.

Olmadığı zamanlarda bile.

"Gergin olmanızı gerektirecek bir şey yok. Sadece Laney'nin seninle ve daha sonra da benimle paylaştıklarını konuşmak için buradayız. İşlenmesi gereken çok şey var."

"Evet. Yani, yaşadığı şey korkunç. Neden burada olduğumdan emin değilim ama eğer ona yardımcı olacaksa, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Jenny başını salladı ve bana baktı. "Bunu anlıyorum. Ama sevdiğin birinin tecavüze uğradığını duymak da kolay bir şey değil, değil mi?"

"Elbette. Ama ben onun yaşadıklarını yaşamadım. Tecavüze uğramadım. Laney uğradı. Bu yüzden benim endişem Laney ile." Elimi bıraktı ve kucağına götürürken yumruk yaptı.

"Doğru. Aynen öyle. Ama bazen sevdiklerimiz korkunç bir şey yaşadığında, bu tür şeyleri sindirmek bizim için çok zor oluyor. Bu öfkeyle ne yapacağımızı bilmek."

"Evet. Bu mantıklı. Ama aynı zamanda *erkek olman* gerektiğini de düşünüyorum. Olanlarla başa çıkmak zorunda olan o. En azından onun için burada olabilirim."

"O yaptı. Ve bence sonunda olanları seninle paylaşmak onun omuzlarından büyük bir yük kaldırdı. Ayrıca bu haberle sizden beş yıl ileride, yani olanları sindirmek için zamanı oldu. Bunların hepsi senin için yeni."

"Bana söylemesine sevindim ve omuzlarından alabileceğim her türlü yükü almaktan mutluluk duyuyorum."

"Eminim öyledir. Ancak bu yükün bir kısmını Laney'den almak, size acı vermeyeceği anlamına da gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi, duruşu yanımda sertleşmişti. Sinirliydi ve bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu ama onu tanıyordum.

"Yani, Laney'e olanlarla ilgili yardım etmen senin de hissetmeyeceğin anlamına gelmez. Duygularına sahip çıkmaya hakkın var, Harrison. Ve sevdiğin kadının tecavüze uğradığını duymak belli ki çok fazla öfke uyandıracak."

Başını salladı. "Tamam. Elbette. Kızgıyım. Çok kızgıyım."

"Elbette öylesin. *Kızgın, öfkeli* olman sorun değil. Bunu ifade etmenize izin verilmediğini mi hissediyorsunuz?"

"Pfft," kollarını havaya kaldırdı, "bunu tam olarak nasıl ifade edebilirim? Kimseyle konuşamam çünkü bu bir sır. Ve bunu anlıyorum. Adamın peşinden gidemem. Kimseyi yumruklayamam ya da bir şey kıramam, değil mi? *Ben o adamım*. Kendime hakim olurum. Peki, hissettiklerimi ifade edebileceğimi düşünüyor muyum? Tabii ki hayır. Ve bu sorun değil. Olanlar için ödemem gereken bedel bu. Bu olaydaki rolüm için. Onun yanında değildim. En azından bunu yapabilirim." Tekrar elime uzandı ve ben de yüzümü ona döndüm.

"Yanımda olmadığın için değil, Harrison. Olan oldu. Hayat böyle. Tüm bunları uzun zamandır içimde tutuyordum ve şimdi dışarı çıktığına göre kendimi özgür hissediyorum. Yıllardır olmadığım kadar iyi. Ve bu senin sayende oldu," dedim, gözyaşlarım yüzümden akarken. "Sana söylersem... bana farklı bakacağını düşündüm. Sanki zayıfmışım ya da hatalıymışım gibi. Ama bunun yerine bana o kadar büyük bir sevgiyle baktın ki, kendime yeniden o gözle bakmanın bir yolunu buldum. Beni ne kadar çok sevdiğin için kendimi yeniden sevmeyi öğreniyorum. Sadece burada bulunarak bana ne kadar yardımcı olduğunu görüyor musun?"

"Seni çok seviyorum, Laney. Ama evet, bu beni öldürüyor. Bir şeyleri kırmak istiyorum. Birini incitmek. Sana yaptıklarını ona ödetmek istiyorum. Onun da senin gibi acı çekmesini istiyorum."

Her iki yanağına birer elimi koydum ve bana bakması için onu zorladım. "Ben de uzun süre böyle hissettim. Ama gerçek şu ki o sefil bir insan. Kendi çapında acı çekiyor Harrison. Bundan bir an bile şüphe etmiyorum. Zayıf olduğum ve korktuğum için ortaya çıkmadığım için kendimden utandığım günler oldu. Ama onu kampüs güvenliğine ihbar ettim. Eminim onu takip etmişlerdir. Farkındaydılar. Bundan daha fazlasını yapabilecek durumda değildim ve bu da yaşamak zorunda olduğum bir şey. Ama bu öfkeyle yaşamanın sağlıklı olmadığını da öğrendim. Eğer Ford ve Jack'le konuşup içini dökmek ve barışmak istiyorsan, bunu yapabilirsin. Sana güveniyorum. Ben de onlara güveniyorum. Şimdi anlıyorum ki bu bombayı senin üzerine bırakıp bu konuda konuşmaya ihtiyaç duymanı beklememem adil değildi. Bu acıyı benden başka biriyle paylaşmanı beklemek." Gözyaşlarım akmaya devam ederken başımı salladım.

Uzun bir süre beni inceledi ve kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti. "Laney Mae Landers, sen her zaman yaşından daha akıllı oldun."

"Bunu ben de görebiliyorum. Ve bence siz ikiniz çok iyi olacaksınız. İki insanın birbirlerine bu kadar öncelik verdiğini daha önce hiç görmemiştim," dedi Jenny.

Harrison başımın üstünü öptü. "İlk günden beri böyle." "Bana da öyle söylendi," dedi Jenny kıkırdayarak. "Anladığım kadarıyla buraya gelmeyi ancak Laney senin yanına taşınmayı düşünürse kabul etmişsin?" Soruyu bana yöneltirken yüzünde bir sırıtma vardı.

Erkek arkadaş.

"Aynen öyle. Eğer her gün sevgilimle uyanabileceksem, şantaja boyun eğmem."

"Ve dünyanın en iyi poker oyuncusu olabilirim, çünkü bu anlaşmayı yapmadan önce senin yanına taşınmaya karar vermiştim bile," dedim gözyaşlarımın son damlalarını da silip ona bakarak. Karanlık ve kararlı bakışları benimkilerle kilitlendi. Güçlü. Nazik. Sadık. Hepsini orada görmüştüm, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Benim

kayam.

Benim

aşkım.

Benim her şeyim.

"Her zaman biraz sinsi olmuştundur."

"Benim için sorun değil." Güldüm.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ne olduğu ve nasıl ilerleyeceğimiz hakkında daha fazla konuştuk. Ama o anda iyi olacağımızı biliyordum.

Başka bir seçenek yoktu.

Bir daha bu adam olmadan yaşayamazdım, bu yüzden bunu aşmak birlikte yapacağımız bir şeydi.

Monica'nın ellinci yaş gününden bir gün önceydi ve yapacak çok işim olduğunu söylemek hafif kalır. Ama erkek arkadaşımın aklında taşınmak vardı ve benim için her şeyi organize etmişti. Partiden sonra taşınmak için oraya uçmak yerine, Chicago'daki dairemi paketletip bu sabah evine teslim ettirmişti. Beklemek istememişti. Bugünlerde uzaktan bu kadar çok şeyi organize edebilmek delilikti. Illinois eyaletine adımımı atmadan yüzlerce kilometre uzaktaki bir daireden taşınmışım.

Harrison bir kutuyu daha açarken, "Amazon'dan bir paketiniz var," diye seslendi.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedim ve kutuları aceleyle kesip açtıktan sonra bir tanesini alıp beni dışarıda takip etmesini istedim. Her birimizin kolunda birer kutu olduğu halde dışarı çıktık ve bir noktada bahçesinden kaldıracağı çimento levhaya doğru yürüdük. Burası eskiden bir basketbol sahasıydı ama tüm alanı yeniden düzenliyordu ve potaları ve direkleri kaldırmıştı. Arka tarafta sahayı çevreleyen çimento bir duvar vardı ve ben kutuyu yere koyup ona da aynısını yapmasını işaret ettim.

"Bebeğim, bugün yapacak bir ton işimiz var. Nedir bu?" Saçları dağınık, üzerinde lacivert bir jogger ve beyaz bir tişört olduğu halde orada duruyordu. Kasları pamuklu kumaşın üzerinde esniyordu ve üzerine atlamamak için dudakımın içini çiğnemek zorunda kaldım. Kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı.

Parmak uçlarımda yükseldim ve yumuşak, dolgun dudaklarını öptüm. "Bana güveniyor musun?"

"Her zaman." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. Nazik dokunuşu tüylerimi diken diken etti.

"Tamam o zaman. Seninkini aç." Benimkini açtıktan sonra ona bir tereyağı bıçağı uzattım.

"Tabaklar mı? Bunlar parti için mi?"

"Hayır. Bunlar bizim için." Yüzümü ona döndüm. "Bir şeye vurmak istediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Güldü. "Öyle mi?"

"Benim de var. Her birimizin şu duvara çarpmak için otuz iki ucuz tabak seti var. Hadi işe koyulalım."

"Ciddi misin? Bu tabakları öylece kıracak mıyız?"

"Evet." İlk tabağı elime aldım ve gözlerimi kapattım, suçluluk ve utanç ne kadar uzun süre taşıdığımı düşündüm ve arkama yaslanıp tabağı olabildiğince sert bir şekilde duvara fırlattım. Tuğlalara çarptı ve milyonlarca küçük parçaya bölündü. Başımı kaldırıp Harrison'a baktım. Gözlerinde muziplik ve geniş bir sırıtişla aşağı bakıyordu.

"Lanet olsun. Pekâlâ. Sanırım bu terapiden daha ucuz ve aynı derecede verimli." İlk tabağını aldı ve derin düşüncelere dalmış bir halde durdu. Ve lanet olsun, erkek arkadaşım istediği zaman tam bir baş belası oluyordu.

Başım kahkahalarla geriye düştü ve bir başkasına uzandım. Döndükçe döndük, tüm kötü anıların önümüzde paramparça olmasına izin verdik. Tedavi ediciydi ve bir şekilde Harrison bunu seksi hale getirmişti. Benden başka herkesten saklamak için çok uğraştığı içindeki öfkeyi serbest bırakma şekli.

"Bence bir şey bizi kızdırdığında bunu aylık bir ritüel haline getirmeliyiz." Beni kendine doğru çekip sertçe öpmeden önce son tabağını duvara fırlattı.

"Fena fikir değil. Ama şu anda üstümüzü değiştirip işe koyulmamız gerekiyor." Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Önce duş al. Birlikte."

"Seni pis köpek. Acele etmemiz gerekecek," dedim ve elini tutup onu içeri götürdüm.

"Asla olmaz. Seninle zaman geçirmeyi planlıyorum, Laney Landers."

Elleri ellerimde, geriye doğru duşa doğru yürüdüm. "Öyle mi? Tutamayacağın sözler verme Montgomery."

"Asla," dedi ve tişörtünü başından çekip yere fırlattı. Duşa eğildi ve suyu açtı, sonra da benim tişörtümü kafama geçirdi.

O jogger'ını ve külotunu çıkarırken ben de şortumu ve külotumu indirdim ve buharlı duşa girdik. Su üzerime vuruyordu ve başımı arkaya eğip gözlerimi kapattım. Harrison'ın elleri üzerimdeydi. Duş duvarına çarpana kadar beni destekledi ve beni öptü. Elleri vücudumda dolaşırken önce nazikçe. Dudakları vücudumda aşağı doğru hareket etti, göğüslerimin üzerinden geçerken her bir sert tepe noktasını okşadı. Aşağıya doğru öpüşürken dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını iç uyluklarıma bastırarak onları birbirinden ayırdı. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve beni en hassas bölgeinden öptü. Şaşkınlıkla soluk soluğa kaldım, duvara yaslandım ve parmaklarımı onun ıslak, kalın saçlarına doladım. Gözlerimi kapattım ve hissiyata teslim oldum. Sadece bu adamın doldurabileceği bir ihtiyaçla inşa ediliyor ve ağrıyordu. Sıcaklığıma karşı inledi ve serbest bırakılmamı haykırmadan önce alabileceğim tek şey buydu. Su damlacıkları yontulmuş sırtından aşağı yuvarlandı ve hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. Gülünç derecede seksiydi.

"Sabaha başlamak için fena bir yol değil," dedim akan suyun üzerinden. Kısık sesim zor fark ediliyordu.

Ayağa kalktı, dudaklarını yalarken üzerimde yükseldi. "Sabahına başlamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Başım kahkahalarla geriye düştü. Çünkü o haklıydı.

İyiliğine karşılık vermek için dizlerimin üzerine çöktüm ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda inledi. Su yakışıklı yüzüne vuruyordu ve ben ona gülümsedim.

Harrison yanımda olduğu sürece hep mutlu olacaktım.

Ve çok memnun.

Yirmi İkinci Bölüm

Laney

"Burası mükemmel görünüyor," dedim mekânı incelerken.

Çadır kurulmuştu. Bu gece için yumuşak bir aydınlatma sağlamak üzere üç avize yukarıdan sarkıyordu. Yüz üç konuk Monica'nın sürpriz partisine katılmak için LCV yapmıştı ve ben sabırsızlanıyordum. Son altı haftadır bu etkinlik üzerinde çalışıyorduk. Parti planlamak yapmayı en sevdiğim şeydi ve sınırsız bir bütçeye sahip olmak, işte bu yenilmesi zor bir şeydi. Her şeyi göze almıştık. Harrison ve kardeşleri bunun sonsuza dek hatırlanacak bir anı olmasını istiyorlardı.

Hayatıyla ilgili bir slayt gösterisi hazırlattım ve düğününün ve üç oğlunun doğumunun özel anlarını vurguladım. Photofetti her masanın üzerindeki beyaz keten örtüleri kapladı ve Monica'nın hayatının her on yılı boyunca çekilmiş küçük dairesel fotoğrafları yer aldı. Harrison'la birlikte fotoğrafların üzerinden geçmek ve onun favorilerini seçmesine izin vermek eğlenceliydi. Etkinlik planlayıcısıyla çıkmanın avantajlarından biriydi sanırım. Beyaz ve al aranjmanlar onun en sevdiği çiçekler etrafında şekillendi. Güller, ortancalar ve şakayıklar. Hiçbir ayrıntı atlanmamıştı. Dekor, tıpkı onurlandırılan kadın gibi zarif ve klasikti.

Harrison'ın mülkünü dönüştürmüştük. Çadır onun bir dönümlük arazisinde, birkaç uzun ağacın arasında, üzüm tarlaları uzaktayken kurulmuştu. Bahçenin bir bölümünü park için ayırmıştık ve işlerin sorunsuz yürümesini sağlamak için birkaç vale görevlisi tutmuştuk. Jack yemeklerin Monica'nın en sevdiği ve Ford Sr. ile her yıl yıldönümlerinde yemek yedikleri İtalyan restoranı tarafından hazırlanması için baskı yapmıştı. Ford yemekten sonra bir konuşma yapacaktı. Her biri kendi çapında güçlü ve kuvvetli olan bu üç adamın annelerine sonsuza dek hatırlayacağı bir akşam yaşatmaya bu kadar kararlı olmaları beni çok etkilemişti.

Montgomery'lerin ne kadar düşünceli olduklarını herkes bilmez ama ben onların sevdikleri insanlara karşı ne kadar nazik olduklarını en ön sıradan izledim. Ben

son zamanlarda nostaljinin üstesinden geldim. Belki de parti için tüm fotoğrafları gözden geçiriyordum. Belki de Harrison'a yıllar önce başıma gelenleri anlatmak ve uzun zamandır içimde tuttuğum suçluluk ve öfkeden kurtulmaktı. Ya da belki de sadece ait olduğum yere, kalbime sahip olan tek adamla birlikte eve dönmekti. Ama son zamanlarda hepsini hissediyordum. Bana bakışından bana sarılışına kadar. Ama en önemlisi -Beni sevdiği gibi.

Harrison arabasından inip bana katılırken, "Bu çılgınca görünüyor," dedi. Annesi şüphelenmesin diye bütün gün şaraphanedeydi. Ona şehirde Montgomery Media için bir etkinlik üzerinde çalıştığımı söylemiş.

"Bir araya geliyor, değil mi?"

"Çok yeteneklisin bebeğim," dedi kollarını ortama dolayarak ve çenesini başımın üstüne yerleştirerek.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Laney, müstemilatlar buraya mı gidiyor?" Kurulumda bana yardım eden işçilerden biri olan Craig sordu.

"Evet, size göstereyim," dedim, erkek arkadaşımı yanağından öptüm ve ikisini de gideceği yere götürdüm. "Ortada istediğim iki lavabo ve burada bir sıra halinde dizilmiş beş tuvalet var."

"Anladım." Kamyonetine doğru koşmaya başladı.

Harrison'ı çadıra götürdüm ve ona her şeyin yerini gösterdim. "Harley'nin tatlılarını görmek için sabırsızlanıyorum. Bana yaptığı pastanın resimlerini gönderiyordu. Bu... tarif edilemez. Çok yetenekli."

"Öyle." Başını salladı.

"Annenizi buraya nasıl getireceğinizi konuşalım ve giriş planlarını gözden geçirelim. Misafirlerimizden otuz dakika sonra gelecek, o yüzden yola çıktığında bana mesaj atmayı unutma. Herkesin çadırın içinde ve gözden uzak olmasını sağlayabilirim. Evimizde akşam yemeği için giyinmiş olacak, bu yüzden buraya geldiğinizde onu garaj yoluna getirin, böylece çadırın diğer tarafındaki tüm arabaları görmeyecek. Sonra ona arkada bir şey göstermek istediğini söyle ve golf arabası senin için verandanın hemen dışına park edilmiş olacak. Jack ve Ford zaten arabada oturmuş sizi bekliyor olacaklar. Sonra onu aşağıya götür. Çadıra kadar olan yolu fenerlerle donatacağım."

Başını iki yana salladı. "Kahretsin, bebeğim. Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun." "Hiçbir şeyi kaçırmamak benim işim."

"Hayır. Hepsi senin sayende, Laney." Kolunu omzuma doladı ve beni öptü. "Tamam, şaraphaneye geri döneceğim ve sonra onu almadan önce kıyafetlerimi değiştirmek için buraya geleceğim."

"Tamam, sonra görüşürüz yakışıklı. İşe dönmem gerekiyor," dedim, üç kişi kenarda durmuş beni beklerken.

"Seni seviyorum." İkimiz de aynı anda söyledik ve güldük.

Günün geri kalanını her şeyi hallederek geçirdim. Partiler her zaman beklediğinizden daha fazla iş çıkarır ve bu tür etkinlikler düzenlediğinizde son birkaç saat çok kritiktir. Çok fazla hareketli parça vardı. Ama bu harika bir gece olacaktı ve sabırsızlanıyordum.

Hazırlanmak için acele etmek zorunda kalmıştım ve elbisemi giyip uzun saçlarımı toplamak için acele ederken banyoda hızlıca sevişmeye çalışan erkek arkadaşımı defalarca azarlamıştım. Bugünlerde akıllı bir karış havadaydı ve çoğu zaman ben de ona hak veriyordum. Ama eve gelmekte olan yüzden fazla misafirimiz varken öyle değildi.

"Git. Seni seviyorum." Kravatını düzeltiltim ve kapıyı işaret ettim. "Unutma, neden takım elbise giydiğini sorduğunda ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Laney evde ilk akşam yemeği partimizi vereceğimiz için heyecanlı ve bana bunu giydirdi," diye homurdandı ve eğilip kulağımı kemirdi.

"Aman Tanrım, Harrison Montgomery. Defol git buradan. Beni öldürüyorsun," dedim kıkırdayarak ve onun alayları karşısında tüylerim diken diken oldu.

Güldü ve kapıya doğru ilerledi. "Pekala, bebeğim. Otuz dakika sonra görüşürüz. Buraya gelirken arabayla geçtiğimde otopark doluyor gibi görünüyordu. Ford, Harley ve Jack şu anda aşağıdalar, sen gelene kadar herkesi toplarlar."

"Tamam. Zamanı gelene kadar onu orada tutmayı unutma. Yola çıktığında bana mesaj at."

"Anladım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedim ve ona iffetli bir öpücük verdim.

Golf arabasına atlayıp partiye doğru yola çıkmadan önce dudaklarıma biraz parlaticı sürdüm.

Çadıra giden yol, yetmiş beşten fazla ahşap fenerin içine yerleştirilmiş mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Zarif dekor, uzakta bir tablo gibi duran açık hava manzarasıyla uyum içindeydi. Güneş batmıştı, yıldızlar parıldıyordu ve hava insanları rahat ettirecek kadar serindi. Golf arabasını park ettim ve Harley'i Jack'in eline vururken buldum.

"Onlardan bir tane daha yersen, kutsal olan her şeye yemin ederim, kışını tekmelerim," dedi kahkahaları arasında.

"Kahretsin, Harls. Kardeşim o bebeği sana verdiğinden beri hormonların bir tuhaf. Sakin ol kızım. Bu bir parti."

"Sana söyledim kardeşim. Onu şimdi kızdırma," dedi Ford, bir kolunu karısının omzuna atıp boynunu öperek.

Şakalaşmalarına bir kahkaha attım. "Hey, nasıl gidiyor?"

"Laney, bu inanılmaz görünüyor. Vay canına. Buna kesinlikle bayılacak." Harley sarılmak için beni kendine çekti.

"Kendini aştın kızım," dedi Jack bir şeyler yerken ve Harley onun koluna bir yumruk attı.

"Annem buna bayılacak. İyi iş çıkardın Laney Mae." Ford beni yanına çekti.

Okula döndüğümde Harrison bana olanları kardeşlerine anlatmıştı ve ben de bunu sorun etmemiştim. Öfkesini güvendiği biriyle paylaşması gerekiyordu ve ben de onlara en az onun kadar güvendiğim için sorun etmemiştim. Eminim erkek arkadaşım yapmayacaklarına dair onlara söz verdirdiği için bu konuyu bana hiç açmadılar ama ikisi de öğrendikten sonra bana büyük bir empatiyle baktılar. Bu beni birden fazla kez gözyaşlarına boğmuştu. Bugünlerde bana biraz daha sıkı sarılıyorlardı ve bu sorun değildi. Alınmadım ya da utanmadım. Onlar da beni en az benim onları sevdiğim kadar seviyorlardı ve yaşadıklarım için üzülüyorlardı. İlerliyorduk ve Harrison'ın onlara yaslanmasından memnundum.

"Teşekkürler, memnun olmanıza sevindim. Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum" dedim.

Theresa bana konuk listesini göstermek ve herkesin geldiğini bildirmek için yanıma geldi. Hazır olduğumuzu bildirmek için Harrison'a hızlı bir mesaj attım. Sonra Ford ve Jack'i golf arabasına bindirip Monica'yı beklemeleri için eve gönderdim.

"Laney, bu buzdan heykel inanılmaz." Harley barın üstünde duran büyük elli rakamı heykelini işaret etti.

"Evet, bence muhteşem. Ama hiçbir şey sizin pastalarınızla kıyaslanamaz. Ve bu pasta. Harley, kendini aşmışsın," dedim dört katlı beyaz ve allık pembe çiçekli pastaya bakarak. Tatlı masasının odak noktasıydı. "Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim. Bunu onun için gerçekten özel kılmak istedim. Biz şanslıyız. Böyle bir aileyle evlendiğimiz için. Bu kadar çok sevgi ve her şeyle." Harley omuz silkti.

"Henüz evli değilim." Kıkırdadım. "Ama katılıyorum. Böylesine özel bir ailenin parçası olduğumuz için şanslıyız. *Jack-ass* bile karşı konulmaz."

"Bu konuya hiç girmeyeyim. Yeni çalışanımlı kaybettim çünkü o, şey, kabalaşmadan nasıl söylesem? Onunla takıldı ve tabii ki kız da kendini kaptırdı ve adam ciddi bir şey istemedi. Yani, gözyaşları vardı. Kafasına birkaç kek fırlatıldı. Ve kız vals yaparak kapıdan çıkıp gitti." Harley gözlerini kapadı ve güldü. "Çok saçma biri. Onunla uğraşmayacak bir kadına ihtiyacı var."

"Kesinlikle öyle. Günün birinde olacak ama bunun için çok özel bir kadın gerekecek," dedim.

Annemle babam gelip onları Harley'le tanıştıırken ikimiz de bu düşünceye kıkırdadık. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan Harrison bana evde olduklarını mesajla bildiriyordu.

"Oyun zamanı," dedim ve herkesi çadırın ortasına topladım. Golf arabasının yaklaştığını duyana kadar hepimiz sessizce durduk. Ne zaman

Monica dışarı çıktı ve tüm grup doğum günü dilekleriyle patladı, parti gerçekten başladı. Hoparlörlerden müzik çalıyor, insanlar etrafta koşuşturuyor, ziyaret ediyor ve günün kadını kucaklamak için bekliyorlardı. Monica gerçekten şaşkın görünüyordu ve bakışları Harrison'ın omzunun üzerinden benimkilerle kilitlendiğinde gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Lavanta rengi bir elbise giymişti ve göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Laney, ne diyeceğimi bile bilmiyorum," beni kollarının arasına alırken sesi titriyordu. "Seni seviyorum, tatlı kız. Bunun için ve oğlumu yeniden bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim."

Duygularımı uzak tutmaya çalıştım ama birkaç damla gözyaşı kaçtı ve onları hızla uzaklaştırdım. "Elbette. Doğum günün kutlu olsun. Biraz eğlenmeye hazır ol."

Gece bulanıktı. Dans edildi, sohbet edildi ve bol bol kahkaha atıldı. Slayt gösterisi çok beğenildi ve Monica her şey boyunca ağladı. Ford'un konuşması tüm odayı gözyaşlarına boğdu.

Son birkaç yıldır hepsini ayakta tuttuğu için annesinin gücüne. Kadehini kaldırdı ve herkes alkışladı. Harrison beni dans pistine doğru itti ve bir ara ayaklarımdaki hissi kaybettim, bu yüzden sonunda topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Unutulmayacak bir geceydi. Annem bile gece boyunca dans etti ve babam onu döndürürken onun gülümsemesini ve gülmesini görmek asla unutamayacağım bir şeydi.

Parti gecenin geç saatlerine kadar sürdü ve gece yarısından hemen önce sona erdi. "Her şey için teşekkür ederim." Monica gülümsedi.

"Şaşırdığına sevindim anne," dedi Harrison kollarını ona sararken.

"Seni seviyorum, Laney." Bana bir kez daha sarıldı ve gece boyunca en az bir düzine kez teşekkür etti. Benim için her zaman ikinci bir anne gibi olan bir kadına böylesine büyük bir sürpriz yapmış olmak kendimi iyi hissettirdi.

"Ben de seni seviyorum. Yarın görüşürüz."

Ford, Harley ve Jack onu eve götürdüler, Harrison ve ben de eve geri döndük. İkimiz de birkaç dakika içinde yatağa yığıldık.

Ne gündü ama.

Ve onunla geçirdiğim tüm bu anlar için şükreliyordum.

Merdivene tırmanırken, "Neden ağaç eve çıktığımızı anlamıyorum," diye sızlandım.

Partiden sonra bütün günü yatakta geçirmiştik ve gecenin geri kalanını da orada geçirebilirdim. Çok yorulmuştum. Ben biraz daha uyurken Harrison şaraphanedeki birkaç işi halletmek için birkaç saatliğine dışarı çıkmıştı. Ama eve döndüğünde giyinip onunla gelmem için ısrar etti.

Çocukluğumun ağaç evinde oturmak için.

Gerçekten mi?

Evde çok rahat bir yatağımız vardı, bu yüzden neden buraya gelmek için ısrar ettiğini bilmiyordum.

"Annemle babam dışarı çıkmak isteyecek ve sonra da içeri girip ziyaret etmemiz için ısrar edecekler. Bence gidip bir şeyler alalım ve yatakta yiyelim," diye homurdandım merdivenden çıkarken.

"Sızlanmayı kes ve oraya çık." Arkamdan kıcıma bir şaplak attı.

En üst basamağa çıkıp ona bakarken, "Çok karanlık," dedim.

"Öyle mi?" diye fısıldadıktan sonra elindeki bir şeye tıkladı ve tüm ağaç evi ve onu tutan büyümiş ağacı aydınlattı.

Parıldayan ışıklar tavanı kapladığında nefesim kesildi ve içeri girdim. Beyaz yer yastıkları, beyaz çiçeklerle dolu vazolar ve iki kadeh şampanya vardı. Ortada çikolata kaplı çileklerle dolu küçük bir tabak duruyordu ve ikimizin fotoğrafları mekânı çepeçevre saran bir çamaşır ipine asılmıştı. Her şeyi içime çekerken ağzımı kapattım. Yirmi yıl boyunca çekilmiş fotoğraflar ipe asılmıştı. Bir şey söylemek için arkamı döndüğümde Harrison tek dizinin üzerine çökmüş, sanki aya asılmışım gibi bana bakıyordu.

"Laney Mae Landers, seni hayatım boyunca sevdim. Yüzüme kum fırlattığında seni sevdim. Sen de beni sevdiğinde seni sevdim. Seni ittiğimde de sevdim. Ve bugün de seni seviyorum."

"Harrison," dedim, kelime hıçkırıklarla kesildi.

"Hayatımızı birlikte geçirmemiz gerektiğinden hiç şüphemiz yoktu. Benim için bir tek sen varsın."

"Söyle," dedim gözyaşlarımı çılgınca silerek ve o da kıkırdadı. "Laney, benimle evlenir misin ve beni dünyanın en mutlu adamı yapar mısın? dünya?"

"Evet," diye bağırdım ve daha elindeki yüzüğe bakmadan ona doğru atıldım.

Çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey sonsuza dek birlikte olacak olmamızdı.

Güldü ve bana bakmak için arkasına yaslandı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Yüzüğü uzattı ve çenem yere düştü. Prenses kesim bir elmastı ve yukarıdan gelen ışıktaki parlıyordu. Aşağıdan bir ısıklık sesi geldi ve ailelerimizi görmek için dışarı baktım. Kardeşleri ve Harley. Kardeşim ve Gia. Monica annemle babamın yanında duruyordu. Harrison'a bakmak için geri döndüm ve başımı sallayarak inançsızlık.

"Sürpriz yapabilecek tek kişi sen değilsin," dedi.

"Bu konuda çok haklısın." Kapıdan eğildim ve aşağıdaki herkese el salladım.

Hepsi bizimle içeride buluşacaklarını söylediler, görünüşe göre ailem kutlama için bir sürü meze ve kokteyl hazırlamıştı. Ama Harrison ve ben ağaç evde oturup çocukluğumuzu anımsıyor ve birlikte geleceğimizi hayal ediyorduk.

Hep beraber.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Harrison

Şehirde birkaç toplantım vardı ve üniversiteden arkadaşım olan Big Joe'dan bir telefon aldım. Genellikle yılda en az bir kez iş için bu tarafa gelir ve bir araya gelirdik.

"Har, adamım. Son dakikada aradığım için özür dilerim. Şirketim bu yıl seyahat bütçelerini kısıtı ve sadece en iyi iki temsilciyi gönderiyorlardı ama biri son dakikada hastalandı, ben de buradayım."

"Kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi, seni hemen gönderirlerdi," dedim gülerek. Koca Joe iyi bir adamdı ve şirketi için en iyi satıcıydı.

"Yok artık. Ve şunu dinle, Coop'la kongrede karşılaştım, adamı yıllardır görmedim ve burada karşılaştık. Ne şansımız var ki?" Güldü. Coop bizden bir yaş büyük bir kardeşlik üyesiydi ve biraz top kırıcıydı ama iyi bir adamdı.

"Dünya küçük. Ne zamandır buradasınız?"

"Benim için kısa bir gidiş ve dönüş olacak. Sabah uçuyorum. Akşam yemeği yeme şansın var mı? Laney de gelebilir. O kızı çok özledim," dedi ve ben de kıkırdadım. O ve Laney Columbia'dayken iyi arkadaşlardı.

Bunu düşünürken elimi yüzümde gezdirdim. "Sizinle şehirde buluşamam ama ikiniz de bizimle Napa'ya uçabilir ve akşam yemeğinde bize katılabilirsiniz. Bir saat sonra şaraphanede annem, Laney ve Ford'un eşiyle buluşacağız."

"Pekâlâ. Kulağa hoş geliyor. Ben de varım ve Coop'un bizimle gelmek isteyip istemediğine bakacağım. Seni arayabilmek için numaranı isteyip duruyordu, sanırım o da bize katılmak isteyecektir."

"Tamam. Otuz dakika sonra lobide buluşalım," dedim ve Ford'un ofisine girdiğimde onu masasının arkasından bilgisayarına bakarken buldum.

"Tamamdır. Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırdım. "Yarım saat içinde ayrılmamız gerekiyor. İşiniz bitmek üzere mi?"

"Evet, işe yarıyor. Rakamları hesapladığın için teşekkürler. Her şeye bir göz attım ve sanırım rekor bir yıl geçireceğiz," dedi Ford sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine uzatarak.

"Sorun değil. Bu şeyleri sevdiğimi biliyorsun."

Jack ofise girerken gülerek, "Sen her zaman bir sayı ineğiydin," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Koca Joe teknoloji kongresi için şehirdeymiş ve Coop'la karşılaşmış, ikisi de bizimle lobide buluşacak ve şaraphanede akşam yemeği için bize katılacaklar."

"Koca Joe iyi adamdır ama Coop'u hatırlamıyorum." Jack yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Evet, yaşlı bir adamdı. Onunla o kadar da yakın değildim. Hepimizi donlarımızla saatlerce karda dışarıda bırakan oydu." Güldüm.

Ford omuz silkerek, "Hıyarın tekine benziyor," dedi. Ağabeyim şüpheciydi, iyi tanımadığı herkesten her zaman şüphelenirdi.

"İyi ki bir kardeşliğe katılmamışsın." Küçük kardeşimiz saatine baktı ve ayağa kalktı.

"Akşam yemeği. Ve sen Koca Joe'yu seversin. Onunla birkaç kez karşılaştın." dedi.

"Neden Koca Joe diye çağırılmakta ısrar ediyor? O lanet olası bir yetişkin.

"Ford oflayıp puflayarak kapıya yöneldi ve hepimiz asansörlere doğru yürüdük.

"Bu bir lakap. Adam çok büyük." Jack güldü.

"Her neyse, şehirde onlarla buluşmamı istediler ama bu akşam şaraphanede yemek yiyeceğimizi ve bize katılabileceklerini söyledim. Harley hâlâ orada, değil mi?"

"Evet. O, annem ve Laney bebek eşyaları için alışveriş yaptıktan sonra onlarla birlikte orada takıldı ve ben de akşam yemeği için onunla orada buluşacağımı söyledim."

"Çocuklar daha sonra sizinle birlikte helikoptere binerler mi?" Otellerine dönmeleri gerektiği için sordum.

"Bu fikre pek sıcak bakmıyorum ama sanırım ben halledeceğim. Kim yemekten bir saat önce arar ki? Seyahat için rezervasyon yaptırdıklarında aramaları gerekirdi."

"Ford. Onlar ahabap. Geleceğini bilmiyordu ve Coop'u yıllardır görmedi. Bunu büyütme. Yemeğe gelecekler ve

otellerine geri dönecekler."

"Har haklı. Şehre geldiğimde insanlara haber vermem. Ve herkes beni gördüğüne her zaman sevinir," dedi Jack gülerek.

"Şüpheli." Ağabeyimiz tısladı ve asansörden indi. "Montgomery," diye seslendi Koca Joe ve beni kucaklamak için kendine çekti. Adam bir oyuncak ayıydı ve en başından beri çok iyi anlaşıyorduk.

"N'aber? Seni gördüğüme sevindim. Coop, çok iyi görünüyorsun," dedim ve eğilip yarı dostça sarıldım.

"Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Coop, yanakları pembeleşmişti. İçki gibi kokuyordu.

"Evet, sorun değil. Ford ve Jack'i hatırlıyor musun?"

İkisi de kardeşlerime ellerini uzattı ve Ford zar zor gülümsedi. Jack bunu hareketli konuşmalarıyla telafi etti.

Koca Joe, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Tessa'ya bir sonraki hafta sonu nasıl evlenme teklif etmeyi planladığını anlattı. Üniversiteden beri birlikteydiler ve onun adına mutluydum.

"Bugünlerde herkes evleniyor," diye omuz silkti Jack. "Peki ya sen Coop?"

"Hayır. İstedğim zaman yattığım bir hatunum var ama kimin buna ayıracak zamanı var ki? Aslında bu kongreye geldim çünkü kendi teknoloji şirketimi kuruyorum. Neden çok çalışıp onca parayı başkasına vereyim, değil mi?" Konuşurken kelimeleri bulanıklaştı ve Koca Joe yüzünü bana çevirip omuz silkti. Bu adamı benden daha iyi tanımıyordu.

Adam rüzgâra karşı üç çarşaflıydı ve onu yemeğe davet ettiğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum.

"Etkinliğe ev sahipliği yapan şirketlerden biriyle birlikte burada olduğunu sanıyordum." Koca Joe bakışlarını Coop'a dikti.

"Hayır. Boş ver onu. Kendi işimi kuruyorum. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Sana bir iyilik yapacağım Montgomery ve erken yatırım yapmana izin vereceğim. Sana tonla para kazandıracağım kardeşim."

Bu yorum beni rahatsız etti ve sağında oturan Ford'un ona ters ters baktığını da gözden kaçırmadım. Jack'in bakışları benimkilerle kilitlendi ve ben omuz silktim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Adamı yıllardır görmemiştim ve yakın değildik.

Koca Joe dikkatini bana çevirmeden önce Coop'a ters ters baktı. "Laney nasıl? Nişan için tebrikler, dostum. Sonunda birlikte olacağınızı hep biliyordum."

"Laney Landers mı? Yıllar önce ayrıldığınızı sanıyordum," dedi Coop. "Ayrıldık. Birkaç yıl ayrı kaldıktan sonra yeniden bir araya geldik."

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Sen gittikten sonra onunla kampüste sadece birkaç kez karşılaştım," dedi Koca Joe omuz silkerek. "Evliliğin için tebrikler Ford. Harrison bana yakın zamanda evlendiğinizi söyledi."

"Evet. Teşekkür ederim." Ford gömleğinin bir düğmesini gevşetti ve yere indiğimizde Coop emniyet kemerini çözerken onu dikkatle izlemeye devam etti.

Laney'e bir mesaj atarak akşam yemeğinde bize katılacaklarını haber verdim ve anneme masaya iki sandalye eklemesini söyledim. Arabaya bindik ve şaraphaneye doğru yola çıktık.

"Harrison, bu iş teklifi hakkında seninle gerçekten konuşmayı umuyordum. Başlangıçta sadece birkaç yatırımcıyı değerlendireceğim ve aklıma hemen sen geldin." Arabaya yerleştikten sonra Coop takım elbisesinin cebine uzanıp bir matara çıkardı ve başını arkaya eğerek uzun bir yudum aldı. Koca Joe'yla birbirimize baktık ve o da inanamayarak başını salladı.

"Ve bir aile yemeğine içkili gelmek yapabileceğinin en iyisi mi?" Ford tısladı.

Coop güldü. Adam kardeşimin şaka yaptığını sandı.

Dalga geçmiyordu.

"Buraya birkaç eski dostumla hasret gidermeye geldim ve şirketimdeki bir yatırım fırsatı için ilk sözü ona vermeyi düşündüm. Dışarıda yatırım yapmak isteyen bazı büyük isimler var. Ama ne de olsa kardeş olduğumuz için Montgomery'ye de bir yer ayırdım." Coop gözlerini Ford'a dikti. Onunla göz göze geldiği bir yarışmayı asla kazanamazdı. Ağabeyimin gözü korkmazdı ve bu saçmalığın onun üzerinde işe yaradığını düşünmeniz onu sinirlendirirdi.

Olmadı.

"Evet, sorun yok. Sonra bir göz atarım," dedim Coop'un omzuna vurarak.

"Yine de çok uzun sürmesin. İnsanlar bu iş için can atıyor dostum. Kaçırmanı istemem." Şaraphaneye yanaştığımızda matarasını cebine geri soktu.

Ford bir kahkaha attı. "Elbette öyle. Bu yüzden buradasın, değil mi? Kardeşime bir iyilik yapmak için mi?"

Coop başparmağıyla Ford'a işaret etti. "Bu adam her zaman bir oyunbozan mıdır?" "Dinle. Hadi yolumuza devam edelim. Artık iş

konusmak yok. Yemeğin tadını çıkaralım."
bu ziyareti kısa kesmek istediğini söyledi. Tabii bu noktada bir çıkış yolu
varsa,

Ben alırdım.

"Evet, bu iyi bir plan. Seni yıllardır ne gördük ne de haber aldık Coop. Hadi arayı kapatalım kardeşim. Neler yapıyorsun?" Koca Joe, sanki bu adamın kim olduğunu kendisinin de bilmediğini yeni fark etmiş gibi adamı inceliyordu.

"Açıkçası aklımdaki tek şey şirketim. Büyük olacak. Aslında çok büyük," diye geveledi.

Tanrım. Bu acı vericiydi ve o bunu daha da kötüleştiriyordu.

Ford'un boynundaki damarlar atmaya başladı ve bakışları benimkilerle kilitlendi.

Bu herif de kim?

"Kahretsin, ahabap. Burası senin şaraphanen mi? Çok fena," dedi Coop arabadan fırlayarak.

"Yavaş ol, Ace. Oraya gitmeden önce kendini topla. Ford'un karısı Harley, Laney ve annemizle akşam yemeği yiyeceğiz. Senin bu kardeş tavrın burada işe yaramaz," dedi Jack, Coop'u omzundan tutup yavaşlatarak.

"Kahretsin. Eğlenceli olanın sen olduğunu sanıyordum. Üzülme, kardeşim. Senin de paranı yatırmana izin vereceğim. Harrison'a özel değilim." Coop Jack'e göz kırptı ve ben de uzun bir nefes aldım. Bu bir hataydı.

"Hiçbir şeyi kaçırmak gibi bir kaygım yok. Kendim için söylersem, oldukça iyiyim. Ama içerideki kadınlara saygısızlık etmenden endişe duyuyorum ve bu hiçbirimize yakışmaz. O yüzden o pasaklı kışını topla, mataranı kaldır ve çeneni kapat. Aile yemeklerinde iş konuşmayız ve Harrison seni bizimkine dahil edecek kadar kibardı. Ya bize katılıp iş konuşmadığımız bir yemek yersin ya da seni şehre geri götürmesi için birini tutarız." Jack sert bir ifadeyle Coop'a baktı, Ford'la ben de inanamayarak onu izledik.

Bu da nereden çıktı şimdi? İyi dedin, kardeşim.

"Siktir. Sorun değil, dostum. Haydi içeri girip iyi vakit geçirelim," dedi Coop ve girişe doğru ilerledi.

"Tanrım, dostum. Özür dilerim. Adamı yıllardır görmedim ve karşılaştığımızda sarhoş da değildi." Koca Joe sadece benim duyabileceğim şekilde eğilip özür dilercesine bana baktı.

"Senin hatan değil dostum. Adam biraz tren enkazına benziyor." Koca Joe'nun omzuna vurdum.

İçeri girdim ve annemi yemek odasında görmeden önce ev sahibesine gülümsedim. Güzel, masaya iki koltuk daha eklemişti. Laney ve Harley'den iz yoktu ama annem ayağa kalkıp arkadaşlarımı selamladı.

"Çocuklar, bize katılabilmeniz çok güzel. Uzun zaman oldu." Onlara sarıldı ve oturmaları için elini masaya doğru salladı.

"Laney ve Harley nerede?" diye sorduğumda Ford kollarını göğsünde kavuşturarak cevap bekledi.

"Laney'nin annesini kontrol etmek için koştular. Harley ona hamur işi yapmış, onlar da bırakmaya gittiler. Birazdan dönerler. Bize biraz şarap söyledim ve onların dönmesini beklerken ziyaret edebileceğimizi düşündüm."

"Bu çok garip. Laney'e geri döneceğimizi haber vermek için mesaj attım ama cevap vermedi." Annemin yanına oturmak için eğildim.

"Oh adamım, Harrison. Bu hatunla hâlâ endişeli misin?" Coop'un sözleri karmakarışık ve bulanıktı; annem dönüp onu inceledi.

Laney'nin telefonunu aldı ve bana uzattı. "Evet, telefonunu burada bırakmış. Kısa bir süre önce Harley'e mesaj atarak dönüş yolunda olduğunu bildirdim."

"Tamam, güzel." Sunucumuz Henry, tadına bakmam için bana biraz şarap doldurduğunda, kadehimdeki şarabı çevirerek "Güzel," dedim. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

"Evet. Şunu bir dök bakalım, kardeşim. Bunun iyi mal olduğuna eminim. Montgomery'ler için en iyisinden başka bir şey yok, değil mi?" Coop böyle söyleyince Henry ona inanamayarak baktı.

Annem bakışlarını kısarak bana baktı, ben de omuz silktim. "Biraz aperatif almaya ne dersin? Bizi şaşırtın. Sanırım arkadaşımın şu anda biraz yemeğe ihtiyacı var."

"Tamamdır, Harrison. Ben de hemen buraya biraz ekmek getireyim."

"Evet, bu sabah indiğimden beri bir şey yemedim." Coop elindeki ve sonra boş bardağı yere bıraktı.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Burası bira fabrikası değil, şarap imalathanesiydi.

Neyse ki mekân tıklım tıklımdı ve kimse bize fazla ilgi göstermiyordu.

"Şarap içmeyi biraz azaltın ve biraz yemek yiyelim. önce," diye tısladı Koca Joe ve yüzü kızardı.

"Evet, evet, evet. Hepiniz biraz gevşemeyi öğrenmelisiniz," dedi Coop öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak. "Evet, Bayan Montgomery. Aslında oğlunuzla bir fırsat hakkında konuşmak için gelmiştim. Ama

Biz ayrımcılık yapmayız. Senin gibi güzel bir kadını asla elimden kaçırmam. Bu yüzden, paranızın burada da işe yaradığını unutmayın."

Ford, Jack, Koca Joe ve ben ayağa kalkmıştık. Bunu yaparken dört sandalye de karo zemine ç a r p a r a k gıcırdadı.

Jack, Coop'u dışarı çıkarmak için elini önünde sallayarak, "Sanırım uyarılmıştınız," dedi.

"Bekle. Ciddi misin sen? Oturduğum yerden annenin parası da seninki kadar yeşil," dedi Coop.

"Kalk lan ayağa. *Şimdi*," diye tısladım, herkesi şaşırtarak.

"Harrison, Harrison, Harrison. Sakinleşmen gerek kardeşim."

"Önümüzdeki otuz saniye içinde ayağa kalkıp hareket etmezsen, seni bu restorandan çıkarttırır ve kıçının üstüne attırırım. Seçim sizin. Barışçıl bir şekilde ayrılmak istersen, seni şehre geri götürmek için hazır bir arabam var. Bu küçük buluşma ya da her ne haltsa bitti."

Koca Joe Coop'un omzunu kavradı. "Gitme vaktin geldi, göt herif." "Sen de mi, Koca Joe? Aramızın iyi olduğunu sanıyordum."

"Yanlışı düşündün, Coop. Gitmen gerek. *Şimdi*."

Oturmaya devam eden annemin yanağına bir öpücük kondurmak için durakladım. "Bunun için üzgünüm anne."

Elimi okşadı ve zorla gülümsedi.

"Seni yarın ararım, Har. Bu gece burada oldukça gergin bir grup var gibi görünüyor. Ama bu yüzden seni anlaştımadan çıkarmayacağım, merak etme." Coop tökezleyerek ayağa kalktı ve ev sahibesi lobinin kapısını açık tutarak iri gözlerle bizi izledi.

Hepimiz onu takip ettik ve arabayı getirmesi için şoförümü çağırdım.

Onu buradan yeterince hızlı çıkaramadım. Kardeşlerim ve Koca Joe kızgındı, annem dehşete düşmüştü ve bu tam bir fiyaskoydu. Para için gelmişti. Bu tür insanlarla ilk rodeom değildi. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ama neden edeyim ki? Adamı pek tanımıyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Laney

"Kızım, ailen çok tatlı. Çok ferahlatıcı," dedi Harley, şaraphaneye doğru yürürken küçük karnını ovuşturarak.

"Ne demek istiyorsun?" Güldüm ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. Ama anladım. Ailem oldukça inanılmazdı.

"Çok iyiler. Mükemmel ebeveynler. Umarım Ford ve ben de çocuklarımızla böyle oluruz. Seni çok seviyorlar. Bunu görmek çok güzel. Bu çok şeyi açıklıyor, Laney."

"Öyle mi?"

"Evet. Siz iyi insanlarsınız. Aileniz de iyi insanlar. Elma asla uzağa düşmez." Güldü.

Harley'nin zor bir çocukluk geçirdiğini biliyordum ve bu kadar çok şey yaşamasından nefret ediyordum. "Evet, öyle. Ama bazen elma uzağa düşer. Sen de oldukça harikasin küçük hanım. Ve sen ve Ford inanılmaz ebeveynler olacaksınız."

"Umarım öyle olur. Çaba göstermediğim için olmayacak. Ama şunu söyleyeyim, bugünlerde çok acıktım. Bir sürü makarna için hazırım." Şaraphaneye giden patikada yürürken kıkırdadı.

"Ben de açım ve burada bir insan taşımıyorum." Karnımı okşadım ve o da bir kahkaha attı.

Uzaktan gelen bağırışları duyduğumuzda bakışlarımız girişe kaydı.

"Siktirin gidin buradan," diye bağırdı Ford ve Harley ile ben o yöne doğru koştu. Yanlış bir şeyler vardı. Harrison'ın birisini yürüyüş yolunda bize doğru sürüklediğini gördüm. Onları seçemiyordum.

"Ne haltlar dönüyor?" Biz yaklaştıkça Harley sordu.

Adamlar tepe lambasının altında durakladılar ve ben donakaldım. Koca Joe mu? Harrison'ın ve benim üniversiteden iyi bir arkadaşımızdı. Bakışlarım Harrison'ın birinin yakasını tuttuğu yere kaydı. Coop. Bacaklarım sıkışmıştı. Nefeslerim kısa ve hızlı geliyordu. Öne doğru eğildim ve nefesimi tutmaya çalıştım.

"Laney?" Harley durdu ve elini sırtıma koymak için geri döndü. "İyi misin?"

Daha fazla dayanamadığım için yere düştüm. "Harrison," diye bağırdı ama etrafımdaki her şey hareketsiz kaldı. Her sır.

Her yalanı.

Her korku.

Tam önümdeydi. Ondan kaçabileceğimi düşündüm. Daha az karmaşık hale getirebileceğimi düşündüm. Harrison'ı koruyabileceğimi.

"Bebeğim, ne oldu?" Aceleyle yanıma geldi ve önümde eğilerek beni ayağa kaldırmaya çalıştı. Jack ve Ford iyi olup olmadığımı sormak için seslendiler.

Harrison beni tuttu ve çenemi kaldırarak bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"911'i arayalım mı?" Harley bağırdı ama ben onun karanlık bakışlarına bakarken her şey birbirine karıştı.

"Har. Özür dilerim. Onu bir daha göreceğimizi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım hıçkırıklarım arasında.

Jack uzaktan bir şeyler bağıryor ve Coop'la arabaya binmesi için tartışıyordu. Koca Joe erkek arkadaşımın yanına gitti ve neler olduğunu sordu.

"Neden bahsediyorsun, Laney?" Harrison beni inceledi ve sonra sanki bir ampul yanmış gibi bakışları sertleşti. "Coop mu?"

"Evet."

Tek söyleyeceğim buydu. Ford'a seslendi, "Onu al ve polisi ara."

Ve bir anda Harrison Coop'un üzerine atılarak herkesi şaşırttı. Onu yere yıktı ve darbe üstüne darbe indirdi. Çatlayan kemiklerin ve havada uçuşan yumrukların sesi havayı doldurdu. Jack kardeşini Coop'tan ayırmaya çalıştı ve Ford'a yardım etmesi için bağırdı.

Harley bana uzandı ve bir filmde fırlamış gibi sahneyi izlerken beni kendine doğru çekti. Koca Joe şaşkınlıkla bakarken Ford ve Jack Harrison'ı tuttular.

"Siktir git, Montgomery. Olur böyle şeyler." Coop ayağa kalkmaya çabaladı ve bana doğru baktı. "Buna degecek biri değil. Zaten sıkıcı bir kadındı."

Jack ve Ford kardeşlerini bırakarak Harrison'ın Coop'a tekrar saldırmasına izin verdi. "Seni hasta tecavüzcü. Sen lanet olası bir pisliksin."

İnsanlar şaraphaneden koşarak çıktı ve uzaktan siren sesleri duyuldu. "Bir şey kanıtlamakta iyi şanslar. Hayır demedi. Önemli olan tek şey bu."

Jack ve Ford araya girerek polis arabaları yanaştığında kardeşlerini ayağa kaldırdılar. "Ona ilaç verdin. Seni hasta pislik."

"Oh, hadi ama. Bu o zamanlar insanların yaptığı bir şeydi. Ve bunca yıl sonra bir şey kanıtlamak için iyi şanslar. Ona bir iyilik yaptım. Gergin, mutsuz bir kaltaktı. Bütün gece orada oturup onun üzgün kışını dinledim. En azından bunu yapabiliirdi. Hadi ama dostum. Kardeşlerin arasına bir hatunun girmesine izin verme."

Birkaç polis memuru araya girerken Harrison ona tekrar saldırdı. Ekip arabasının ışıkları dışarıda toplanan kalabalığın etrafında kırmızı ve beyaz bulanık desenler çizerek yanıp sönüyordu.

Ford ve Jack, dikkatleri polise çevirmeden önce çalışanlarından konukları içeri götürmelerini istedi. Harrison dizlerinin üzerine çökmüş, Koca Joe da arkasında durarak omuzlarını tutuyordu. Olanları anlamaya çalışan Harrison'ın yüzünden yaşlar süzülüyordu. Kalbim ikiye bölündü. Bakışları benimkilere takıldı ve dikkatini onu ayağa kaldıran polis memuruna çevirmeden önce öylece baktı.

"Laney, içeri girelim," diye fısıldadı

Harley. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Polis memurları sunulan bilgileri anlamak için ellerinden geleni yaptılar. Coop ağzını geveliyor ve Harrison'ın kendisine saldırdığı konusunda ısrar ediyordu. Koca Joe Harley'le benim yanıma geldi ve tekrar tekrar iyi olup olmadığımı sordu.

Bu artık kendime saklayabileceğim bir sır değildi.

Dışarıdaydı.

Coop kelepçeliydi. Belli ki polisler önyargılıydı. Montgomery'leri uzun zamandır buranın yerlisi olarak tanıyorlardı ve Harrison'ı tanıyan herkes onun asla soğukkanlılığını kaybetmediğini bilirdi. Ama tam burada, şu anda, gözlerimin önünde çözülmüştü.

Monica koşarak dışarı çıktı ve gördüğü manzara karşısında gözlerinden yaşlar boşandı.

Kendime geldim ve hıçkırıklarımın arasında konuşmaya çalışarak Harrison'a doğru koştum. "Har, iyi misin?"

Başını salladı. "Çok üzgünüm, Laney. Çok üzgünüm."

Memur onu sorgulamak için içeri alması gerektiğini söyledi. Ford ve Jack polisle bağırıp tartışıyorlardı ve Harrison elini kaldırdı.

Herkesi susturmak. "Sorun yok. Bırak bununla ben ilgileneyim. Laney seninle kalsın."

Ford çoktan telefona sarılmış avukatlarını arıyordu. "Nelson sizinle karakolda buluşacak. Birazdan orada oluruz."

"Ben de seninle geliyorum." Jack'in elinden kurtulmak için mücadele ettim. Harrison, "Bırak bunu ben yapayım, Laney," dedi.

"Ne? Hayır. Sen hiçbir şey yapmadın," diye bağırdım.

Durakladı ve kendisini bekleyen memura baktı. Yaşlı adam başını salladı ve ona bir dakika vermek için döndü. "Bebeğim. Onlara her şeyi anlatmak zorundayım ve seni sorgulamaları gerekebilir."

Başımı salladım. "Tamam. Umurumda değil. Şimdi gelmeme izin ver. Onlara her şeyi anlatacağım."

"Seni onun etrafında istemiyorum. Bunu anlıyorlar. Onlara bildiklerimi anlatacağım. Bundan bir şey çıkar mı bilmiyorum çünkü zaman aşımı var. Ama bu yanına kalmayacak, Laney. Asla."

Ellerimle yüzümü kapattım. Korktuğum şey buydu. Karanlık, çirkin sırrımın sevdiğim herkese, özellikle de Harrison'a bulaşmasından. Geri gelip bana musallat olacaktı. Ve şu anda olan da tam olarak buydu. Memur Harrison'ı arabaya doğru götürürken hıçkırıklara boğuldum. Jack beni kollarıyla sardı ve kulağıma fısıldadı.

"Merak etme, Laney Mae. O şerefsizin sana yaptıkları yanına kalmayacak. Ne benim gözetimimde, ne de Harrison'ın gözetiminde."

"Her şey yoluna girecek," dedi Harley elime uzanıp kendi eliyle sıkarak. "Hadi gidip güzel bir fincan çay içelim ve çocuklar Harrison'ı beklemek üzere istasyona doğru yola koyulsunlar."

Başımı salladım ama bu bir fincan çayın düzeltebileceği bir şey değildi. Polis arabasının uzaklaşmasını izlerken kalbim paramparça oldu. Harrison ve Coop gitmişti.

Monica'nın ofisine yerleştik ve Ford, Jack ve Koca Joe Harrison'a yardım etmek için ayrıldılar. Harley ve ben Monica'nın ofisindeki kanepeye oturduk ve Monica elinde bir tepsi çayla içeri girdi. Gözyaşlarım durmak bilmiyordu. Kapıları açmıştım ve artık geri dönüşü yoktu. Uzun zamandır sakladığım sırrın üstünü örtmek için beklediğim paniği hissetmiyordum. Sadece Harrison'ın iyi olmasını istiyordum. Hayatımıza birlikte başlamak istiyordum. Bu kara bulutun bize daha fazla zaman kaybettirmesini istemiyordum. Daha fazla yıl.

"Nelson'dan çoktan haber aldım. Harrison sadece soruları cevaplamak için orada. Hiçbir şeyle suçlanmıyor, tatlım. Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım. O ve Harley hikâyenin tamamını bilmiyorlardı. Muhtemelen kafaları karışmış ve neler olup bittiğinden emin değillerdi. Ama ikisi de zorlamadı. İkisi de beni bir şey açıklamaya zorlamadı.

"Harrison olmadan okula döndükten sonraki gece uyuşturucu almıştım. Dışarı çıkmıştım ve Coop bütün gece yanımda kalıp kırık kalbim için ağlamamı dinlemişti. Harrison'ın arkadaşıydı ve ona güvenmiştim."

Her biri bir yanıma oturdu ve ellerimi tuttu. Gözyaşları yüzünden akarken önce Monica konuştu. "İstemiyorsan bize hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin."

"Sorun değil. Çok uzun süre içimde tuttum ve ondan kaçmak için çok zaman kaybettim. Ertesi gün uyandım ve bir önceki geceyi hiç hatırlamıyordum. Ama çıplaktım ve yerde kullanılmış bir prezervatif vardı. Hastaneye gittim ve bana ilaç verildiğini öğrendim. Ama onlara olanları anlatamayacak kadar utanıyordum. Yalan söyledim ve sadece hastalandığımı söyleyip eve gittim. Ama o gün değiştim. Bunun olmasına izin verdiğim için çok utanmıştım. Kendimi o duruma soktuğum için." O geceki olayları tekrar yaşarken hıçkırıklar bedenimi sarstı.

Monica beni kucakladı. "Utanacak bir şey yok, tatlı kızım. Sen çok cesursun. Harrison'a olanları anlattığın için seninle gurur duyuyorum. Bununla yüzleştığın için. Bu senin hatan değil. Beni anlıyor musun, Laney?"

"Hayır. Ama yapacağım."

"Evet, yapacaksın kızım. O bok parçasının senden başka bir şey almasına izin vermeyeceksin," dedi Harley, yüzünden akan gözyaşlarını silerek.

Ben konuşurken ve onlar dinlerken bir saat boyunca orada oturduk. Sonunda Harley'e yiyecek bir şeyler alması için ısrar ettim. Zavallı kız açlıktan ölüyordu ve bu travmatik bir akşam olmuştu.

Ve bekledik.

Harrison'a ne olacağını görmek için bekledim.

"Laney," diye fısıldadı Harrison'ın sesi kulağıma ve doğrulmak için kendimi zorladım. Hâlâ Monica'nın ofisindeki kanepedeydim. Uyuyakalmış olmalıydım.

"Hey. Buradasın." Ona sarılmak için uzandım. "Annen ve Harley nerede?"

"Sakin ol, bebeğim. Her şey yolunda. Ford az önce Harley'i eve götürdü ve annem lobide Jack'le konuşuyor."

"Ne oldu?" diye sordum. Yanımdaki kanepeye oturup beni kucağına çekerken sordum.

"Kanıtlamak zor olacak çünkü beş yıldan uzun bir süre önce oldu ve gerçek saldırı hakkında çok az şey hatırlıyorsunuz. Her iki durumda da tecavüzün tanımı, biriyle rızası dışında cinsel ilişkiye girmektir. Rıza olmadan. Ve bu konuda herkes hemfikirdir. Ancak biraz araştırma yaptıktan sonra Coop'un kendi işini kurmasının nedeninin New York'ta bir hapisanede altı ay yatmış olması olduğu ortaya çıktı. Cinsel suçtan hüküm giymiş. Senin isimsiz ihbarın onun kayıtlarında çıktı, çünkü tarih zaman çizelgesiyle eşleşiyordu, yani onu ihbar etmen kaydedildi, Laney."

"Aman Tanrım. Yine mi yaptı?"

"Bundan emin değilim. Yattığı altı ay farklı bir şey içindi ama yine de endişe verici. Üniversiteden ilk mezun olduğunda on altı yaşında bir kızla çıkmıştı."

"Yani 22 yaşında mıydı? Bu çok iğrenç. O daha çocuk."

"Kızın babası ve New York eyaleti sizinle aynı fikirde. Görünüşe göre, şu anda hala birlikteler. Kızın ailesi onu ihbar etmiş, o da cezasını çekmiş. Ama kız artık o hasta herifle yasal olarak çıkabilecek yaşta. Bu çok sapıkça. Hakkında bir sürü suçlama var ama yine kimseye uyuşturucu vermekle suçlanmadı. Belli ki bu adamı hiç tanıımıyordum. Pisliğin teki. Ve buraya gelip para mı istiyor? Sana yaptıklarından sonra." Başını salladı ve ben de onu inceledim. Beyaz gömleğine kurumuş kan sıçramıştı. Parmak eklemleri kanlıydı ve gözünün altında küçük bir morluk vardı. Parmağımı oradaki morumsu siyah iz üzerinde hafifçe gezdirdim.

"Sana kim olduğunu söylemediğim için özür dilerim. Bir şey yapacağını biliyordum ve başının belaya girmesini istemedim."

Beni kendine çekti. "Bana neden söylemediğini anlıyorum. Onu öldürmek istiyorum, Laney. Ondan o kadar nefret ediyorum ki. Ama o iblisin kendini yok etmesine izin vereceğim. Bir iş bile bulamıyor. Bir ergenle çıkıyor. Ne ekersen onu biçersin."

"O Şimdi nerede?"

"Karakolda avukatının onu çıkarmasını bekliyor." "Peki ya Koca Joe?"

"Jack onu Şehre geri götürmek için helikoptere bindirdi. O da Coop'u yıllardır görmemiŐti, bu yüzden olanlar karşısında ŐaŐkına dönmüştü. Onu buraya getirdiği için çok özür diledi. Ona kongrede rastlamıŐtı. İyi dileklerini ilette ve daha iyi koşullar altında tekrar gelip seni görmek istediğini söyledi."

Yüzümden akan gözyaşlarını sildim. "Tabii ki. Ondan hep hoŐlandım." İnançsızlıkla başımı salladım. "Annen ve Harley olanları biliyor."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" "Şaşırtıcı derecede iyi."

Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Güzel. Seninle gurur duyuyorum."

"Aileme söyleyeceğim. Bunun onları inciteceğini biliyorum ama sanırım

neden bu kadar uzun süre uzak kaldığımı bilmeli. Neyin peŐimi bırakmadığını." "Katılıyorum. Ve tüm yol boyunca yanında olacağım." "Bu gece için özür dilerim. Seni seviyorum."

"zgn olduğum tek Şey ona daha fazla zarar veremeyecek olmam."

"Olma. O yatağını yaptı, Har. Ve dört gözle beklediğimiz çok Şey var. Onunla daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Zaten çok fazla Şey aldı."

Başını salladı. "Seni eve götüreyim, bebeğim."

"Başka hiçbir yere gitmek istemezdim. Eve. Seninle birlikte."

Beni ayağa kaldırıp kapıdan dışarı çıkarmadan önce eğilip beni öptü.

Yirmi Beşinci Bölüm

Laney

Haftalar ayları kovaladı ve Noel yaklaşıyordu. Eve döndüğümde kendimi toparlamıştım ve Harrison'la birlikte onun bir iş seyahati için Chicago'ya uçmuştuk. Oradayken Charlie'yi görme ihtiyacım konusunda çok anlayışlı davranmıştı.

Yıllar önce başıma gelenleri aileme anlatmanın iyi bir karar olduğu ortaya çıktı. Korktuğum gibi beni yargılamamış ya da hayal kırıklığına uğratmamışlardı. Empatik ve şefkatli davrandılar. Elbette kızgın ve üzgündüler. Ama şükürler olsun ki sonunda neden bu kadar uzun süre kendimi geri çektiğimi anladılar. Işığın beni neden terk ettiğini.

Ama geri kazanıyordum.

Her seferinde bir gün.

Charlie'ye geçmişimi anlatmak için de derin bir ihtiyaç hissediyordum. Belki de neden hiçbir zaman duygusal bağ kuramadığımı anlamasına yardımcı olmak istiyordum. Neden kendimi bu kadar geri çektiğimi. Neden onu bu şekilde incittiğimi. Çünkü başka birine aşkıttım ama bunu itiraf etmekten çok korkuyordum. Çünkü bu her şeyi itiraf etmek anlamına gelirdi. Ve bunları içimden atmak bana uzun zamandır hissetmediğim bir huzur verdi.

Tabii ki Charlie anlayışla karşıladı ve ona anlattığım için minnettar oldu. Olanları paylaştığımda benimle birlikte ağladı. Yıllarca süren inkârın içinden geçerken beni dinledi. Utanç. Ve her şeyin nasıl sona erdiğini. Sonunda Harrison'a anlattığım için mutlu olduğunu söyledi. Sonunda yeterince sevildiğimi hissettim. Yeterince güvende.

Ve haklıydı.

Charlie bana çıktığı kadından bahsetti ve aslında bunun hakkında konuştuk ve eski günler hakkında güldük. Sonunda hayatımı birlikte geçirmek istediğim bir adamla nişanlandığım için benim adıma mutluydu.

En iyi arkadaş olacak mıydık? Muhtemelen olmayacaktık. Ama acının bir kısmı azalmış mıydı? Kesinlikle.

Bir gün birbirimizin hayatında olabileceğimiz bir yere gelmeyi umuyordum ama bu kapanışı yaptığımız için minnettardım.

Bu arada ben de kendi düğünümü planlamakla meşguldüm. Ve aslında bu konuda heyecanlıydım, çünkü sevdiğim adamla evleniyordum. Onu, ondan başka hiç kimseyi sevmediğim bir şekilde seviyordum. Tüm varlığımla. Birbirimize uyuyorduk. Hep uyduk. Harrison ve ben Sevgililer Günü'nde ailesine ait şaraphanenin ahırında evleniyorduk. Bizim için pek çok ilki simgeliyordu. Ve ben de anlaşılmayı orada yapmak istiyordum.

Montgomery'ler daha geniş bir alana ihtiyaç duydukları için arazide yeni bir ahır inşa etmişlerdi ve eskisinden kurtulacaklardı. Harrison'ı burayı yenilemeye ve özel günümüz için mekan olarak kullanmaya ikna ettim. Böylece, orayı sevimli bir resepsiyon salonuna dönüştürdük ve asıl töreni açık havada şaraphanede yapacaktık. Umduğumdan çok daha fazlasıydı.

"Nasıl hissediyorsun?" Postaneden uzaklaşırken Harrison sordu. Düğün davetiyelerimizi yeni göndermiştik. Küçük ve samimi bir kutlama yapacaktık ama her ayrıntı düşünülmüştü. Her davetiye, kutlamamız için özel olarak yapılmış bir şişe şarapla birlikte bir şarap kasası içinde teslim edilecekti.

Etiketinde düğün tarihimiz yazılı olan *Harrison & Laney Montgomery Cabernet*.

Kutunun içinde anaokuluna başladığımız ilk gün çekilmiş bir fotoğrafımız vardı.

Davetiye, yakınlarımızın gelip özel günümüzü paylaşmaları için ayrıntılarla birlikte kutunun içine yerleştirilmişti.

İkimiz için de sadece bir *gün* değildi.

Bu bir yolculuktu. Ve bizimkinin önünde hâlâ uzun bir yol vardı ama bunu birlikte yapacak, ilerleyecektik.

"Harika hissediyorum. Heyecanlıyım. Ahırda daha yapacak çok iş var ama her şey bir araya geliyor."

Elime uzandı. "Evet, öyle. Ve her şey doğru geliyor çünkü yanımda sen varsın."

Gülümsedim ve koltuğa yaslandım. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Tamam, çek."

"Jenny'nin lisede düzenlediği toplantıda nasıl konuştuğumu biliyorsun." Harrison ve ben terapiye gitmeye devam ettik, çünkü ikimiz de yıllar önce başıma gelenlerle ilgili olarak hala öfke duyuyorduk. Bir terapistle konuşmuştum.

Eski lisemizdeki son sınıflardan oluşan birkaç küçük gruba başıma gelenleri anlattım. Görünüşe göre tek değilmişim ve birkaç kız bana benzer ve aynı derecede korkutucu deneyimlerinden bahsetti. Bu travmanın en azından başkalarına bir şekilde yardımcı olmasına izin vermek iyi hissettirdi.

"Evet. Ve bunun için seninle gurur duyuyorum."

"Yerel toplum üniversitesi bana ulaştı ve dönem başındaki oryantasyon sırasında hikayemi paylaşmak isteyip istemediğimi sordu. Benim başıma gelenler o kadar da nadir değil, Har. Ama eğitilmiş olmak, farkında olmak birileri için fark yaratabilir."

Başını salladı. "Bence bu harika. Ben varım."

"Güzel."

"Bu konuda her konuştuğunuzda, size biraz yardımcı oluyor gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Sonunda ilerleyebileceğimi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse bir daha mutlu olup olamayacağımı bilmiyordum. Bunu hak edip etmediğimi ya da bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama öyle."

"Her şeyi hak ediyorsun, Laney Mae Landers."

Göğsüm sıkışmıştı. Bu sözleri bana daha önce de söylemişti ama hiç bugünkü gibi yankılanmamıştı. Çünkü haklıydı. İşlemediğim bir suç için kendimi cezalandırıyordum.

Sonunda cehennemin diğer tarafından çıkıyordum.

Ve ışık Harrison ve benim üzerimde parlıyordu.

"Hazır mısın?" Annem, parlak bakışları benimkilerle kilitlenirken bana bakarak sordu.

"Öyleyim."

Harrison'la paylaştığım evdeydik çünkü beni ahıra götürmek için bir at arabası almakta ısrar etmişti. Gereksiz bir şeydi ama o bu konuda çok havalıydı ve ben de bunun için minnettardım. "Muhteşem görünüyorsun,"

dedi Harley, iri bebek yumrularını ovuşturarak.

O ve Ford'un birkaç hafta içinde ikiz kızları olacaktı. Bu haberi duyunca hepimiz gülmekten yerlere yatmıştık çünkü Ford Montgomery'nin tek bir küçük kıza sahip olması fikri insanın aklını zorluyordu.

Ama iki mi?

İnanılmaz.

Herkes çok heyecanlıydı. Düğün ve bebekler arasında Mongtomeriler karanlıktan çıkmanın yolunu bulmuşlardı. Ve ben de hayat hakkında değerli bir ders almıştım. Her zaman mükemmel değildi. Her zaman istediğin gibi gitmiyordu. Ama birini yeterince derinden sevdiyseniz, tüm riskler buna değerdi.

Ve bugün, beş yaşımdan beri bu çocuğa duyduğum aşkı kutluyordum. Elbette, arkadaşlık olarak başlamıştı. Ama büyümesi hiç durmayan bir aşkı bu. Açıklayamadığım bir şekilde bizi birbirimize bağlıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Elimin Harley'nin karnına koydum. Çok yakınlaşmıştık ve ondan baş nedimem olmasını istemiştik. Kendisine *baş nedime* denmesini reddetti çünkü bunun onu yaşlı hissettirdiğini söyledi, bu da hepimizi güldürdü. Nat ve iki kız kardeşim, kuzenim ve erkek kardeşimin kız arkadaşı Gia da yanımda duruyordu.

Harrison'ın kardeşleri, benim kardeşim ve üç arkadaşı sağdıçlarıydı. Ford'un sağdıç olmuştu, Jack de onun sağdıç olacaktı ve Ford da bir gün Jack'in sağdıç olacaktı - tabii bu gerçekleşirse. Onunla başa çıkabilecek bir kız olduğunu biliyordum ama henüz onunla tanışmamıştı. Jack Montgomery'nin kışına tekme yiyeceği günü iple çekiyordum.

"Harika hissediyorum. Sen de harika görünüyorsun." Harley yüzüne düşen gözyaşlarını sildi.

"Tamam, hadi yapalım şu işi. Babam ahırda mı?" Anneme sordum.

"Evet. Yolun kenarında seni bekliyor. Hadi gidelim."

Arabayla caddeden aşağı indik ve birkaç yerli dışarıda durup fotoğraf çekti. Güneş yeni batıyordu ve hava kesinlikle mükemmeldi. Uzun kollu, sırt kısmı düşük bir elbise giymiştim. Klasik ve zarıftı ve hayal ettiğim her şeye sahipti. Saçlarım, yüzümü çerçeveleyen birkaç dalga ile gevşek bir düşük chignon'daydı. Etrafına bebek nefesi sıkıştırmıştım. Buketimin beyaz ortancalar ve açık pembe şakayıklarla doluydu. Babamı karşılamak için yanaştığımızda uzun bir nefes aldım.

"Şu haline bak, Laney Mae." Gözleri duygusallıktan ıslanmıştı ve sesi çatallaşmıştı. Annem ağzını kapatmadan önce hüngür hüngür ağlamaya başladı ve Harley ile ben güldük.

"Sağ ol baba. Tamam, siz ikiniz arabayı biraz daha ileriye götürün. Harley'nin gereğinden fazla yürümesini istemiyorum. O kızların bu düğüne katılmasına ihtiyacımız yok. Daha çok erken," dedim.

Harley kıkırdadı. "Emin misin? Düğün gününde yürümeni istemiyorum."

Başımı salladım. Yeni bir yolculuğa başlamadan önce bu benim için yolculuğun son ayağıydı. Her bir dakikanın tadını çıkarmak istiyordum. Bu tarlalarda sayamayacağım kadar çok koşmuştum. Hayatım boyunca sevdiğim çocukla - hayallerimin erkeğiyle - düğümü atmak için son adımları atmak bir bonus olacaktı.

"Yürümek istiyorum. Her şeyi içime çekmem gerek."

Eğilip bana sarılmadan önce başıyla onayladı. Babam arabadan inmeme yardım etmeden önce ben de anneme sarılmak için döndüm.

"Diğer tarafta görüşürüz Bayan Montgomery," dedi Harley yola çıktıklarında.

"Hazır mısın, ufaklık?" Babam kolunu bana doğru uzatarak sordu. "Çok hazırım," dedim yola çıkarken.

Uzaktan müziğin sesini duydum ve karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Gergin olduğum için değil, mutlu olduğum için.

Arazideki açıklığa kurulmuş sandalyelere yaklaştık ve gördüğüm manzara nefesimi kesti. Pembe ve turuncu gökyüzü sanki bir tablodan fırlamış gibiydi. Pırıl pırıl ışıklar açık hava törenini çevreleyen her ağacı kaplamıştı.

Harrison'ın sonunda durduğu koridorda gülünç miktarda çiçek sıralanmıştı. Ben bir düğün planlayıcıydım, hiç çok fazla çiçek olur muydu? Ben öyle düşünmüyordum. Beyazlar ve pembeler, kurdeleler ve danteller, her şey çok güzel bir şekilde bir araya gelmişti. Elliden biraz fazla konuk katılmıştı, hepsi de bizim için bir anlam ifade ettikleri için oradaydı. Harley beni bekliyordu ve ön tarafta Ford'a katılmadan önce kuyruğumu sallayarak arkamdaki koridordan aşağı inmesi için ısrar etti.

Düğün marşı çalmaya başladığında babama baktım ve yanağından öpmek için durakladım. "Hadi yapalım şunu."

Kıkırdadı. "İşte benim kızım. Hadi bakalım."

Harrison'ın bakışları benimkilere kilitlendi. Karanlık ve duygu dolu. Dürüst ve gerçek. Bana her zaman destek olan gözler. Bana rehberlik eden. Bana inanan gözler. Boğazımdaki yumru büyürken uzun bir nefes çektim.

"Bu kadını kim veriyor?" Papaz Nate sordu.

Babam, Harrison'la el sıkışıp yanağımdan öpmeden önce, "Annesi ve ben biliyoruz," dedi. Yerine oturmak için trenimin üzerinden atladı ve herkes güldü.

Ama Harrison'da kaybolmuştum. Bu çocukta hep kaybolmuştum. Ve şimdi o benimdi.

Sonsuza kadar.

Papaz Bob yeminlerimizi okumamıza izin verdi.

"Laney Mae Landers, sen başıma gelen en güzel şeysin. Kalbim senin, hep senin oldu. Hayatımı seni mutlu etmek için harcamaya söz veriyorum. Sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını vereceğime söz veriyorum. Son nefesimi verene kadar seni seveceğime söz veriyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, başka bir seçenek yok. Beni tamamlıyorsun, bebeğim. Her zaman tamamladın. Her zaman da tamamlayacaksın."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve onları uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçtim. O anın içindeydim. Ve tüm bu hisler uzun zamandır geliyordu.

"Harrison Thomas Montgomery, sen kaybettiğimi sandığım ışığımsın." Sözlerim bir hıçkırıyla kesildi. "Sen hak etmediğimi düşündüğüm sevgisin. Sen tutmak istediğim tek sözsün. Sen benim en iyi arkadaşım ve ruhumun diğer yarısısın. Sensiz ben yokum. Ve bir ömür boyu birlikte olmak için sabırsızlanıyorum. Birlikte. Eski anılara değer veriyorum ve yenilerini yapmak için sabırsızlanıyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Sen ve ben. Seni her zaman seveceğime söz veriyorum."

Papaz Bob konuşmasını yaptı ama ben dinlemedim. Sadece kocamın karanlık bakışlarına baktım ve dünyadaki tüm sevgiyi hissettim.

Sonunda "Gelini öpebilirsin," dedi ve Harrison beni arkaya yatırıp kalabalık alkışlarken öptü.

Ahırın kapıları açıldığında nefesim kesildi. Evet, her bir ayrıntıyı planlamıştım ama içeride sevdiğimiz herkesle birlikte hepsini bir arada görmek...

Büyülü.

Yukarıdan sarkan birkaç avize masaların üzerinde baklava şekilleri oluşturunuyordu. Çiçekler ve mumlar her yeri kaplamıştı. Oturmalı akşam yemeği Harrison'ın büyük büyükannesinin porselenleriyle servis edilecekti. Monica törene aile tarihinden bir parça katacağı için çok heyecanlıydı.

Müzik çaldı, DJ düğün partisini anons etti ve ben o anın içinde kayboldum. Babam ve ben baba-kız dansı yaptık ve kocam ve ben evli bir çift olarak ilk kez dans ettik. Eğer o anı tam olarak belirlemem gerekseydi

Hayatımın en mutlu anı şu an olurdu. Duygularıma yenik düştüm ve sayamayacağım kadar çok kez ağladım.

Hepsi mutluluk gözyaşları.

Nihayet.

Mutlu

gözyaşları.

"Laney Mae Montgomery. Evet. *Başka bir beyden olan kız kardeşim.* Sonunda." Jack beni yerden kaldırdı ve etrafımda döndürdü.

Montgomery'ler bugünden önce de benim için bir aileydi ama bunu resmileştirmek çok doğru geldi.

Kardeşi onu kucaklamak için kendine çekerken Harrison gülümsemesini gizlemeye çalışarak, "Onu yere bırak, pislik," dedi.

"Senin adına mutluyum kardeşim. İkiniz için de mutluyum." Jack her birimize birer kolunu doladı.

"Sağ ol, Jack-ass," diye takıldım.

"Buck'ı gördünüz mü?" Jack en yakın arkadaşına el sallayarak sordu. Buck, Jack'in SC'deki oda arkadaşıydı ve Harrison'la yıllar içinde yakınlaşmışlardı.

"Hey Buck, bugün burada olduğun için teşekkürler. Laney'i hatırlıyor musun?" Harrison söyledi.

"Evet, tabii ki. Burada olmaktan mutluyum. İkinizi de tebrik ederim."

"Teşekkür ederim," dedim, her birimize sarılıp yanımıza yerleştikten sonra

Jack.

"Sonunda kız kardeşinizi bir röportaj için ikna ettik," dedi kocam.

"Evet, CBS her yolu denedi. Stajını uzattılar

Buck gülerek, "Yüksek lisansını bitirdi ama dışarı çıkıp tundraya hücum etmeye hazır" dedi.

"Bizimle çalışmasını sağlamak için elimizden geleni yapacağız," dedi Jack. "Umarım artık benden nefret etmez."

"Bundan emin değilim dostum. Ama yola gelecektir. Ve senden nefret etmesi daha iyi, çünkü ona dokunursan seni öldüreceğimi biliyorsun." Güldü.

Jack ellerini havaya kaldırdı. "Olmaz. Ben olsam o çizgiyi aşmazdım. Ama beni görmeye dayanamadığına göre, bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Hepimiz Jack'in gülünçlüğüne güldük.

Harrison parmaklarını benimkilerle birleştirirken, "Ford'un onu bizim tarafımıza çekmek için sunabileceği oldukça güçlü bir paketi var," dedi.

"San Francisco'da kalmak istediğini biliyorum, bu yüzden bence harika bir uyum olacak. Çok da çalışkan biri. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız." Buck garsondan bir kadeh şarap almak için durakladı ve Jack de bir kadeh almak için uzandı. O konuşurken gülümsedim, çünkü küçük kız kardeşinden bahsederken sesindeki gururu fark etmemek mümkün değildi.

Harrison, "Ona sahip olduğumuz için şanslıyız," dedi.

Jack ve Buck çiçekçi kızlar olan iki küçük kuzenimle dans etmek için ayrıldılar ve DJ tarafından dikkatimiz dans pistine çekildi. Pastayı kesmemiz için bizi çağırdı. Harrison ve ben baldızım tarafından yapılan dört katlı düğün pastasının etrafına yerleştik ve her birimiz bir dilim aldık. Hiçbir zaman düzgün ya da kurallara uyan biri olmamıştık ve bu gece de farklı olmayacaktı.

Bu güzel adamın suratında pastayı parçalayacağım günün hayalini kurmuştum. Ve bugün o gündü.

Bir çatal uzattı ve zarif bir ısırık almama izin verdi, ben de geri uzanıp tabağımı yüzüne çarpmadan önce. Ne olduğunu anlayamadan bir avuç dolusu pastayı yanaklarıma sürmüştü.

İleri geri dövüşürken güldük ve herkes alkışladı. Mükemmel bir gün için mükemmel bir sondu.

Mükemmel bir hayata mükemmel bir başlangıç. Ve o anın tadını çıkardım.

Bu adamın içinde.

Ve gelecekte bizi bekliyor.

Teşekkür

Greg, Chase & Hannah, en büyük destekçilerim olduğunuz ve bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kaybolurdum! Sizi çok seviyorum!

Willow, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Artık yazma sürecimin çok büyük bir parçasısın! LOL! Beni zorladığın, daha iyi olmak için çabalamama yardımcı olduğun ve yolun her adımında beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız benim için dünyalara bedel. Bu hikaye üzerinde yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini anlatamam! Bu sefer çok fazla şapka taktın ve sana minnettarım. Sihrini konuşturduğun ve Peacekeeper'ı parlattığın için teşekkürler!!! xo

Pathi, Natalie, Doo, Annette ve Abi, şimdiye kadarki EN İYİ beta okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim! Geri bildirimleriniz benim için dünyalara bedel. Siz olmasaydınız kaybolurdum!

Sarah Hansen'e (Okay Creations) bir kez daha sihrini konuşturduğu için teşekkür ederiz!

Sue Grimshaw (Edits by Sue), Teşvikiniz, rehberliğiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu hikaye her zamankinden biraz daha fazla ince ayar gerektirdi ve siz olmasaydınız bunu başaramazdım. Katkılarınız ve desteğiniz benim için dünyalara bedel. xo

Tamara Cribley (The Deliberate Page), sizinle tekrar çalışabildiğim için çok minnettarım. Biçimlendirmeye eklediğiniz tüm küçük ayrıntıları seviyorum ve sabrınız ve desteğiniz için çok teşekkür ederim!!! Teşekkür ederim dostum!

Jo ve Kylie (Give Me Books Promotions), size ne kadar taptığımı biliyorsunuz ve nihayet Four Brits Kitap Festivali'nde sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum! Beni sakınleştiriyor ve her zorlukla mutlak bir zarafetle başa çıkıyorsunuz! Sizin için çok minnettarım!

Ashlee (Ashes & Vellichor), sen olmasan ben ne yapardım? Muhteşem tanıtımlarınla karakterlerime hayat verdiğin için teşekkür ederim!!! Bana her bir şey gönderdiğinde beni şaşırtıyorsun! Seni bulduğum için çok minnettarım ve artık ömür boyu benimle kalacaksın!

Grey's Promotion'daki tüm kızlara, Mary, Amber ve Josette! Bu hikayede bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim!! Hepinize minnettarım.

destek!!

Anne, sevgin ve desteğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Baba, sen gerçekten hayallerimin peşinden koşmamın sebebisin! Bana asla vazgeçmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Sandy, bu yolculuk boyunca beni okuduğun ve desteklediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Eric, beni senden daha fazla dinleyen ve destekleyen kimse yok!!! Seni seviyorum, E\$!

Sissy, en ihtiyacım olduğu anda beni güldürdüğün için teşekkür ederim. Uzun sürmesine izin vermek zorunda mısın??? Seni seviyorum!

Pathi, senin için çok minnettarım! Bu yolculuğa başlamamın sebebi sensin. Bana inandığın için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Natalie (Head in the Clouds, Nose in a Book), Tüm bu süreçte beni desteklediğin için teşekkür ederim! Beta okumadan haber bültenine, ekstra buharlı kitapları okuyan arkadaşlara kadar benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum, böylece bunun hakkında konuşabileceğim biri var!!! LOL! Seni seviyorum!

Nicole, Bana inandığın, beni her gün çektiğin, güldürdüğün ve çizgimizi bozmadığın için teşekkür ederim! Seni çok seviyorum!

Steph, beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim! Peas & Carrots! Urban & Doodles! Seni seviyorum!

Tatlı Sammi Sylvis, beni güldürdüğün ve bu yayınlar sırasında aklımı başımda tutmama yardımcı olduğun için teşekkürler! İyi ki birbirimize yaslanabiliyoruz!!

Beni gönderen, paylaşan ve destekleyen tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Yaptığınız grafikleri ve paylaştığınız muhteşem gönderileri görmeyi seviyorum. Desteğiniz için sonsuza dek minnettarım!

Lisa, Julie, Eric, Jen ve Jim, hayatımda böyle destekleyici ve cesaretlendirici kardeşlerim olduğu için çok minnettarım. Sizi seviyorum!

Nicole, Sue, Thompson, Pathi, Bell, Natalie, Annette, Carol, Margy, Steph, Mindy, Kristin, Laura, Anne, Abi, Kelly, Maggie, Leigh Anne, Julie, Nancy, Bev, Leslie, Florence, Tina, Renae, Cindy, Kelly & Kate, Darleen, Althea, Jess, Ariel, Heather, Shannon, Gabe, Brandon, Logan, Brock, Caroline, Hendershot, Liva, Kennedy, d'annata butik ve Bloom butikteki tüm muhteşem hanımlar ve bu yolculuk boyunca beni destekleyen tüm arkadaşlarım...Çok teşekkür ederim!!

Montgomery Kardeşler Serisi'nin 2. kitabı olan Barış Muhafızı'nı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir! Lütfen Amazon/Goodreads'e yorum bırakmayı unutmayın!!! Yazarlara çok yardımcı oluyorlar!

Laura Pavlov tarafından yazılan diğ er kitaplar:

Montgomery Kardeşler:

Miras (Kitap 1): <https://amzn.to/3cai05D>

Seni Daha  ok Seviyorum Rock Yıldızı Romantizmi:

More Jade (1. Kitap): <https://amzn.to/2YEpyS8>

More Of You (2. Kitap): <https://amzn.to/2ZdOiGG>

More Of Us (3. Kitap): <https://amzn.to/2YKZQlX>

Shine Tasarım

Beautifully Damaged (Kitap 1): <https://amzn.to/2Vr6uvu>

Beautifully Flawed (Kitap 2): <https://amzn.to/2Fhr0mP>

Beni takip edin.

Goodreads:

https://www.goodreads.com/author/show/6569734.Laura_Pavlov

Instagram:

<https://www.instagram.com/laurapavlovauthor/>

Facebook:

<https://www.facebook.com/LauraPavlovAuthor/>

Özel okuyucu grubuma katılın:

<https://www.facebook.com/groups/2464715543785142/>

Amazon:

<https://amzn.to/2ZmAR7i>

BookBub:

<https://www.bookbub.com/profile/laura-pavlov>